SANDRA BROWN

AKLAVIETĖ

Alma littera

SANDRA BROWN

AKLAVIETĖ

SANDRA BROWN

AKLAVIETĖ

Iš anglų kalbos vertė
DALIA JUDITA VABALIENĖ

Alma littera

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
STANDOFF
Warner Books Edition, New York, 2001

ISBN 978-9955-38-854-8

I skyrius

– Ką tik išgirdau svarbią naujieną per automobilio radiją.

Tilė Makoi pradėjo šį pokalbį telefonu be jokios įžangos. Vos Galis atsiliepė, ėjo tiesiai prie reikalo. Kam tuščiai aušinti burną? Tiesą sakant, jis tikriausiai laukė jos skambučio.

Tačiau vis tiek apsimetė kvaileliu.

– Čia tu, Tile? Kaip atostogos?

Jos atostogos oficialiai prasidėjo tą rytą, kai ji išvažiavo iš Dalaso ir patraukė dvidešimtuoju greitkeliu į vakarus. Nuvažiavo iki Abilino, čia sustojo aplankyti dėdės, pastaruosius penkerius metus gyvenančio slaugos namuose. Jos atmintyje dėdė Pitas buvo aukštas, tvirtas vyras su stačiokišku humoro jausmu, mokėjęs kepti ant grotelių mėsą ir išmušti iš aikštės beisbolo kamuoliuką.

Šiandieną priešpiečių jie drauge valgė pavandenijusių žuvies lazdelių su konservuotais žirneliais ir pažiūrėjo vieną serialo *Nukreipianti šviesa* dalį. Ji paklausė, ką galėtų ten būdama jo labui nuveikti, pavyzdžiui, parašyti laišką ar nupirkti žurnalą. Jis jai liūdnai nusišypsojo, padėkojo už aplankymą, paskui leidosi slaugytojo apkamšomas kaip vaikas pogulio.

Išėjusi iš slaugos namų, Tilė su dėkingumu įkvėpė tvankaus, karšto vakarų Teksaso oro, tikėdamasi atsikratyti senatvės ir nuolankumo kvapo, tvyrančio slaugos namuose. Atlikus šeimos priedermę jai palengvėjo, bet dėl to palengvė-

jimo jautėsi kalta. Valios pastangomis nusikratė liūdesio ir priminė sau, kad atostogauja.

Dar ne kalendorinė vasara, bet gegužė jau alsavo karščiu. Pavėsio prie slaugos namų pastatyti mašinai nebuvo, todėl jos automobilio vidus taip įkaito, kad ant prietaisų skydo galėjai kepti sausainius. Ji įjungė kondicionierių visu pajėgumu ir susirado radijo stotį, kur grojo ne Gartą, Džordžą ir Vilį, o kažką kita.

„Puikiai praleisiu laiką. Išvažiuoti man sveika. Vėliau jausiuosi kur kas geriau." Tą vidinį monologą ji kartojo kaip poterius, bandydama save įtikinti jo teisingumu. Tarsi atostogos prilygtų neskaniems vidurių laisvinamiesiems vaistams.

Nuo karščio bangos kelias raibuliavo, o automobilio supimas migdė. Vairavo negalvodama. Mintys klaidžiojo. Radijas sudarė tik garsų foną. Tilė jo beveik negirdėjo.

Tačiau išgirdus svarbų pranešimą tarsi kas būtų pliaukštelėjęs per vairuotojo sėdynę. Automobilis trūktelėjo, viskas pradėjo judėti greičiau – mašina, Tilės širdies dūžiai, mintys.

Nieko nelaukdama ištraukė iš savo didžiulės odinės kuprinės mobilųjį telefoną ir paskambino Galiui. Dabar nesileisdama į išvedžiojimus pasakė:

– Pateik man faktus.

– Ką sakė per radiją?

– Kad šiandien Fort Verte moksleivis pagrobė Raselo Dendžio dukterį.

– Esmė maždaug tokia, – patvirtino Galis.

– Esmė, bet aš noriu smulkiau.

– Tile, tu atostogauji.

– Aš grįžtu. Išsuku iš greitkelio ir lekiu atgal. – Pažvelgė į automobilio laikrodį. – Būsiu stotyje už...

– Palauk, palauk. Kur tiksliai šiuo metu esi?

– Apie penkiasdešimt mylių į vakarus nuo Abilino.

– Hm.

– Kas, Gali? – Jos delnai sudrėko. Pilve juto pažįstamą kutenimą, kuris atsirasdavo užuodus karštus ypatingos istorijos pėdsakus. Tas neprilygstamas adrenalino antplūdis – ne klaida.

– Esi pakeliui į Eindžel Fairą, tiesa?

– Taip.

– Naujosios Meksikos šiaurės rytuose... Taip, štai čia. – Tikriausiai kalbėdamas nagrinėjo autostradą žemėlapyje. – Nee, nesvarbu. Tau tos užduoties nereikia. Dėl jos tau tektų sukti iš kelio.

Jis gundė, ir ji suprato esanti gundoma, bet neprieštaravo. Jai šios istorijos reikėjo. Raselo Dendžio dukters pagrobimas – svarbi naujiena, ir jos svarba tik augs.

– Sutinku padaryti lankstą. Sakyk, kur važiuoti.

– Na, – išsisukinėjo jis, – tik jei tikrai nori.

– Tikrai noriu.

– Tada gerai. Netoli priešais tave yra posūkis į valstijos greitkelį du nulis aštuoni. Važiuok juo pietų kryptimi į San Andželą. Pietinėje San Andželo dalyje kirsi...

– Gali, kiek toli šitas lankstas nuo mano maršruto?

– Maniau, tau nesvarbu.

– Nesvarbu. Bet norėčiau žinoti. Apytikriai.

– Na, pažiūrėkim. Maždaug... apie tris šimtus mylių.

– Nuo Eindžel Fairo? – tyliai paklausė ji.

– Nuo tos vietos, kur tu dabar. Kelio likutis iki Eindžel Fairo nesiskaito.

– Trys šimtai mylių pirmyn ir atgal?

– Į vieną pusę.

Ji sunkiai atsiduso, bet pasistengė, kad jis atodūsio negirdėtų.

– Sakei, greitkelis du nulis aštuoni į pietus, į San Andželą, o paskui?

Ji prilaikė vairą keliu, kaire ranka spaudė telefoną, o dešine užsirašinėjo. Automobilis važiavo leistinu greičiu, bet

jos smegenys greitį viršijo. Žurnalistės kraujas tvinkčiojo greičiau, negu judėjo variklio stūmokliai. Svajones apie ilgus malonius vakarus, leidžiamus verandos supamojoje kėdėje, išstūmė mintys apie skambias frazes ir interviu.

Tačiau tos mintys užbėgo į priekį. Jai trūko faktų. Kai jų paprašė, Galis – kad jį kur velniai – užsispyrė kaip ožys.

– Ne dabar, Tile. Kol kas trypčioju vietoje, o tau teks nuvažiuoti dar daug mylių. Kol ten nuvyksi, turėsiu kur kas daugiau informacijos.

Nusivylusi ir labai suirzusi, kad jis taip šykšti smulkmenų, ji paklausė:

– Tai kaip tas miestas vadinasi?

– Hera.

Greitkeliai buvo tiesūs kaip stygos, iš abiejų pusių apsupti begalinių prerijų. Kartais drėkinamose ganyklose pasitaikydavo banda galvijų. Giedrame horizonte stūksojo naftos gręžinių siluetai. Dažnai priešais ją per kelią driekėsi muilinės gubojos. Pravažiavus San Andželą, greitkelis ištuštėjo.

„Keista, – pamanė ji, – kaip kartais viskas pakrypsta."

Paprastai į Naująją Meksiką ji skrisdavo lėktuvu. Tačiau prieš keletą dienų nusprendė važiuoti į Eindžel Fairą – ne tik dėdės Pito pakeliui aplankyti, bet ir nusiteikti atostogoms. Ilgas važiavimas padės jai atsipalaiduoti, atsikratyti įkyrių nesklandumų darbe, ramiai pradėti poilsį dar nepasiekus kalnų kurorto, o ten atvykus bus jau atostogų nuotaika.

Namuose Dalase ji lakstė šviesos greičiu: amžinas skubėjimas, amžinai degantys darbai. Šį rytą pasiekusi vakarinį Fort Verto pakraštį ir palikusi išsidriekusį didmiestį, kai atostogos tapo realybe, ji patikėjo, kad jos laukia idiliškos dienos. Svajojo apie skaidrius čiurlenančius upelius, pėsčiųjų žygius drebulėmis apaugusiais takais, vėsų, gaivų orą ir tingius rytmečius su puodeliu kavos ir madingiausiu romanu.

Nebereikės laikytis dienotvarkės, nieko, tik ištisas valandas tinginiauti, kas jau savaime nuostabu. Tilė Makoi seniai užsitarnavo ramiai panuobodžiauti. Šias atostogas ji atidėjo tris kartus.

– Pasinaudok arba jas prarasi, – pasakė Galis, paskaičiavęs jos sukauptas atostogų dienas.

Jis išrėžė paskaitą, kaip pagerėtų jos darbas ir charakteris, jei ji leistų sau atsikvėpti. Ir tai sakė žmogus, kuris daugiau nei per keturiasdešimt pastarųjų metų atostogavo tik keletą dienų, įskaitant savaitę, kai jam buvo pašalinta tulžies pūslė. Kai jam tai priminė, jis susiraukė.

– Būtent todėl. Ar nori tapti bjauria, apgailėtina sena sūtrauka kaip aš? – Tada jis tikrai pataikė kaip pirštu į akį. – Dėl atostogų savo galimybių neprarasi. Kai grįši, darbo bus sočiai.

Ji lengvai numanė, kas slypi už tos ironiškos pastabos. Įsižeidusi, kad jis žino tikrąją vengimo atsitraukti nuo darbo priežastį, ji nenoromis sutiko savaitei išvykti. Viskas buvo užsakyta iš anksto, kelionė suplanuota. Tačiau kiekvienas planas turi šiek tiek lankstumo.

O to lankstumo labiausiai reikia, kai įtariama, kad pagrobta Raselo Dendžio duktė.

Tilė laikė lipnų telefono automato ragelį suspaustą tarp nykščio ir smiliaus, dygėdamasi prie jo liestis daugiau, negu būtina.

– Tai štai, Gali, aš čia. Na, beveik čia. Tiesą sakant, pasiklydau.

Jis sukikeno.

– Per daug susijaudinusi ir negali sutelkti dėmesio, kur važiuoji?

– Na, pravažiavau ne klestintį didmiestį. Pats sakei, kad daugelyje žemėlapių ta vieta net nepažymėta.

Ji prarado humoro jausmą tada, kai nustojo justi savo sėdynę. Prieš daugelį valandų nuo ilgo sėdėjimo užpakalis

nutirpo. Nuo to laiko, kai su Galiu kalbėjosi, buvo sustojusi tik vieną kartą, ir tik verčiama būtinybės. Buvo alkana, ištroškusi, pavargusi, nepatenkinta, visą kūną maudė, jautėsi apspangusi, nes didžiąją kelionės dalį važiavo prieš besileidžiančią saulę. Automobilio kondicionierius dėl per ilgo naudojimo sudrėko. Dušas būtų tikra palaima.

Galio klausimas nuotaikos nė kiek nepataisė.

– Kaip tu sugebėjai paklysti?

– Praradau krypties nuojautą nusileidus saulei. Gamtovaizdis iš visų pusių toks pat. Ypač sutemus. Skambinu iš maisto parduotuvės miestelyje, kur gyvena aštuoni šimtai dvidešimt trys žmonės. Taip skelbia užrašas ant miestelio ribos ženklo, bet manau, kad prekybos rūmai tą skaičių suklastojo savo naudai. Tai vienintelis apšviestas pastatas daugelio mylių spinduliu. Miestelis vadinasi Rocho... kažkas.

– Rocho Lygumos.

Aišku, Galis žinojo šio sunkiai pastebimo kaimo pavadinimą. Jis tikriausiai žinojo ir mero pavardę. Galis žinojo viską. Buvo vaikščiojanti enciklopedija. Rinko informaciją, kaip vyrukai iš studentų klubo kolekcionuoja mišraus koledžo studenčių numerius.

Televizijos stotis, kurioje Tilė dirbo, turėjo žinių direktorių, bet šis žmogus vadovavo laidoms iš savo kilimais iškloto kabineto ir buvo daugiau buhalterijos žiurkė ir administratorius, negu praktinis vadovas.

Pagrindinis artojas, tas, kuris tiesiogiai dirbo su reporteriais, rašytojais, fotografais, redaktoriais, kuris derino tvarkaraščius, klausėsi graudžių istorijų ir prireikus aprėkdavo kvailius, žmogus, kuris iš tiesų vadovavo žinių laidoms, buvo žinių programos redaktorius Galis.

Jis pradėjo dirbti televizijoje, kai ši įsikūrė šeštojo dešimtmečio pradžioje, ir pasižadėjo, kad iš ten jį išneš tik kojomis į priekį. Neis į pensiją, kol bus gyvas. Dirbo šešiolika valandų per parą, o nedirbdamas krimtosi, kad gaišta laiką. Jo žodyne

buvo gausu neįtikėtinų palyginimų, jis turėjo didžiulį repertuarą nepaprastų istorijų apie žinių laidas praeityje, ir atrodė, kad žinių skyrius yra visas jo gyvenimas. Jo vardas buvo Jarborou, bet tą žinojo tik keli mirtingieji. Visi kiti pažinojo jį Galio vardu.

– Tai duosi man tą paslaptingą užduotį ar ne?

Jo negalėjai raginti.

– O kaip su tavo atostogų planais?

– Niekaip. Aš tebeatostogauju.

– Aha.

– Atostogauju. Neketinu atsisakyti laisvos savaitės. Tik atidedu jos pradžią, ir viskas.

– O ką pasakys naujasis tavo vaikinas?

– Tūkstantį kartų tau sakiau, kad nėra jokio naujo vaikino.

Jis nusijuokė kimiu rūkoriaus juoku, rodančiu, kad žino, jog ji meluoja, ir leidžia jai tai suprasti.

– Turi bloknotą? – paklausė jis staiga.

– Aha, turiu.

Visi mikrobai, susispietę ant telefono, dabar tikriausiai klius jai. Ką padarysi, ji pasidėjo telefoną ant peties ir prispaudė skruostu; iš kuprinės ištraukė bloknotą, rašiklį, padėjo juos ant siauros metalinės lentynėlės po pritvirtintu prie sienos telefonu.

– Kalbėk.

– Vaikino vardas Ronaldas Deivisonas, – pradėjo Galis.

– Girdėjau per radiją.

– Vadina Roniu. Iš vyresniųjų klasės, tos pačios kaip Dendžio mergaitė. Baigs ne su pagyrimu, bet mokinys neblogas. Iki šiol jokių bėdų neturėjo. Šį rytą išėjęs iš namų išvarė savo tojotos pikapą iš moksleivių automobilių stovėjimo aikštelės su Sabra Dendi, atsargiai dairydamiesi.

– Su Raso Dendžio dukra.

– Vienintele ir vienturte.

– Ar FTB žino?

– FTB žino. Teksaso policininkai žino. Visi žino. Kas nešioja ženkliuką, tuo ir gyvena. Vėl įjungtas moterų korpusas. Visi tvirtina, kad tai jų kompetencija, ir nori imtis veiksmų.

Tilė valandėlę virškino platų šios istorijos mastą. Neilgas koridorius, kuriame buvo įrengtas mokamas telefonas, vedė į tualetus. Ant vienų durų puikavosi mėlynos spalvos trafaretinis piešinys, vaizduojantis kaubojiškai apsirengusią merginą su kutuotu sijonu. Ant kitų, aišku, buvo panašus kaubojus su dešimties galonų dydžio skrybėle, sukantis virš galvos lasą.

Apsidairiusi Tilė pastebėjo į parduotuvę įeinantį tikrą kaubojų. Aukštą, liekną, su ant kaktos užsmaukta plačiakrašte skrybėle. Jis linktelėjo parduotuvės kasininkei, kurios garbanoti plaukai, perlaikyti darant ilgalaikę šukuoseną, buvo įgavę nemalonų geltoną atspalvį.

Arčiau Tilės pagyvenusi pora žiūrinėjo suvenyrus ir, matyt, neskubėjo grįžti į savo kemperį. Bent jau Tilė sumetė, kad kemperis prie degalinės priklauso jiems. Ponia su bifokaliniais akiniais skaitė ant lentynos stovinčio stiklainio turinio sudėtį. Tilė išgirdo šūktelėjimą:

– Jalapeno pipirų želė? Viešpatie Aukščiausias!

Paskui ta porelė priartėjo prie Tilės koridoriuje, nuėjo į atitinkamus tualetus.

– Neužtruk, Gledise, – įspėjo vyriškis. Jo baltos kojos buvo visai be plaukų ir atrodė juokingai laibos prie dukslių šortų ir storapadžių sportinių batų.

– Tu nesikišk į mano reikalus, aš nesikišiu į tavo, – guviai atkirto ji. Eidama pro Tilę suokalbiškai mirktelėjo, leisdama suprasti, kad vyrai mano esą baisiai protingi, bet mums geriau matyti. Kitu atveju Tilei pagyvenusi pora būtų atrodžiusi žavi ir miela. Bet ji atidžiai skaitė, ką spėjo beveik pažodžiui užsirašyti iš Galio kalbos.

– Sakei, „atsargiai dairydamiesi“. Keisti žodžiai, Gali.

– Ar moki laikyti paslaptį? – paklausė prislopintu balsu. – Sprogsiu iš pykčio, jei tai viešai pasklis prieš kitą mūsų žinių

laidą. Mes paskelbėme sensacingą žinią pralenkdami visas kitas stotis ir laikraščius valstijoje.

Tilei ėmė dilgčioti galvos odą kaip visada, kai ji išgirsdavo ką nors, ko negirdėjo joks kitas reporteris, kai ji aptikdavo tai, kas padarys jos pasakojimą išskirtinį, o tas išskirtinumas gali jai laimėti žurnalisto apdovanojimą ar bendradarbių pagyrimą. Arba garantuoti trokštamą vietelę laidoje *Devintas kanalas tiesiogiai*.

– Kam galėčiau ją išduoti, Gali? Mano akiplotyje – tiesiai iš ganyklos atėjęs kaubojus, kuris perka paką alaus, žvitri senutė su vyru, sprendžiant iš akcento, ne vietiniai. Ir du angliškai nemokantys meksikiečiai. – Ta pora jau buvo parduotuvėje anksčiau. Ji nugirdo juos šnekant ispaniškai, kai jie šildė supakuotas *burritos* mikrobangų krosnelėje.

Galis pasakė:

– Linda...

– Linda? Ji gavo tą istoriją?

– Nepamiršk, kad tu atostogauji.

– Tu įkalbėjai mane imti atostogų! – sušuko Tilė.

Linda Harper buvo kita reporterė, velniškai gera reporterė ir slapta Tilės konkurentė. Buvo skaudu, kad Galis paskyrė tą istoriją nušviesti Lindai – tokį gardų kąsnelį, kuris iš tikrųjų turėtų priklausyti jai. Bent ji taip manė.

– Tai nori ar nenori išgirsti? – piktai paklausė jis.

– Dėstyk.

Iš vyrų tualeto išėjo senukas. Jis nuėjo į koridoriaus galą, kur sustojo laukdamas žmonos. Kad turėtų ką veikti, iš nailoninės oro linijų rankinės išėmė nešiojamąją vaizdo kamerą su vaizdo magnetofonu ir ėmė krapštyti.

Galis pasakė:

– Linda šią popietę ėmė interviu iš geriausios Sabros Dendi draugės. Dabar laikykis. Dendžio mergaitė laukiasi nuo Ronio Deivisono kūdikio. Jau praėjo aštuoni mėnesiai. Jie tai slėpė.

– Ką tu sakai! Ir Dendžiai nežinojo?

– Pasak draugės, niekas nežinojo. Bent jau iki vakar vakaro. Vaikai pranešė tą žinią tėvams ir Rasas Dendis pratrydo.

Tilės mintys jau skriejo pirmyn, užpildydamos neaiškias vietas.

– Tai čia ne pagrobimas. Tai šiuolaikiniai Romeo ir Džuljeta.

– Aš to nesakiau.

– Bet?..

– Bet taip pirmiausia galvočiau. Tokios nuomonės yra ir Sabros Dendi draugė bei patikėtinė. Ji tvirtina, kad Ronis Deivisonas eina dėl Sabros iš proto ir kad jai nė plaukas nuo galvos nenukris. Sakė, Raselas Dendis kovoja prieš šitą meilės romaną daugiau negu metai. Jo dukrai visi per prasti, jie per jauni turėti savo nuomonę, privalo mokytis koledže ir taip toliau. Susidarei vaizdelį?

– Susidariau.

Bet tame vaizdelyje trūko Tilės Makoi, o Linda Harper ten buvo. Po šimts! Ir išsirink tu man laiką atostogoms.

– Gali, šįvakar grįžtu.

– Ne.

– Manau, pasiuntei mane į beprasmiškas paieškas tam, kad būtų neįmanoma grįžti.

– Netiesa.

– Kiek man iki El Paso?

– El Paso? Kuo čia dėtas El Pasas?

– Arba San Antonijaus. Kuris arčiau. Galėčiau per naktį ten nuvažiuoti, o rytą įšokti į lėktuvą, skrendantį į pietvakarius. Ar turi po ranka skrydžių tvarkaraštį? Kada pirmasis reisas į Dalasą?

– Paklausyk manęs, Tile. Viskas numatyta. Bobas tikrina įstatyminį gaudynių aspektą. Linda apklausia jaunuolių draugus, mokytojus ir šeimas. Stivas praktiškai persikėlė į Dendžio rūmus, taigi jis ten bus, jei pasigirs nelauktas skam-

butis, ko aš nesitikiu. O galutinis rezultatas – tie vaikai parsiras tau dar nespėjus grįžti į Dalasą.

– Tai ką aš čia veikiu šioje idiotiškoje skylėje?

Senukas smalsiai pažvelgė į ją per petį.

– Klausyk, – sušnypštė Galis. – Pameni draugę? Sabra prieš kelias savaites jai minėjo, kad ji ir Ronis galėtų bėgti į Meksiką.

Aprimusi, nes buvo arčiau Meksikos sienos negu Dalaso, Tilė paklausė:

– Kur Meksikoje?

– Ji nežino. Arba nenori sakyti. Linda turėjo ją smarkiai spausti, kad tai sužinotų. Draugė nenorėjo išduoti Sabros paslapčių. Bet vieną dalyką pasakė. Pasakė, kad Ronio tėtis, tikrasis tėvas – jo motina ištekėjusi antrą kartą – į jų keblią padėtį žiūri palankiai. Neseniai siūlė savo pagalbą, jei jiems prireiks. Dabar tu pasigailėsi, kad rėkei ant manęs, kai aš pasakysiu, kur jis gyvena.

– Heroje.

– Patenkinta?

Jai derėjo atsiprašyti, bet ji to nepadarė. Galis suprato.

– Kas dar apie tai žino?

– Niekas. Bet sužinos. Mūsų laimei, Hera yra atkampus mažutėlis miestelis.

– Papasakok man apie jį, – sumurmėjo ji.

– Kai pasklis gandas, visiems prireiks šiek tiek laiko ten nuvykti, užtruks net skrendantys sraigtasparniu. Tu turi žymų pranašumą.

– Gali, aš tave myliu, – susijaudinusi pasakė ji. – Nurodyk, kaip man iš čia išvažiuoti.

Iš moterų tualeto pasirodė senoji ponia ir priėjo prie savo vyro. Perspėjo nežaisti su vaizdo kamera ir liepė ją įdėti į didelį krepšį, kol nesudaužė.

– Tikra vaizdo kamerų žinovė, – pašiepė ją senukas.

– Aš neskubėdama perskaičiau instrukciją. Tu neskaitei.

Tilė pirštu užsikimšo ausį, kad geriau girdėtų Galį.

– Kokia to tėčio pavardė? Manau, Deivisonas.

– Turiu jo adresą ir telefono numerį.

Tilė užsirašė informaciją taip greitai, kaip jis ją išpyškino.

– Ar dėl mūsų susitikimo sutarta?

– Tariuosi. Jis gali nesutikti filmuotis.

– Aš jį įkalbėsiu. – Ji neabejojo.

– Siunčiu sraigtasparnį su operatoriumi.

– Jei galima, Kipą.

– Susitiksite Heroje. Rytoj, kai tik susitarsi su Deivisonu, padarysi interviu. Paskui galėsi tęsti savo linksmybes.

– Jei nebus ten daugiau ką veikti.

– Ak, štai kas. Tile, mano sąlygos tokios. – Ji įsivaizdavo, kaip jis atkakliai purto galvą. – Padarai tą darbelį ir mauni į Eindžel Fairą. Taškas. Diskusija baigta.

– Kaip įsakysi. – Dabar ji gali lengvai sutikti, o pasiginčys paskui, jei prireiks.

– Gerai, pažiūrėkim. Iš Rocho Lygumų... – Žemėlapis tikriausiai buvo čia pat ant jo stalo, nes po kelių sekundžių jau davė jai tolesnius nurodymus. – Neturėtum užtrukti. Tu neapsnūdusi, tiesa?

Ji visada labai budri, kai gvildena kokią nors istoriją. Sunkiausia būdavo viską metus iš galvos užmigti.

– Nusipirksiu ką nors su kofeinu kelionei.

– Kai tik ten nuvyksi, susisiek su manim. Užsakiau tau kambarį vieninteliame motelyje. Negali jo nepastebėti. Man sakė, kad jis prie vienintelio mirksinčio šviesoforo. Tavęs ten lauks, kad paduotų kambario raktą. – Jis pakeitė temą: – Ar kabinsi makaronus savo naujajam vaikinui?

– Paskutinį kartą sakau, Gali, – nėra naujo vaikino.

Ji padėjo ragelį ir surinko kitą numerį – savo naujojo vaikino.

Džozefas Markusas buvo toks pat darboholikas kaip ir ji. Jis turėjo atskristi anksti kitą dieną, todėl jai buvo aišku,

kad prieš išvykdamas kelioms dienoms ilgai sėdės prie stalo, tvarkys reikalus. Ji neklydo. Atsiliepė darbovietės telefonu po antro signalo.

– Ar tau moka už viršvalandžius? – paerzino jį.

– Tilė? Labas. Džiaugiuosi, kad paskambinai.

– Darbo valandos baigėsi. Bijojau, kad neatsiliepsi.

– Refleksas. Kur tu?

– Pasaulio pakraštyje.

– Ar viskas gerai? Gal turi bėdų su automobiliu ar dar kas?

– Ne, viskas kuo puikiausiai. Skambinu dėl kelių priežasčių. Pirmoji – tavęs pasiilgau.

Reikėjo laikytis tokios taktikos. Vaidinti, kad kelionė tebegalioja. Kad ji atidėta, bet ne žlugusi. Įtikinti jį, kad viskas puiku, paskui pranešti apie nedidelį nukrypimą nuo jų romantiškos išvykos plano.

– Juk vakar vakare mane matei.

– Bet tik trumpai, o ši diena buvo ilga. Antras dalykas, skambinu, kad nepamirštum įsidėti į lagaminą glaudžių. Vonios viešbučio komplekse yra viešos.

Patylėjęs jis pasakė:

– Tiesą sakant, Tile, gerai, kad paskambinai. Man reikia su tavim pasikalbėti.

Kažkas jo balse sustabdė jos čiauškėjimą. Ji nuščiuvo ir laukė, kol jis užpildys tarp jų atsivėrusią tylą.

– Galėjau tau šiandien paskambinti į mobilųjį, bet čia ne toks reikalas... Dalykas tas... Ir man velniškai nesmagu. Negali suprasti, kaip aš jaudinuosi.

Tilė spoksojo į daugybę aplink telefoną metale išmuštų skylučių. Ji taip ilgai nemirksėdama į jas žiūrėjo, kad mažytės skylutės susiliejo. Išsiblaškiusi svarstė, kam jos padarytos.

– Man labai gaila, bet rytoj negaliu išvažiuoti.

Ji buvo sulaikiusi kvėpavimą. Dabar su palengvėjimu atsikvėpė. Pasikeitę jo planai lengvino jos pačios kaltę juos keisti.

Tačiau dar nepradėjus jai kalbėti jis tęsė:

– Žinau, kaip tu laukei tos kelionės. Ir aš laukiau, – skubiai pridūrė jis.

– Aš tau nuraminsiu širdį, Džozefai, – prisipažino ji. – Iš tikrųjų skambinu pasakyti, kad man reikia dar poros dienų, kol galėsiu važiuoti į Eindžel Fairą. Taigi trumpam atidėti kelionę man tinka. Ar tavo darbotvarkė leis mums susitikti, tarkim, antradienį, o ne rytoj?

– Tu nesupranti, ką aš sakau,Tile. Aš negaliu su tavim susitikti apskritai.

Skylutės vėl susiliejo.

– Ak. Suprantu. Gaila. Na...

– Čia kilo skandalas. Žmona rado mano lėktuvo bilietą ir...

– Neišgirdau?

– Sakau, žmona rado...

– Tu vedęs?

– Na... taip. Maniau, žinai.

– Ne. – Jos veido raumenys sustingo. – Pamiršai paminėti ponią Markus.

– Nes mūsų santuoka neturi su tavim, su mumis nieko bendro. Ilgą laiką tai jau ne *tikra* santuoka. Jei paaiškinčiau savo padėtį namuose, tu suprastum.

– Tu – vedęs. – Šį kartą tai buvo ne klausimas, o teiginys.

– Tile, paklausyk...

– Ne, ne, neketinu klausyti, Džozefai. Dedu ragelį, tu šunsnuki.

Pakabinusi telefono ragelį, prie kurio prieš dešimt minučių bjaurėjosi ir prisiliesti, dar ilgai nepaleido jo iš rankų. Atsirėmė į kabiną, kietai prispaudė kaktą prie metalo su skylutėmis, o rankose gniaužė glitų ragelį.

Vedęs. Viskas atrodė per daug gerai, kad būtų teisybė. Išvaizdus, žavus, draugiškas, sąmojingas, sportiškas, pasiturintis ir finansiškai patikimas Džozefas Markusas buvo vedęs. Jei ne lėktuvo bilietas, ji būtų turėjusi romaną su vedusiu vyru.

Nurijo kilusį šleikštulį ir dar luktelėjo, kad suimtų save į rankas. Išsilaižys sužeistą ego vėliau, išbars save už per didelį optimizmą ir pakeikusi pasiųs Džozefą velniop. O dabar turėjo atlikti darbą.

Nuo netikėto Džozefo pareiškimo ji vos laikėsi ant kojų, negalėjo patikėti. Nepaprastai įniršo. Jautėsi baisiai įskaudinta, bet labiausiai ją sutrikdė jos pačios patiklumas. Tuo labiau ji negali leisti, kad per tą šiknių nukentėtų jos darbas.

Darbas buvo jos panacėja, jos gyvenimo ramstis. Dirbo, kai jautėsi laiminga. Dirbo liūdna. Dirbo sirgdama. Darbas jai buvo geriausias vaistas nuo visų ligų. Geriausia priemonė viskam... net nuo tokios didelės širdgėlos, kokios, atrodė, neištversi.

Patyrė savo kailiu.

Įveikusi savimeilę, susirinkusi pastabas apie Dendžio istoriją ir Galio kelio nuorodas į Herą Teksase, ji įsakė sau nepraskysti. Fluorescentinis apšvietimas parduotuvėje, palyginti su blausia šviesa koridoriuje, atrodė neįprastai ryškus. Kaubojus buvo išėjęs. Pagyvenusi pora rausėsi krūvoje žurnalų. Du ispaniškai kalbantys vyrai valgė savo *burritos* ir tyliai šnekučiavo.

Tilė juto jų deginančius žvilgsnius, kai ėjo pro juos prie šaldytuvų. Vienas kažką pasakė kitam ir tas prunkštelėjo. Galėjai lengvai atspėti tokio komentaro pobūdį. Laimė, ispanų kalbą ji buvo primiršusi.

Ji atstūmė šaldytuvo dureles ir ištraukė šešių skardinių stiprios kokakolos paką kelionei. Nuo užkandžių lentynėlės paėmė pakelį saulėgrąžų. Koledžo laikais sužinojo, kad norint neužmigti, kai reikia mokytis, labai gerai gliaudyti sūdytas saulėgrąžas. Tikriausiai padės ir važiuojant naktį.

Svarstė, ar pirkti maišelį karamelinių saldainių šokolade. Vien tai, kad paaiškėjo, jog vyras, su kuriuo ji susitikinėjo daugelį savaičių, yra tikras vedęs šūdžius, dar ne pretekstas prisikimšti. Kita vertus, jei ji nusipelnė malonumo...

Staiga, pažerdama stiklo ir metalo šukes, kampe prie lubų sprogo vaizdo stebėjimo kamera.

Nuo kurtinančio garso Tilė instinktyviai atšoko. Tačiau kamera sprogo ne savaime. Į parduotuvę įėjęs jaunuolis šovė į ją iš pistoleto. Paskui ginkluotas nusikaltėlis nukreipė pistoletą į kasininkę, o ši plonai suspiegė, bet spiegimas tuoj tarsi įšalo jos gerklėje.

– Tai – apiplėšimas, – pasakė jis melodramatiškai ir visai be reikalo, nes ir taip buvo aišku.

Kartu su juo į parduotuvę įėjusiai merginai įsakė:

– Sabra, stebėk kitus. Jei kas nors sujudės, perspėk.

– Gerai, Roni.

„Na, gal ir žūsiu, – pagalvojo Tilė, – tačiau bent sužinosiu istoriją."

Ir nebereikės važiuoti į Herą jos sužinoti. Istorija atėjo pati.

2 skyrius

– Tu! – Ronis Deivisonas nukreipė pistoletą į Tilę. – Ateik čia. Gulk ant grindų. – Toji sustingusi tik spoksojo. – Gulk!

Numetusi savo maišelį su saulėgrąžomis ir šešių skardinių paką, ji puolė į nurodytą vietą ir atsigulė kniūbsčia, kaip liepta. Dabar, kai pirmasis sukrėtimas praėjo, jai labai knietėjo paklausti, kodėl jis pagrobimą dar suplakė su ginkluotu apiplėšimu.

Tačiau vargu ar šią akimirką vyrukas bus linkęs ją išklausyti. Be to, kol ji nežino, ką jis jai ir kitiems liudininkams ketina daryti, gal nereikėtų išsiduoti, kad ji – reporterė ir žino jo bei jo bendrininkės tapatybę.

– Ateikite čia ir gulkite, – įsakė jis pagyvenusiai porai. – Jūs abu, – jis nukreipė ginklą į meksikiečius. – Greitai! Judinkitės!

Senyva pora pakluso be ginčų. Meksikiečiai liko, kur buvę.

– Greičiau, nes nušausiu! – suriko Ronis.

Nepakėlusi galvos, kreipdamasi į grindis Tilė pasakė:

– Jie nesupranta angliškai.

– Užsičiaupk!

Ronis Deivisonas nugalėjo kalbos barjerą ir privertė jį suprasti pistoleto mostais. Lėtai, nenoromis vyrai atsigulė ant grindų prie Tilės ir pagyvenusios poros.

– Susidėkite rankas už galvos.

Tilė ir kiti padarė, kaip liepta.

Per daugelį metų Tilei teko nušviesti daugybę istorijų, kur nekaltus pašalinius žmones, tapusius nusikaltimo liudininkais, labai dažnai rasdavo suguldytus kniūbsčius, žuvusius nuo paleistos į pakaušį kulkos, nužudytus tik dėl to, kad atsidūrė ne laiku ir ne vietoje. Ar ir jai teks taip užbaigti gyvenimą?

Keista, ji ne tiek išsigando, kiek supyko. Juk dar nepadarė visko, ką norėjo padaryti. Didelis malonumas atrodė snieglenčių sportas, bet ji neturėjo laiko jo išbandyti. Tiksliau, *neskyrė* tam laiko. Niekada nekeliavo po Napos slėnį. Dar kartą norėjo pamatyti Paryžių ne kaip griežtai prižiūrima mokinukė, o savarankiškai, kad galėtų laisvai klaidžioti bulvarais, kur užsigeis.

Dar nepasiekta daugybė tikslų. Jei dabar jos gyvenimas baigsis, liks nepapasakota daug istorijų. *Devynetas*, nesant varžovės, atiteks Lindai Harper, o tai tokia neteisybė.

Bet ne visos mintys buvo nukreiptos į karjerą. Ji su kitomis netekėjusiomis draugėmis apie savo biologinius laikrodžius juokaudavo, bet pati dėl jo nenutrūkstamo tiksėjimo nerimavo. Jei šįvakar žus, neišsipildys ir vienas iš jos troškimų turėti vaiką.

Dar ir kitas dalykas. Svarbus dalykas. Didelis kaltės jausmas, kuris buvo jos siekių variklis. Ji dar nepakankamai atsiteisė už kaltę. Dar neišpirko nuodėmės už piktus, lengvabūdiškai ištartus žodžius, kurie, deja, buvo pranašingi. Ji privalo gyventi, kad atlygintų žalą.

Sulaikiusi kvėpavimą laukė mirties.

Tačiau Deivisonas sutelkė dėmesį į kitką.

– Tu, kampe, – sušuko jis. – Gulk. Arba aš nupyškinsiu senius. Rinkis.

Tilė kilstelėjo galvą tiek, kad galėtų žvilgtelėti į kampe pritaisytą kontrolinį veidrodį. Pasirodo, ji klydo. Kaubojus nebuvo išėjęs. Veidrodėlyje ji matė, kaip jis ramiai deda į vietą sukamojoje lentynoje knygą minkštais viršeliais. Neskubriai

eidamas artyn jis nusiėmė skrybėlę ir padėjo ant lentynos viršaus. Tilei virptelėjo širdis – jis pasirodė labai matytas, bet sau paaiškino mačiusi jį įeinantį į parduotuvę.

Kampučiuose prie akių, kurių jis nenuleido nuo Ronio Deivisono, susimetė plonos raukšlelės. Lūpos nesišypsojo. Veidas bylojo: *su manim nejuokauk*, ir Ronis Deivisonas tai puikiai suprato. Jis nervingai mėsčiojo pistoletą iš vienos rankos į kitą, kol kaubojus, išsitiesęs šalia vieno meksikiečio, susidėjo ant pakaušio rankas.

Kol visa tai vyko, kasininkė tuštino kasos stalčių į plastikinį parduotuvės maišelį. Ši nuošali krautuvėlė, matyt, neturėjo naktinio seifo, į kurį grynieji pinigai patenka automatiškai. Kiek Tilė galėjo spręsti, Sabra Dendi iš kasininkės paėmė maišelį su gražia suma pinigų.

– Pinigai pas mane, Roni, – pareiškė vieno turtingiausių žmonių Fort Verte duktė.

– Tada tvarka. – Jis delsė, tarsi nežinodamas, ką daryti toliau. – Tu, – kreipėsi jis į kasininkę. – Gulk prie visų.

Daugių daugiausia ji galėjo sverti kokius devyniasdešimt svarų, atrodė niekada nemačiusi kremo nuo saulės. Jos nukarusi nuo kaulėtų rankų oda buvo sudiržusi. Kartkartėmis iš baimės ji sužagsėdavo.

Į baimę kiekvienas iš jų reagavo savaip. Pagyvenusi pora nepakluso Ronio įsakymui laikyti abi rankas sudėtas ant pakaušio. Dešine ranka vyras tvirtai spaudė žmonos kairiąją.

„Tai štai, – pagalvojo Tilė, – dabar jis mus nužudys.“

Ji užsimerkė ir bandė melstis, bet po daugelio metų maldų nebemokėjo. Poetinės Karaliaus Džeimso biblijos kalbos neprisiminė. Norėjo maldauti Dievo iškalbingai, jaudinančiais, įtikinamais, įspūdingais žodžiais, kad šią ypatingą akimirką atitrauktų Jo dėmesį nuo visokių kitų maldų.

Tačiau Dievui jos savanaudiškos priežastys likti gyvai tikriausiai nepatiktų, todėl ji tik įstengė kartoti: „Dangiškasis Tėve, maldauju, neleisk man žūti.“

Kai klyksmas perplėšė tylą, Tilė buvo įsitikinusi, kad rėkia kasininkė. Ji žvilgtelėjo į šalia gulinčią moterį norėdama įsitikinti, kas sukėlė jai tokį nepakeliamą skausmą. Tačiau moteris žliumbė, o ne klykė.

Klykė Sabra Dendi, ir tą klyksmą lydėjo žodžiai:

– O Dieve! *Roni!*

Vyrukas puolė prie jos.

– Sabra? Kas atsitiko? Kas čia darosi?

– Manau, kad tai... O Viešpatie!

Tilė neiškentė. Pakėlė galvą pažiūrėti, kas vyksta. Mergina verkšleno su siaubu spoksodama į balutę po kojomis.

– Jai nubėgo vandenys.

Ronis greitai pasuko galvą ir piktai pažvelgė į Tilę.

– Ką?

– Jai nubėgo vandenys, – šaltakraujiškai pakartojo ji. Iš tikrųjų jos širdis daužėsi. Tai galėjo būti kibirkštis, uždeganti jį imtis veiksmų ir viską greitai užbaigti juos sušaudant, o paskui užsiimti savo draugės bėda.

– Tai tiesa, jaunuoli. – Pagyvenusi moteris nepabūgo, bet atsisėdo ir pareiškė jam taip drąsiai, kaip kad anksčiau atskaitė pamokslą savo vyrui už žaidimą su vaizdo kamera. – Jai prasidėjo gimdymas.

– Roni? Roni? – Sabra susikišo tarp kojų suknelės padurkus, tarsi ketintų sustabdyti natūralią gamtos dėsnių eigą. Sulenkusi kelius ji leidosi žemyn, kol atsisėdo ant kulnų. – Ką darysime?

Mergina buvo aiškiai išsigandusi. Neatrodė, kad ji ar Ronis nusimanytų apie ginkluotą apiplėšimą. Arba, šiuo atveju, apie gimdymą. Pasisėmusi iš senosios ponios drąsos, Tilė taip pat atsisėdo.

– Siūlau...

– Užsičiaupk! – sušuko Ronis. – Visiems tylėt!

Klaupdamasis prie Sabros jis laikė į juos nutaikytą pistoletą.

– Ar jie teisūs? Ar tai reiškia, kad gimdymas prasidėjo?

– Tikriausiai. – Ji linktelėjo, ašaros pasipylė iš akių ir nuriedėjo skruostais. – Man labai gaila.

– Viskas gerai. Kiek laiko... Už kiek laiko gims vaikas?

– Nežinau. Manau, būna įvairiai.

– Ar skauda?

Jos akys vėl paplūdo ašaromis.

– Skauda jau porą valandų.

– Porą valandų! – išsigandęs sušuko jis.

– Bet tik truputį. Nelabai.

– Kada tas skausmas prasidėjo? Kodėl man nieko nesakei?

– Jei jai prasidėjo sąrėmiai...

– Sakiau tau užsičiaupti! – suriko jis Tilei.

– Jeigu jai sąrėmiai, – atkakliai tęsė ji, žiūrėdama jam tiesiai į akis, – verčiau pasirūpinkite medicinine pagalba. Kuo greičiau.

– Ne, – skubiai pasipriešino Sabra, – neklausyk jos, Roni. – Čiupo jam už rankovės. – Man viskas gerai. Aš...

Ją pervėrė skausmas. Veidas persikreipė. Ji gaudė orą.

– O Dieve! O Jėzau! – Ronis, kandžiodamas apatinę lūpą, atidžiai stebėjo Sabros veidą. Jo ranka su ginklu drebėjo.

Vienas iš meksikiečių, žemesnysis, atsikėlė ir puolė prie poros.

– Ne! – sušuko Tilė.

Kaubojus norėjo stverti meksikietį už kojos, bet nespėjo.

Ronis šovė.

Kulka siaubingu garsu sudrebino šaldytuvo skyriaus stiklines duris ir pramušė plastikinį galono talpos indą. Viską aplinkui apipylė pienas ir apibėrė stiklo šukės.

Meksikietis staiga sustojo. Iš inercijos dar kiek palinko pirmyn, tada atgal, lyg jam būtų prilipę prie grindų batai.

– Nesiartink, nes nušausiu! – Ronio veidas priplūdo kraujo. Suprasti jo grasinimą galėjai ir nemokėdamas kalbos.

Aukštasis meksikiečio draugas skubiai ir negarsiai kažką jam pasakė ispaniškai. Šis atsitraukė atgal, paskui vėl atsisėdo.

Tilė rūsčiai į jį pažiūrėjo.

– Galėjai netekti savo kvailos galvos. Pasitaupyk savo vyriškumą kitam kartui, gerai? Nenoriu dėl jo žūti.

Nors jis nesuprato žodžių, jų esmę pagavo. Jo išdidžios tamsios akys degė pykčiu, kad moteris drįso jį išbarti, tačiau jai tai nerūpėjo.

Tilė atsisuko į jaunąją porą. Dabar Sabra gulėjo ant šono, pritraukusi prie krūtinės kelius. Šiuo metu ji buvo rami.

Ronis – priešingai, atrodė, tuoj praras savitvardą. Tilė netikėjo, kad per vieną popietę jis iš niekada nekėlusio rūpesčių mokinio gali virsti šaltakrauju žudiku. Nemanė, kad vaikinas gali ką nors nužudyti net gindamasis. Jei būtų norėjęs, galėjo lengvai pataikyti į žmogų, kuris jį puolė. Tačiau, kaip ir visi, buvo sutrikęs, kad turi šauti. Tilė spėjo, kad jis tyčia netaikė į žmogų, o šovė tik norėdamas pabrėžti savo grasinimą.

Bet ji galėjo žiauriai klysti.

Pasak Galio informacijos, Ronis Deivisonas buvo iš nepilnos šeimos. Jo tikrasis tėvas gyveno toli, todėl negalėjo dažnai jo lankyti. Ronis gyveno su motina ir patėviu. O jei šie pokyčiai šeimoje mažajam Roniui buvo sunkus išgyvenimas? Jei jo asmenybę iškreipė prievartinis atskyrimas nuo tėvo ir ilgus metus joje kaupėsi neapykanta ir nepasitikėjimas? Gal jis slėpė savo žudikiškus kėslus taip sėkmingai, kaip su Sabra slėpė jos nėštumą? O jei Raselo Dendžio reakcija į jų praneštą naujieną perpildė taurę? Jis buvo apimtas nevilties, o neviltis – pavojingas skatinamasis veiksnys.

Ją pačią pirmą nušaus už kalbas. Tačiau ji negali tik gulėti čia ir laukti mirties, net nesistengdama jos išvengti.

– Jei tau ši mergina bent kiek rūpi...

– Jau sakiau tau užsičiaupti.

– Aš tik bandau užkirsti kelią nelaimei, Roni. – Kadangi jis ir Sabra kreipėsi vienas į kitą vardais, nenustebs, kad ji

žino jo vardą. – Jei tu nepakviesi Sabrai pagalbos, gailėsiesi to visą likusį gyvenimą. – Jis klausėsi, todėl ji pasinaudojo jo akivaizdžiu svyravimu. – Kiek suprantu, vaikas yra tavo.

– Ką, po velnių, sau manai? Žinoma, mano.

– Tai esu įsitikinusi, kad jo gerovė tau rūpi kaip ir Sabros. Jai reikia medikų pagalbos.

– Neklausyk jos, Roni, – silpnu balsu tarė Sabra. – Skausmai dabar sumažėjo. Jei tik truputį pailsėsiu, man bus gerai.

– Galėčiau nuvežti tave į ligoninę. Viena turėtų būti gana arti.

– Ne! – Sabra atsisėdo ir sugriebė jį už pečių. – Jis sužinos. Atlėks iš paskos. Ne. Važiuojam šįvakar tiesiai į Meksiką. Dabar, kai turime pinigų, galime tai padaryti.

– Galėčiau paskambinti savo tėčiui...

Ji papurtė galvą.

– Gal mano tėtis jau spėjo su juo susisiekti. Jį papirkti ar panašiai. Esame vieni, Roni, o aš to ir noriu. Padėk man atsikelti. Einam iš čia. – Bet kai ji kėlėsi, vėl suėmė skausmai ir ji griebėsi už išsipūtusio pilvo. – O Dieve, o Dieve.

– Visai pakvaišot. – Nespėjusi išklausyti proto balso, Tilė pašoko ant kojų.

– Ei! – sušuko Ronis. – Grįžk į vietą.

Nekreipdama dėmesio Tilė praėjo pro jį ir pasilenkė prie kenčiančios merginos.

– Sabra? – Paėmė ją už rankos. – Spausk mano ranką, kol skausmas praeis. Tai padės.

Sabra taip stipriai spaudė jos ranką, kad Tilė manė, jog sutriuškins kaulus. Bet ji tai iškentė ir drauge jos įveikė sąrėmį. Kai merginos veido raumenys atsileido, Tilė sušnibždėjo:

– Dabar geriau?

– Aha. – Paskui beveik su panika: – Kur Ronis?

– Jis čia pat.

– Aš, Sabra, tavęs nepaliksiu.

Tilė pasakė:

– Manau, turėtum jį paraginti skambinti devyni vienas vienas.

– Ne.

– Bet tu rizikuoji, rizikuoji ir dėl kūdikio.

– Jis mus surastų. Pagautų.

– Kas? – paklausė Tilė, nors žinojo. Raselas Dendis. Jis turėjo negailestingo verslininko reputaciją. Iš to, ką Tilė apie jį buvo girdėjusi, galėjo įsivaizduoti, kad ne mažiau nesukalbamas jis ir šeimoje.

Ronis šiurkščiai pasakė:

– Grįžkite prie kitų, ponia. Tai ne jūsų reikalas.

– Kai nukreipei į mane pistoletą grasindamas atimti gyvybę, tai virto mano reikalu.

– Grįžk tenai.

– Ne.

– Klausykite, ponia...

Jis nuščiuvo, kai iš greitkelio į mašinų stovėjimo aikštelę įsuko automobilis. Jo žibintai nušvietė parduotuvės fasadą.

– Prakeikimas! Ei, tu! – Jis priėjo prie kasininkės ir bakstelėjo ją bato galu. – Kelkis. Išjunk šviesas ir užrakink duris.

Moteris papurtė galvą, atsisakydama pripažinti jo valdžią arba pavojingą situaciją.

– Darykite, kaip jis liepia, – pasakė jai senoji ponia. – Jei tik darysime, ką jis liepia, mums nieko neatsitiks.

– Paskubėk! – Automobilis sustojo prie vienos iš benzino kolonėlių. – Išjunk šviesą ir užrakink duris.

Moteris svirduliuodama atsistojo.

– Negaliu uždaryti iki vienuoliktos valandos. Dar liko dešimt minučių.

Jei situacija nebūtų buvusi tokia įtempta, Tilė būtų tik nusijuokusi iš jos aklo taisyklių laikymosi.

Ronis pasakė:

– Paskubėk. Kol jis nespėjo išlipti iš mašinos.

Šlepsėdama įsispiriamais batais ji nuėjo už prekystalio. Paspaudus mygtuką, lauke šviesos užgeso.

– Dabar užrakink duris.

Ji nušlepsėjo prie kito už prekystalio valdymo pulto ir pasuko jungiklį. Garsiai spragtelėjusios, elektronika valdomos durys užsirakino.

– Kaip jos atsirakina? – paklausė Ronis.

Jis apdairus, pagalvojo Tilė. Nenori būti užspeistas viduje.

– Tik pasuk čia jungiklį, – atsakė kasininkė.

Kaubojus ir du meksikiečiai tebegulėjo kniūbsti ant grindų, susidėję ant galvos rankas. Žmogus, einantis prie durų, negalėjo jų matyti. Tilės ir Sabros tarpe tarp dviejų eilių lentynų jis irgi nematė.

– Visiems likti savo vietose! – Ronis pasilenkęs nėrė prie pagyvenusios ponios ir patraukęs ją už rankos pakėlė.

– Ne! – sušuko jos vyras. – Neliesk jos.

– Užsičiaupk! – įsakė Ronis. – Jei kas nors pajudės, aš ją nušausiu.

– Jis manęs nenušaus, Vernai, – pasakė ji vyrui. – Kol visi elgsis ramiai, man nieko neatsitiks.

Moteris pildė Ronio nurodymus ir pritūpė su juo už cilindro formos gėrimų šaldiklio. Virš jo puikiai matėsi durys.

Žmogus patraukė duris, suprato, kad jos užrakintos, ir šūktelėjo:

– Dona! Ar tu viduje? Kam, po galais, išjungei šviesą?

Dona, susigūžusi už prekystalio, tylėjo.

Žmogus pažiūrėjo per stiklą.

– Štai kur tu, – pasakė ją pastebėjęs. – Kas yra?

– Atsakyk jam, – sušnibždėjo jai Ronis.

– Aš... s-sergu, – garsiai atsiliepė ji, kad girdėtųsi pro duris.

– Velnias, žinau tavo ligas. Atidaryk. Man tik reikia benzino už dešimt dolerių ir šešių skardinių *Miller Lite* alaus.

– Negaliu, – verksmingai tarė ji.

– Na jau, Dona. Viens du – ir aš iškeliauju. Dar nėra vienuolikos. Atidaryk.

– Negaliu. – Tuo metu jos balsas perėjo į išdavikišką klyksmą. – Jis turi ginklą ir visus mus nušaus. – Ji griuvo už prekystalio.

– Šūdas!

Tilė nežinojo, kam ištrūko tas žodis, bet ji pagalvojo lygiai tą patį. Ji dar pagalvojo, kad jei Ronis nenušaus Donos, ji pati galėtų tai padaryti.

Žmogus atsitraukė nuo durų, klupdamas pasisuko ir nubėgo prie savo automobilio. Sucypė padangos, kai mašina truktelėjo atbula, paskui apsisuko ir nudūmė į greitkelį.

Pagyvenęs vyras monotoniškai kartojo:

– Nesužeiskite mano žmonos. Prašau, maldauju nesužeisti mano Gledisės. Nesužeiskite mano Gledisės.

– Ša, Vernai. Man viskas gerai.

Ronis piktai rėkė ant Donos už jos kvailumą:

– Kodėl taip padarei? Kodėl? Tas vyrukas paskambins policijai. Mes iš čia neišeisime. Ak, po velnių, kodėl taip padarei?

Jo balsas lūžinėjo iš nusivylimo ir baimės. Tilei dingtelėjo, kad jis tikriausiai išsigandęs kaip ir visi kiti. Gal dar daugiau. Juk kad ir kaip ši situacija galutinai išsispręs, jam teks susidurti ne tik su teisinėmis pasekmėmis, bet ir su Raselo Dendžio rūstybe. Dieve apsaugok.

Jaunuolis liepė kasininkei išlįsti iš už prekystalio ir ateiti, kur galėtų ją matyti.

Tilė nežinojo, ar ši jam pakluso. Ji visą dėmesį nukreipė į merginą, kuriai vėl prasidėjo sąrėmis.

– Spausk mano ranką, Sabra. Kvėpuok. – Ar ne taip turėtų elgtis gimdyvės? Giliai kvėpuoti? Taip jos darydavo filmuose. Jos šniokštuodavo, pūkšdavo ir... klykdavo, kad net stogas kilnodavosi. – Kvėpuok, Sabra.

– Ei! Ei! – staiga sušuko Ronis. – Kur sugalvojai eiti? Grįžk į vietą ir gulk. Ei! *Aš nejuokauju!*

Dabar buvo ne laikas provokuoti išgąsdintą vyruką, ir Tilė ketino pasakyti tam žmogui baigti tokius triukus. Ji pažvelgė

aukštyn, bet neišsakytas priekaištas sustingo jos lūpose, kai kaubojus atsiklaupė prie Sabros iš kitos pusės.

– Pasitrauk nuo jos! – Ronis įrėmė pistoletą kaubojui į smilkinį, bet šis nekreipė į tai dėmesio, kaip ir į jo šūkavimus.

Rankos, kurios atrodė įpratusios kalti stulpus aptvarams, buvo uždėtos merginai ant pilvo. Jos švelniai jį maigė.

– Galiu jai padėti. – Jo balsas buvo prikimęs, tarsi jis ilgą laiką nebūtų kalbėjęs, o ant jo balso stygų būtų nusėdusios Vakarų Teksaso dulkės. Jis pažvelgė į Ronį. – Mane vadina Daktaru.

– Tu gydytojas? – paklausė Tilė.

Jis ramiai į ją pažiūrėjo ir pakartojo:

– Aš galiu jai padėti.

3 skyrius

– Tu jos neliesi, – piktai pasakė Ronis. – Patrauk nuo jos savo sumautas rankas.

Žmogus, vadinamas Daktaru, ir toliau spaudė merginai pilvą.

– Jai arba pirmoji, arba antroji gimdymo stadija. Nežinant, kiek atsidarė gimdos kaklelis, sunku nustatyti, kaip greitai ji gimdys. Bet skausmai užeina dažnai, todėl spėju...

– Spėji?

Nekreipdamas į Ronį dėmesio, Daktaras raminamai paglostė Sabros petį.

– Ar tai tavo pirmas kūdikis?

– Taip, pone.

– Gali vadinti mane Daktaru.

– Gerai.

– Prieš kiek laiko pajutai pirmuosius skausmus?

– Žinot, iš pradžių pasijutau tik keistai. Na, manau, nežinot.

Jis nusišypsojo.

– Ne, asmeniškai to nepatyriau. Nusakyk, kaip jauteisi.

– Kaip prieš prasidedant mėnesinėms. Panašiai.

– Spaudimas apačioje? Ir spazminiai pilvo diegliai?

– Taip. Smarkūs. Ir nugaros skausmas. Maniau, kad tiesiog pavargau nuo ilgo važiavimo pikape, bet skausmas stiprėjo. Nenorėjau nieko sakyti... – Jos žvilgsnis nukrypo į Ronį, šis

trypinėjo už plačių Daktaro pečių. Jis nepraleido pro ausis nė vieno žodžio, bet laikė užtaisytą pistoletą atsukęs į žmones, išrikiuotus kaip degtukai ant grindų.

– Kada šie simptomai prasidėjo? – paklausė Daktaras.

– Šią popietę, apie trečią valandą.

– Jėzau, Sabra, – sudejavo Ronis. – Aštuonias valandas? Kodėl man nieko nesakei?

Ji vėl ėmė ašaroti.

– Todėl, kad tai būtų sugriovę mūsų planus. Norėjau būti su tavim, kad ir kas atsitiktų.

– Ššš, – Tilė patapšnojo jai ranką. – Jei verksi, pasijusi tik blogiau. Galvok apie gimstantį vaikelį. Jau ilgai netruks. – Ji pažvelgė į Daktarą. – Jau greitai?

– Apie pirmagimius sunku pasakyti.

– Kaip manote, kiek?

– Dvi trys valandos. – Atsistojęs atsisuko į Ronį. – Šįvakar ji gimdys. Ar lengvai, ar sunkiai seksis gimdymas, priklauso nuo tavęs. Jai reikia ligoninės, gerai įrengtos gimdyklos ir medicinos personalo. Gimusiam kūdikiui taip pat nedelsiant prireiks priežiūros. Tokia padėtis. Ką ketini daryti?

Sabra vėl suriko iš skausmo. Daktaras atsitūpė prie jos ir uždėjęs rankas ant pilvo skaičiavo susitraukimus. Statmena raukšlė tarp jo antakių kėlė Tilei rūpestį.

– Kas? – paklausė ji.

– Negerai.

– *Kas?*

Jis papurtė galvą, duodamas suprasti, kad nenori to aptarinėti prie merginos. Tačiau Sabra Dendi buvo nekvaila. Pajuto jo susirūpinimą.

– Kažkas negerai, tiesa?

Daktaras – tai daro jam garbę – nekalbėjo su ja iš aukšto.

– Nieko blogo, Sabra. Tik sudėtingiau.

– Kas?

– Ar žinai, ką reiškia sėdmeninė pirmeiga?

Tilei užgniaužė kvapą. Ji išgirdo liūdną Gledisės atodūsį.

– Tai, kada kūdikis... – Sabra nutilo sunkiai rydama seilę. – Kada kūdikis eina kojomis į priekį.

Jis rimtai linktelėjo.

– Manau, kad tavo kūdikio padėtis netaisyklinga. Jis nėra įsitaisęs galvute žemyn.

Ji ėmė verkšlenti.

– Ką man daryti?

– Kartais nereikia nieko daryti. Kūdikis apsisuka pats.

– Kas gali atsitikti blogiausia?

Daktaras pažvelgė į klausimą uždavusį Ronį.

– Gelbstint motiną ir kūdikį nuo baisaus gimdymo, daromas cezario pjūvis. Vaginalinis gimdymas yra pavojingas, kyla grėsmė gyvybei. Ar tai suprasdamas leisi kam nors paskambinti devyni vienas vienas ir pakviesti Sabrai pagalbą?

– Ne! – sušuko mergina. – Aš nevažiuosiu į ligoninę. Nevažiuosiu!

Daktaras paėmė ją už rankos.

– Sabra, tavo kūdikis gali mirti.

– Jūs galite man padėti.

– Neturiu reikiamų medicinos priemonių.

– Kaip nors. Žinau, kad galite.

– Sabra, prašau, paklausyk jo, – ragino Tilė. – Jis žino, ką sako. Gimdymas kojytėmis į priekį bus nepaprastai skausmingas. Gali būti pavojingas kūdikio gyvybei ar sukelti rimtų defektų. Paragink Ronį pasinaudoti Daktaro patarimu. Paskambinkim devyni vienas vienas.

– Ne, – ji atkakliai purtė galvą. – Jūs nesuprantate. Tėtis prisiekė, kad nei aš, nei Ronis gimus kūdikiui niekada jo nebematysime. Jis ketina jį atiduoti.

– Abejoju ar...

Tačiau Sabra neleido Tilei baigti.

– Sakė, kad kūdikis jam reikštų ne daugiau už nereikalingą šuniuką, kurį nuneštų į šunų prieglaudą. Jis veltui žodžių

nemėto. Paims mūsų vaikelį ir mes jo niekada nebematysime. O mudu išskirs. Sakė, kad išskirs, ir tai padarys. – Ji ėmė raudoti.

– Dievulėliau, – sumurmėjo Gledisė. – Vargšeliai.

Tilė pažvelgė per petį į kitus. Dabar Vernas su Gledise sėdėjo susiglaudę, jis laikė ją globėjiškai apkabinęs. Abu žiūrėjo su gailesčiu.

Meksikiečiai tyliai kalbėjosi, nedraugiškai šaudydami akimis į kitus. Tilė tikėjosi, kad jie nemėgins iš naujo nugalėti Ronio. Kasininkė Dona tebegulėjo ant grindų kniūbsčia, bet suniurnėjo:

– Po galais, vargšeliai. Vos nenužudė manęs.

Apsisprendęs Ronis pažvelgė į Daktarą ir pasakė:

– Sabra nori, kad jai padėtum.

Atrodė, kad Daktaras ginčysis. Paskui, gal dėl to, kad svarbiausia buvo laimėti laiko, jis apsigalvojo.

– Gerai. Šiuo metu darysiu, ką galiu. Pradėsiu vidinę apžiūrą.

– Nori pasakyti, jos...

– Taip. Tą ir noriu pasakyti. Man reikia žinoti, kaip pasistūmėjo gimdymas. Rask ką nors rankoms dezinfekuoti.

– Turiu skysčio rankoms valyti, – pasakė jam Tilė. – Jis antibakterinis.

– Gerai. Ačiū.

Ji jau kėlėsi, bet Ronis ją sustabdė.

– Atnešk ir tuoj pat grįžk. Atsimink, aš stebiu.

Ji grįžo į vietą, kur buvo numetusi kuprinę, kokakolą ir saulėgrąžas. Iš kuprinės išėmė plastikinį butelį su skysčiu rankoms valyti. Paskui, pagavusi Vernerio žvilgsnį, imitavo prie akių laikomą vaizdo kamerą. Iš pradžių jis apstulbo, bet Gledisė niuktelėjo jam į pašonę ir kažką pašnibždėjo į ausį. Energingai linktelėjęs, jis mostelėjo smakru į lentyną su žurnalais. Tilė prisiminė, kad prasidėjus apiplėšimui jie žiūrinėjo žurnalus.

Ji grįžo su buteliu, padavė jį Daktarui.

– Ar nereikėtų ko nors po ja pakloti?

– Mes automobilyje turime lovai paklotų.

– Gledise! – sušuko Vernas, akivaizdžiai pasibaisėjęs žmonos prisipažinimu.

– Jie puikiai tiks, – pasakė Tilė, prisiminusi vienkartinius neperšlampamus paklotus, kokius matė dėdės Pito lovoje slaugos namuose. Su jais personalui nereikėdavo keisti paklodžių kaskart, kai gyventojui atsitikdavo nelaimė. – Eisiu jų atnešti.

– Nė velnio, – pasakė Ronis, užbraukdamas tą sumanymą. – Tik ne tu. Bet senis gali eiti. Ji, – pridūrė rodydamas pistoletu į Gledisę, – lieka čia.

Gledisė paglostė kaulėtą Verno kelį.

– Man viskas bus gerai, širduk.

– Tu įsitikinusi? Jei tau kas nors atsitiks...

– Nieko man neatsitiks. Tas vaikinas turi svarbesnių už mane rūpesčių.

Vernas pakėlė nuo grindų savo sukiužusį kūną, nusipurtė nuo šortų sėdynės dulkes ir žengė durų link.

– Ei, juk negaliu išeiti per stiklą.

Ronis vėl bakstelėjo Doną, ši tuojau ėmė maldauti neatimti jai gyvybės. Jis liepė jai užsičiaupti ir atrakinti duris, ką ji ir padarė.

Prie durų Ronis ir pagyvenęs vyras apsikeitė reikšmingais žvilgsniais.

– Nesirūpink, grįšiu, – užtikrino jį seniokas. – Nepadaryčiau nieko, kas keltų grėsmę mano žmonos gyvybei. – Ir, nors Ronis Deivisonas buvo už jį penkiasdešimčia svarų sunkesnis ir puse pėdos aukštesnis, pagrasino: – Jei ją nuskriausi, užmušiu.

Ronis pastūmė duris, Vernas pro jas išsmuko. Jo pastangos bėgti ristele nenoromis kėlė šypseną. Tilė stebėjo, kaip jis bėga per aikštelę iki degalų kolonėlių ir lipa į kemperį.

Daktaras kalbino Sabrą per naują skausmo priepuolį. Kai šis praėjo, mergina suglebo ir užsimerkė. Tilė žiūrėjo į merginą stebintį Daktarą.

– Ko tau dar reikės?

– Pirštinių.

– Pažiūrėsiu, ką galima rasti.

– Acto.

– Paprasto valyto acto?

– Aha. – Po trumpos pauzės jis pridūrė: – Esant tokiai įtemptai padėčiai, tu nepaprasta kietuolė.

– Ačiū. – Jie ir toliau stebėjo merginą, kuri, regis, užmigo. Tilė patyliukais paklausė: – Ar viskas baigsis blogai?

Paniuręs jis kietai suspaudė lūpas.

– Ne, jei sugebėsiu jai padėti.

– Kiek bloga...

– Ei, apie ką judu šnibždatės?

Tilė pažvelgė į Ronį.

– Daktarui reikia pirštinių. Ketinau paklausti Donos, ar parduotuvėje jų yra.

– Gerai. Klausk.

Ji pasitraukė nuo Sabros ir nuėjo prie prekystalio. Dona stovėjo už jo, ketindama atrakinti duris, kai grįš Vernas. Ji įtariai pažvelgė į Tilę.

– Ko tau reikia?

– Dona, prašom nurimti. Isterija tik pablogins padėtį. Kol kas mes visi saugūs.

– Saugūs? Cha! Man tai jau trečias kartas.

– Kai apiplėšia?

– Vienas kartas nemeluos. Pirmą kartą jų buvo trys. Atėjo gražuoliai, ištuštino kasą, o mane uždarė į šaldiklį. Jei pienininkas nebūtų ėjęs pro šalį, manęs jau nebebūtų tarp gyvųjų. Antrą kartą toks bernas su kauke trenkė man per galvą pistoleto drūtgaliu. Sutrenkė smegenis, šešias savaites negalėjau dirbti dėl galvos skausmų. Taip sukosi galva, kad be paliovos

vėmiau. – Jos plokščia krūtinė subangavo nuo gilaus, beviltiško atodūsio. – Tik laiko klausimas. Vargu ar turėsiu dar šansą išsisukti, vienas kartas mane pribaigs. Kaip manai, gal jis leistų mums rūkyti?

– Jei taip bijai, kodėl nemeti to darbo ir nesusirandi kito?

Ji pažiūrėjo į Tilę kaip į pamišėlę.

– Man patinka mano darbas.

Jei tokia logika, gal Tilė tikrai eina iš proto.

– Ar parduotuvėje turite lateksinių pirštinių? Tokių, kokias dėvi daktarai.

Dona papurtė garbanotą galvą.

– Tik guminių. Viskas. Manau, dvi poros yra prie namų ūkio valiklių.

– Ačiū. Nepraskysk, Dona.

Eidama pro Gledisę ji pasilenkė ir sušnibždėjo:

– Ar jūsų vaizdo kameroje yra juosta?

Senoji ponia linktelėjo.

– Dviejų valandų trukmės. Ir atsukta atgal. Jei Vernas čiupinėdamas visko nesugadino.

– Jei galėsiu ją jums paduoti...

– Ei! – sušuko Ronis. – Apie ką dabar šnibždatės?

– Ji bijo dėl savo vyro. Aš raminu.

– Štai jis, – pasakė Gledisė, rodydama į duris.

Dona atšovė skląstį ir su krūva patalynės, iš už kurios buvo matyti tik jo ilgos kojos, įtipeno Vernas. Ronis įsakė jam glėbį pagalvių ir antklodžių mesti, bet senukas ėmė ginčytis.

– Jie visi švarūs. Jei numesiu, susiteps. Panelė turėtų gulėti patogiai, o dar pagalvojau, kad šie rankšluosčiai taip pat pravers.

– Iš tiesų puiki mintis, Roni, – pasakė Tilė. – Jei jau atnešė, gali juos patikrinti.

Su paklotais, dėl kurių buvo išėjęs, iš savo kemperio Vernas atnešė dvi pagalves, dvi antklodes, dvi švarias paklodes ir keletą vonios rankšluosčių. Ronis, tarp baltinių neradęs nie-

ko paslėpto, leido Tilei įrengti guolį, ką ji ir padarė, kol Sabra visu svoriu ramstėsi į Daktarą.

Tilė panaudojo tik vieną paklodę, antrąją paliko kitam kartui, jei prireiktų. Jai baigus, Daktaras paguldė merginą į guolį. Ji ten dėkinga įsitaisė. Po užpakaliu Tilė jai pakišo vieną paklotą.

– Jie ne tam, apie ką galvojate, – pareiškė Vernas.

Tilė ir Daktaras nustebę vienu metu sužiuro į senioką, pasilenkusį patikėti jiems paslaptį.

– Mes ne iš tų, kurie nelaiko šlapimo.

Tilė vos galėjo sulaikyti šypseną.

– Mes juk neklausiam.

– Mums medaus mėnuo, – pašnibždomis aiškino Vernas. – Mes tai darome kas naktį. Dieną taip pat, jei užsigeidžiame. Žinote, kokie jaunavedžiai gašlūs. Tie paklotai – ne pats patogiausias daiktas partneriui apačioje, bet nė vienas iš mūsų nenori gulėti šlapioje vietoje, o kiekvieną kartą keisti paklodę nervina.

Seniokas mirktelėjo, atsitiesė ir, paklusęs Ronio įsakymui, nuėjo prie kitų. Atsisėdo prie žmonos, savo nuotakos, kuri jį apkabino ir apdovanojo už drąsą skambiu bučiniu į skruostą.

Tilė, pajutusi, kad jai atvėpo žandikaulis, užsičiaupė, net dantys barkštelėjo. Jos žvilgsnis nukrypo į Daktarą. Šis susikaupęs siekė nustatyti Sabros gimdymo laiką, bet jo lūpos nevalingai šiepėsi.

Žvilgtelėjęs į Tilę iš padilbų, pagavo jos žvilgsnį ir nesusilaikęs prunkštelėjo.

– Pirštinės.

– Ką?

– Ar paklausei apie pirštines?

– Ak, taip, dvi poros guminių.

Jis papurtė galvą.

– Tas pats, jei būtų odinės. O kaip dėl acto?

– Rasim.

– Ir marlės.

Ji paprašė Ronio leidimo apžiūrėti lentynas, o ten rado keletą plastikinių butelių su actu, dėžutę sterilių marlės bintų ir paketą vienkartinių servetėlių kūdikiams valyti. Viską susirinko. Grįžtant pas Sabrą, akys užkliuvo už kitų daiktų. Pagauta įkvėpimo, rinkinį papildė dviem dėžutėmis plaukų dažų.

Kai grįžo prie merginos, Sabra įdėmiai klausėsi, ką sako Daktaras.

– Bus nemalonu, bet stengsiuosi, kad neskaudėtų, gerai?

Mergina linktelėjo ir nerimaudama pažvelgė į Tilę.

– Ar tau kada nors tyrė gimdą, Sabra? – tyliai paklausė ji.

– Kartą. Kai ėjau vaistų, kad nepastočiau.

Tilė klausiamai pakreipė galvą, o Sabra susigėdusi nuleido akis.

– Aš jų nebegėriau, nes nuo jų storėjau.

– Aišku. Na, jei tave apžiūrinėjo anksčiau, tai žinai, ko tikėtis. Nebus baisiau kaip pirmą kartą. Tiesa, Daktare?

– Stengsiuosi kuo švelniau.

Tilė spustelėjo merginai ranką.

– Būsiu netoliese, jei tau...

– Ne, lik čia, su manim. Prašau. – Ji pamojo Tilei pasilenkti arčiau. – Jis geras, – tyliai, tiesiai į ausį kalbėjo ji. – Elgiasi ir kalba kaip tikras daktaras, bet neatrodo kaip daktaras, supranti, ką noriu pasakyti?

– Taip, suprantu.

– Todėl jaučiuosi kažkaip kvailai, kai jis... supranti? Gal galėtum man padėti nusimauti kelnaites?

Tilė atsitiesė ir pažvelgė į Daktarą.

– Ar galėtum minutėlę mus palikti?

– Žinoma.

– Kas atsitiko? – susirūpino Ronis, kai Daktaras atsistojo.

– Panelei reikia privatumo. Be manęs. Ir tavęs.

– Bet aš jos vaikinas.

– Dėl to ji labiausiai ir nenori, kad tu į ją žiūrėtum.

– Jis teisus, Roni, – patvirtino Sabra. – Būk geras.

Vaikinas su Daktaru pasišalino. Tilė pakėlė Sabros sijoną ir kai ši sunkiai kilstelėjo užpakalį, padėjo nusimauti kelnaites.

– Štai ir viskas, – švelniai pasakė Tilė, imdama drėgną drabužėlį, kurį Sabra suvyniojo iki stalo teniso kamuoliuko dydžio.

– Atsiprašau, kad jos bjaurios.

– Sabra, nuo šiol liaukis atsiprašinėjusi. Aš niekada negimdžiau, bet esu įsitikinusi, kad man tikrai trūktų tavo orumo. Ar dabar tau geriau? – Aišku, ne. Iš Sabros išraiškos ji suprato, kad vėl užeina smarkus skausmas. – Daktare?

Po akimirkos jis jau spaudė jos pilvo iškilumą.

– Labai noriu, kad jis pats apsiverstų.

– Tikiuosi mergaitės, – sunkiai gaudydama orą pasakė jam Sabra.

Daktaras nusišypsojo:

– Tikrai?

– Ronis irgi norėtų mergaitės.

– Sutinku, turėti dukterį yra gera.

Tilė slapta į jį žvilgtelėjo. Įdomu, ar jis turi dukterų? Ji įsivaizdavo, kad jis nevedęs, vienišius. Gal todėl, jog atrodė kaip vyras iš *Marlboro* reklamų. Jose nepamatysi vyro su žmona ir vaikais iš paskos.

Galbūt... Tilė negalėjo atsikratyti jausmo, kad yra kažkur Daktarą mačiusi. Tikriausiai kaltas jo panašumas į vyrą iš cigarečių reklamos.

Kai skausmas praėjo, Daktaras uždėjo rankas ant sulenktų merginos kelių.

– Pasistenk kuo labiau atsipalaiduoti. Ir pasakyk man, kai skaudės, gerai?

– Oi, palaukit. – Tilė paėmė dėžutę su plaukų dažais ir ją atidarė. Pamačiusi Daktaro klausiamą žvilgsnį, paaiškino:

– Prie jų yra vienkartinės pirštinės. Ne kažin kas, gal ir netiks, – pridūrė ji, žiūrėdama į jo vyriškas rankas, – bet gal geriau negu nieko.

– Gerai sugalvota.

Nulupęs plastikines pirštines, prilipdytas ant vaškinio popieriaus, jas apsimovė. Jos būtų tikusios milžinui ir atrodė per didelės, bet jis padėkojo Tilei ir dar kartą patikino Sabrą, kad stengsis nesuteikti jai per daug skausmo.

– Taip bus geriau. – Tilė antra paklode dėl padorumo pridengė merginos kelius.

Daktaras pritariamai linktelėjo.

– Tik atsipalaiduok, Sabra. Nė nepastebėsi, kai viskas bus baigta.

Ji giliai įkvėpė ir smarkiai užsimerkė.

– Pirmiausia nuvalysiu tą vietą su drėgna servetėle. Paskui nuplausiu su actu. Gali būti vėsoka.

Užpylęs acto ir nusausinęs jį marlės tamponais, paklausė, kaip ji jaučiasi.

– Gerai, – nedrąsiai atsakė ji.

Tilė pajuto, kad pati sulaikė kvapą.

– Giliai kvėpuok, Sabra. Tai padės tau atsipalaiduoti. Kvėpuokime kartu. Giliai įkvepiame. Dabar iškvepiame.

Jam skverbiantis į vidų Sabra krūptelėjo. Tilė pasakė:

– Dar kartą. Giliai įkvepi. Iškvepi. Taip. Dabar jau ilgai netruks. Tau puikiai sekasi.

Tačiau jai nesisekė. Matėsi iš Daktaro veido. Jis atitraukė ranką nuo merginos tarpkojo ir slėpdamas susirūpinimą toliau gyrė, kaip puikiai ji elgiasi. Nutraukęs pirštines, paėmė butelį su skysčiu rankoms plauti ir ėmė energingai trintis juo delnus ir dilbius.

– Ar viskas gerai?

Grįžo Ronis. Tai jis paklausė, bet Daktaras atsakė Sabrai:

– Tu nelabai atsidariusi.

– Ką tai reiškia?

– Tai reiškia, kad gimdymo funkcija sutrikusi.

– Sutrikusi funkcija?

– Toks medicininis apibūdinimas. Užeinant tokiems stipriems ir dažniems skausmams, gimdos kaklelis turėtų būti daugiau atsidaręs. Kūdikis bando prasiveržti, bet ne visos tavo kūno dalys pasiruošusios gimdymui.

– Ką gali padaryti?

– Aš – nieko, Roni, bet tu gali. Gali baigti šią kvailystę ir sudaryti Sabrai sąlygas gauti tinkamą akušerinę pagalbą.

– Jau sakiau tau, ne.

– Ne, – pakartojo Sabra.

Tolesnį jų ginčą nutraukė telefono skambutis.

4 skyrius

Netikėtas šaižus skambutis išgąsdino visus.

Arčiausiai prie telefono buvo Dona.

– Ką man daryti? – paklausė ji.

– Nieko.

– Roni, gal leisk jai atsiliepti, – pasiūlė Tilė.

– Kuriems galams? Tikriausiai aš čia niekuo dėtas.

– Gal ir taip. Bet jei tai susiję su tavim? Ar ne geriau žinoti, kas tavęs laukia?

Keletą sekundžių jis mąstė, paskui leido Donai atsiliepti.

– Alio? – paklausiusi pasakė: – Labas, šerife. Ne, buvo negirtas. Taip, kaip jums ir sakė, tas vaikis laiko mus grasindamas nušauti.

Staiga visas pastato priekis nušvito nutviekstas ryškia šviesa. Viduje visi buvo taip įsijautę į Sabros būklę, kad negirdėjo atvažiuojančių trijų policijos automobilių, kurie dabar įjungė priekinius žibintus. Tilė nusprendė, kad šerifas tikriausiai skambina iš mašinos, pastatytos už vienos iš benzino kolonėlių.

Ronis nėrė slėptis už *Frito-Lay* traškučių stendų šaukdamas:

– Pasakyk jiems, kad išjungtų tas prakeiktas šviesas, arba aš ką nors nudėsiu.

Dona perdavė perspėjimą. Ji trumpam nutilo, paskui pasakė:

– Manau, apie aštuoniolika. Sakosi Ronis.

– Užsičiaupk! – Ronis užsimojo ir nutaikė į ją pistoletą. Suspiegusi ji numetė telefono ragelį.

Automobilių šviesos užgeso, dviejų beveik tuo pat metu, trečio – keletą sekundžių vėliau.

Sabra suvaitojo.

Daktaras tarė:

– Išklausyk mane, Roni.

– Ne. Tylėk ir leisk man galvoti.

Vaikinas buvo sutrikęs, o Daktaras tyliu, ramiu balsu aiškino:

– Lik čia, jei nori, ir būk iki galo. Tačiau vyriškumas reikalauja, kad išleistum Sabrą. Pareigūnai nuveš ją į ligoninę, kur ji ir turi būti.

– Nevažiuosiu, – pasakė mergina. – Be Ronio nevažiuosiu.

Tilė įtikinėjo:

– Pagalvok apie kūdikį, Sabra.

– Aš ir galvoju apie kūdikį, – raudojo ji. – Jei jis pateks į tėčio rankas, daugiau jo nebematysiu. Aš jo neatsisakysiu. Neatsisakysiu ir Ronio.

Matydamas, kad jo pacientė puola į isteriją, Daktaras nusileido.

– Gerai, gerai. Jei nesutinki važiuoti, gal padarykim taip? Gal gydytojas atvažiuotų čia?

– Tu esi gydytojas, – atrėmė Ronis.

– Ne toks, kokio Sabrai reikia. Neturiu jokių instrumentų. Jokių vaistų skausmui palengvinti. Gimdymas, Roni, bus sunkus. Gali būti visokių rimtų komplikacijų, su kuriomis susidoroti aš nepakankamai kvalifikuotas. Ar nori rizikuoti Sabros gyvybe, o ir kūdikio? Nes nesutikdamas pakeisti padėties tu rizikuoji. Gali vieno arba abiejų netekti. Tada visos pastangos bus beprasmės.

Tilei jo kalba padarė didelį įspūdį. Geriau pasakyti ji nesugebėtų.

Ronis minutėlę svarstė Daktaro žodžius, paskui pamojo Tilei prieiti prie prekystalio su tabaluojančiu telefono rage-

liu. Kai Dona jį numetė, pradžioj iš jo sklido vyriškas balsas, reikalaujantis paaiškinti, kas vyksta. Dabar jis tylėjo.

– Gerai moki laidyti liežuvį, – pasakė Tilei Ronis. – Dabar pati ir kalbėk.

Ji pašoko ant kojų ir prasibrovusi pro Sabrą, Daktarą, traškučių stendą, per neužgriozdintą plotą puolė prie prekystalio. Negaišdama surinko devyni vienas vienas. Kai tik operatorius atsiliepė, pasakė:

– Tegu šerifas man paskambina. Nieko neklausinėkit. Jis apie šią nepaprastą padėtį žino. Pasakykit, kad skambintų į degalinės parduotuvę. – Padėjo ragelį nelaukdama, kol operatorius tęs pokalbį įprasta tvarka, nes tai būtų tuščias brangaus laiko švaistymas.

Įtemptoje tyloje jie laukė. Niekas neištarė nė žodžio. Gledisė su Vernu sėdėjo susiglaudę. Kai Tilė žvilgtelėjo į jų pusę, Vernas vos pastebimai atkreipė jos dėmesį į ant kelių laikomą kelioninę rankinę. Jis kažkaip sugebėjo Ronio nepastebėtas ją pasiimti. Gudrusis Kazanova. Vien tai būtų puiki medžiaga laidai, – pagalvojo Tilė. Tačiau ji turi geresnę, kurioje pati yra ne tik reporterė, bet ir dalyvė. Galis būtų ekstazėje. Jei ši istorija neužtikrintų jai vietos *Devintas kanalas tiesiogiai* laidoje...

Nors ir tikėjosi telefono skambučio, jam pasigirdus pašoko. Nedelsdama atsiliepė.

– Kas kalba?

Ji išvengė tiesaus atsakymo klausimu:

– Šerife?

– Martis Montezas.

– Šerife Montezai, aš paskirta tarpininke. Esu viena iš įkaitų.

– Ar jums pačiai gresia pavojus?

– Ne, – tvirtai atsakė ji.

– Ar jums daromas spaudimas?

– Ne.

– Pasakokite trumpai.

Ji pradėjo nuo apiplėšimo, prasidėjusio šūviu į parduotuvės vaizdo kamerą.

– Apiplėšimas nutrūko, kai plėšiko palydovei prasidėjo gimdymas.

– Gimdymas? Turite omenyje kūdikio gimdymą?

– Taip, būtent tai.

Po ilgos pauzės, kai ji ragelyje girdėjo tik žmogaus su antsvoriu sunkų alsavimą, jis pasakė:

– Atsakykite, panele, jei jums tai nepavojinga. Ar tie plėšikai kartais nėra porelė mokinukų?

– Taip.

– Ko jis klausia? – susidomėjo Ronis.

Tilė pridengė delnu ragelį.

– Klausė, ar Sabrai skauda, aš atsakiau.

– Jė-ė-zau, – net švilptelėjo šerifas. Jis tyliai, kaip Tilė manė, pranešė savo padėjėjams, kad įkaitų grobikai yra vaikai iš Fort Verto. Paskui jos paklausė:

– Ar yra sužeistų?

– Ne. Niekas nesužeistas.

– Kas dar su jumis? Kiek įkaitų?

– Keturi vyrai ir dar dvi moterys be manęs.

– Sklandžiai kalbate. Ar kartais jūs ne panelė Makoi?

Ji bandė nuslėpti savo nuostabą nuo Ronio, kuris įdėmiai klausėsi ir atidžiai stebėjo jos veido išraišką.

– Teisingai. Nieko nesužeidė.

– Jūs – panelė Makoi, bet nenorite, kad jie žinotų, jog jūs – televizijos reporterė. Jūsų viršininkas, vyrukas vardu Galis, dukart skambino man į kabinetą reikalaudamas paskelbti jūsų paiešką. Sakė, kad išvykote iš Rocho Lygumų ir turėjote jam skambinti.

– Ką jis sako? – klausė Ronis.

Ji šerifą nutraukė.

– Visiems būtų geriausia, jei atsiųstumėt pas mus gydytoją. Jeigu įmanoma, gydytoją akušerį.

– Liepk jam atsinešti viską, ko gali prireikti sunkiam gimdymui.

Tilė persakė Daktaro nurodymus.

– Jis būtinai turi žinoti, kad kūdikis eis kojytėmis į priekį, – pridūrė Daktaras.

Kai Tilė tai pasakė, šerifas pasiteiravo, iš ko ji gauna informaciją.

– Jis čia vadinamas Daktaru.

– Skiedžiate, – netikėjo šerifas.

– Ne.

– Daktaras yra vienas iš įkaitų, – girdėjo jį sakantį kitiems. – Daktaras sako, kad Dendžio mergaitei reikia specialisto, a?

– Teisingai, šerife. Ir kaip galima greičiau. Motina ir kūdikis kelia mums rūpestį.

– Jei jie sutiks, nuvešime ją tiesiai į ligoninę. Duodu žodį.

– Deja, to nebus.

– Deivisonas jos neleis?

– Ne, – pasakė Tilė. – Ji pati atsisako važiuoti.

– Šū-ū-das. Kokia makalynė, – jis sunkiai atsiduso. – Gerai, pažiūrėsim, ką galima padaryti.

– Šerife, nemoku apsakyti, kaip ši mergina kenčia. Ir...

– Sakykite, panele Makoi. Kas?

– Padėtis kontroliuojama, – neskubėdama dėstė ji. – Šiuo metu visi ramūs. Prašom nesiimti drastiškų priemonių.

– Suprantu, panele Makoi. Jokių pompastiškų veiksmų. Jokių fejerverkų, greitojo reagavimo būrių ir panašiai?

– Būtent. – Jai palengvėjo, kad jis supranta. – Kol kas niekas nesužeistas.

– Norėtume, kad taip būtų ir toliau.

– Labai džiaugiuosi, kad jūs tai sakote. Prašau, maldauju, kuo greičiau gaukite daktarą.

– Ieškau. Štai mano telefono numeris.

Ji įsiminė telefono numerį. Montezas palinkėjo sėkmės ir baigė pokalbį. Padėjusi telefoną ant prekystalio, pasidžiaugė,

kad jis buvo seno modelio ir neturėjo garsiakalbio įrangos. Ronis būtų užsigeidęs būsimų pokalbių pasiklausyti.

– Jis stengsis atgabenti daktarą čia.

– Smagu girdėti, – pasakė Daktaras.

– Už kiek laiko atvyks?

Ji pasisuko į Ronį.

– Pasistengs greičiau. Būsiu atvira. Jis atspėjo, kas jūs tokie: tu ir Sabra.

– O, velnias, – sudejavo vaikinas. – Kas dar mums nepavyks?

– Mes juos aptikome!

Raselas Dendis, išgirdęs iš gretimo kambario tą šūksnį, vos neparvertė jam ant tako stovinčio CŽV agento. Net neatsiprašė, nors šis beveik verdančia kava apsiplikino ranką. Nudūmė į savo namų biblioteką, kurią nuo pat ryto pavertė vadaviete.

– Kur? Kur jie? Ar jis nepakenkė mano dukrai? Ar Sabra sveika?

Čia vadovavo specialusis agentas Viljamas Kelovėjus. Jis buvo aukštas, liesas, plikteléjęs žmogus, kuris, jei ne pistoletas ant juosmens, labiau panėšėjo į hipotekos bankininką, negu į federalinį agentą. Elgėsi jis taip pat ne visada stereotipiškai. Dažniausiai buvo ramus, ne rėksnys. Raselas Dendis Kelovėjaus švelniam būdui buvo sunkus išbandymas.

Kai Dendis įvirto į kambarį ir apibėrė jį klausimais, Kelovėjus parodė jam nurimti ir tęsė pokalbį telefonu.

Dendis nekantriai nuspaudė telefono mygtuką ir iš garsiakalbio pasigirdo moters balsas:

– Vadinasi Rocho Lygumos. Praktiškai baisiame užkampyje į pietvakarius nuo San Andželo. Jie ginkluoti. Bandė apiplėšti degalinės parduotuvę, bet planai žlugo. Dabar parduotuvėje laiko įkaitus.

– Prakeiktasis. Prakeiktasis! – Dendis trankė kumščiu kitos rankos delną. – Pavertė mano dukterį kriminaline nusikaltėle! O ji negalėjo suprasti, kodėl aš jo nemėgstu.

Kelovėjus dar kartą įspėjo jį nerėkti.

– Sakėte, kad jie ginkluoti. Ar yra nukentėjusių?

– Ne, pone. Bet mergina gimdo.

– Parduotuvėje?

– Teisingai.

Dendis sodriai nusikeikė.

– Jis laiko ją prieš valią!

Nematoma moteris pasakė:

– Pasak įkaitės, kuri kalbėjo su šerifu, jaunoji moteris atsisako išvykti.

– Jis jai pripudravo smegenis, – pareiškė Dendis.

FTB agentė iš Odesos kontoros kalbėjo tarsi jo neišgirdusi:

– Vienas iš įkaitų, matyt, turi medicininį išsilavinimą. Jis ją prižiūri, bet reikia gydytojo.

Dendis trenkė kumščiu į stalą.

– Noriu, kad Sabra iš ten nešdintųsi, jūs mane girdite?

– Girdime, pone Dendi, – pasakė Kelovėjus netekdamas kantrybės.

– Iškrapštykite ją iš ten nors ir su dinamitu, man nesvarbu.

– Bet man svarbu. Pasak kalbėjusios įkaitės, niekas nesužeistas.

– Mano duktė gimdo!

– Ir mes ją nuvešime į ligoninę, kai tik atsiras galimybė. Tačiau aš nedarysiu nieko, kas keltų pavojų tų įkaitų, jūsų dukters ar pono Deivisono gyvybei.

– Klausyk, Kelovėjau, jei tempsi gumą...

– Kaip aš elgsiuosi, mano, ne jūsų reikalas. Supratot?

Raselas Dendis garsėjo kaip tikras šunsnukis. Deja, susitikimas su juo neišsklaidė mitų ir nepakeitė išankstinės Kelovėjaus nuomonės apie šį milijonierių.

Dendis despotiškai vadovavo kelioms korporacijoms. Jis nebuvo pratęs perleisti vadovavimo kam nors kitam, net turėti balso teisės jam prieštarauti tvarkant reikalus. Jo versluose demokratijos nebuvo nė kvapo, kaip ir šeimoje. Ponia Dendi visą dieną nedarė nieko kito, tik verkė prisidėjusi nosi-

naitę ir antrino savo vyrui atsakinėdama į agentų klausimus apie šeimos gyvenimą ir jų santykius su dukterim. Ji nepareiškė kitos nuomonės, jokių asmeniškų pastabų.

Kelovėjus nuo pat pradžių abejojo Dendžio tvirtinimu apie pagrobimą. Jo širdis linko prie daugiau tikėtinos versijos: Sabra Dendi pabėgo iš namų su savo vaikinu, kad ištrūktų iš despotiško tėvo nagų.

Kelovėjaus subartas, Rasas Dendis įniršęs suputojo.

– Vykstu tenai!

– Nepatarčiau to daryti.

– Man nusišikt, ką tu patari.

– Mūsų sraigtasparnyje nėra vietos keleiviams, – šūktelėjo agentas Dendžiui pavymui.

– Tada skrisiu savuoju *Lear*.

Jis movė iš kambario ir ėmė rėksmingai įsakinėti būreliui savo parankinių, kurie visada stovėjo šalia, tylūs ir neįkyrūs tarsi kokie baldai, kol griežta Dendžio komanda jų staigiai neišjudindavo. Jie išsirikiavo vorele paskui Dendį. Į ponią Dendi dėmesio niekas nekreipė ir vykti drauge nekvietė.

Kelovėjus, pakėlęs ragelį, išjungė telefono garsiakalbį, kad geriau girdėtų agentę.

– Manau, viską girdėjai.

– Turi darbelio sočiai, Kelovėjau.

– Dar vienas dalykas. Kaip ten vietinė policija?

– Kiek suprantu, Montezas – sumanus šerifas, bet jam tai per sunku ir jis pakankamai protingas, kad tai suprastų. Jį remia raitoji policija ir kelių patruliai.

– Ar manai, kad mūsų dalyvavimas juos papiktins?

– Kaip visada, – sausai atsakė agentė.

– Na, mums pranešta apie pagrobimą. Tegu taip ir lieka, kol išsiaiškinsiu daugiau.

– Tiesą sakant, Montezas tikriausiai tik džiaugsis perdavęs mums šią problemą. Jo didžiausias rūpestis, kad policija nevaizduotų didvyrių. Nori išvengti kraujo praliejimo.

– Tada mūsų nuomonės sutampa. Manau, turime du išsigandusius vaikus, kurie pakliuvo į keblią situaciją ir neranda išeities. Kas girdėti apie įkaitus?

Ji trumpai apibūdino vyrus ir moteris.

– Vieną šerifas Montezas atpažino kaip vietinį rančos savininką. Kasininkė – nuolatinė degalinės parduotuvės darbuotoja. Rocho Lygumose visi ją pažįsta. Ir ta panelė Makoi, kuri kalbėjo su šerifu Montezu.

– O kas ji?

– Ji yra televizijos žurnalistė Dalase.

– Tilė Makoi?

– Tu ją pažįsti?

Jis ją pažinojo ir atminty išplaukė jos paveikslas: liekna, trumpi šviesūs plaukai, šviesios akys. Mėlynos, o gal žalios. Ją rodė per televiziją beveik kiekvieną vakarą. Kelovėjus ją buvo matęs ir ne studijoje – tarp reporterių jo tirtų nusikaltimų vietoje. Kovinga, bet objektyvi. Jos reportažų niekada nepavadinsi kurstančiais ar šališkais. Tikra gražuolė, labai moteriška, o jos pateikta medžiaga atrodė patikima.

Žinia, kad tokio masto žurnalistė yra šios krizės epicentre, jo nepradžiugino. Puikiai būtų apsiėjęs be šios sunkinančios aplinkybės.

– Puiku. Reporterė jau vietoje. – Jis perbraukė ranka per sprandą, kur jautė įtampą. Naktis bus ilga. Numanė, kad anksčiau negirdėtos Rocho Lygumos netrukus knibždėte knibždės žiniasklaidos atstovų, keliančių dar didesnį sąmyšį.

Agentė paklausė:

– Ką sako nuojauta, Kelovėjau? Ar tas vaikinas pagrobė Dendžio dukterį?

Kelovėjus tyliai sumurmėjo:

– Tik stebiuosi, kodėl ji nepabėgo anksčiau.

5 skyrius

Kol jie laukė žadėto gydytojo, Daktaras tarp parduotuvės prekių susirado žirkles ir porą batų raištelių. Sudėjo juos pavirinti į grafiną su vandeniu, naudojamą karštiems gėrimams ruošti. Iš lentynų dar paėmė higieninių servetėlių, lipnios juostos ir dėžutę su plastikiniais šiukšlių maišais.

Jis paklausė Donos, ar jie turi siurbtuką. Ši spoksojo į Daktarą nesuprasdama, tad jis paaiškino:

– Guminį balionėlį su švirkštu. Gleivėms iš kūdikio nosies ir burnos išsiurbti.

Ji pasikasė įdiržusią alkūnę.

– Jie nepaklausūs.

Ronis sunerimo, kai daktaras pakėlė grafiną su verdančiu vandeniu. Įsakė vandenį išpilti Gledisei, senoji ponia padarė tai su didžiausiu malonumu.

Po šių veiksmų laukimas atrodė begalinis. Parduotuvėje kiekvienas jautė, kad atvykstančių mašinų skaičius didėja. Tarpas tarp benzino kolonėlių ir įėjimo į parduotuvę buvo tarsi demilitarizuotoji zona – visiškai tuščias. Tačiau plotą tarp kolonėlių ir greitkelio užkimšo pareigūnų ir avarinės mašinos. Nebetelpančios stojo ant kelkraščio, rikiavosi abipus kelio. Jos atvažiavo be triukšmo, bet tai, kad nekaukė sirenos, nežybčiojo šviesos, jų buvimą darė dar grėsmingesnį.

Tilė svarstė, ar ir už pastato vyksta tokia pat veikla kaip priešais. Matyt, apie tai galvojo ir Ronis, nes pasiteiravo Donos apie užpakalines duris.

Ji pasakė:

– Koridoriuje einant į tualetus? Matote tas duris? Už jų yra sandėlis. Ir šaldytuvas, kuriame tie pamišėliai buvo mane uždarę.

– Aš klausiu apie užpakalines duris.

– Jos plieninės ir užstumtos iš vidaus. Uždėtas užtvaras, o vyriai taip pat iš vidaus. Jos labai sunkios, aš vos pajėgiu atidaryti, kai atveža prekes.

Jei Dona sakė tiesą, niekas negalėjo įeiti pro užpakalines duris be triukšmo. Ronis išgirstų bandymą įsiveržti gerokai anksčiau.

– O kaip tualetai? Ar juose yra langų? – domėjosi jis.

Ji papurtė galvą.

– Teisybė, – sučiulbėjo Gledisė. – Buvau moterų tualete. Jei kam įdomi mano nuomonė, tai geresnis vėdinimas ten nepakenktų.

Atidėjęs tuos rūpesčius į šalį, Ronis savo dėmesį skyrė Sabrai, įkaitams ir įvykių eigai lauke, taigi rūpesčių buvo iki kaklo. Tilė atsitraukė nuo Sabros ir paklausė Ronio, ar gali paimti kai ką iš kuprinės.

– Išsausėjo mano kontaktiniai lęšiai. Man reikia drėkinamojo tirpalo.

Jis žvilgtelėjo į numestą ant prekystalio kuprinę. Ji ten ją paliko, kai ėmė Daktarui skystį rankoms plauti. Svarstant, ar verta duoti jai leidimą, Tilė pasakė:

– Užtruksiu tik minutėlę. Negaliu ilgam palikti Sabros. Ji nori, kad šalia jos būtų moteris.

– Gerai. Bet aš tave stebiu. Neįsivaizduok, kad nematau.

Vaikino bravūriškumas buvo apsimestinis. Jis buvo išsigandęs ir išsekęs, bet tebelaikė pirštą ant pistoleto gaiduko. Tilė nenorėjo prisiimti atsakomybės už galimus beprotiškus jo veiksmus.

Nuėjo prie prekystalio, ir Ronis matė, kaip ji rausiasi kuprinėje ieškodama nedidelio buteliuko su tirpalu. Atsuko jį ir atlošė galvą įsilašinti.

– Prakeikimas, – tyliai nusikeikė laikydama virš akies pirštą. Paskui išsiėmė kontaktinius lęšius, paieškojo rankinėje kito buteliuko su tirpalu ir, įpylusi jo į delną, išvalė jame kontaktinius lęšius. Nežiūrėdama į Gledisę ir Verną sušnibždėjo jiems:

– Ar jūsų vaizdo kameroje yra juosta?

Vernas – laimink jį Dieve – susikaupęs kaip mišių patarnautojas tyrinėjo atspurusią odelę ant savo kairės rankos.

– Taip, gerbiamoji.

– Ir naujos baterijos, – pridūrė Gledisė lankstydama žemyn kojinaitę, kad prie kulkšnies būtų atvartas. Jį patikrinusi nusprendė, kad anaip buvo geriau, ir atraitė kojinę atgal. – Viskas parengta. Mes turime planą, kaip atitraukti dėmesį.

– Palaukite...

Tilei dar nebaigus, Vernui užėjo kosulio priepuolis. Gledisė pašoko, numetė kelioninę rankinę ant prekystalio, kad Tilė galėtų pasiekti, paskui ėmė smarkiai daužyti vyrui tarp menčių.

– O Viešpatie, Vernai, trūksta tik tavo dusulio priepuolio. Užspringti savo paties seilėmis tokiu metu. Dėl Dievo!

Tilė įsistatė kontaktinius lęšius ir mirkčiodama juos prisitaikė. Paskui, kai visi – ir Ronis – žiūrėjo, kaip senukas žiopčioja ir gurguliuoja stengdamasis atgauti kvapą, o Gledisė daužo jį tarsi dulkindama kilimą, Tilė kelioninėje rankinėje surado vaizdo kamerą.

Jos nusimanymo apie vaizdo įrašymo įrangą pakako, kad žinotų, kur yra jungiklis. Įjungė ir spustelėjo įrašo mygtuką. Paskui pastatė magnetofoną ant lentynos tarp dėžių su cigaretėmis, melsdama Dievą, kad niekas jo nepastebėtų. Netųrėjo daug vilčių dėl vaizdo kokybės, bet praeityje mėgėjiški vaizdo įrašai pasirodė esą neįkainojami, pavyzdžiui, Zapruderio filmas apie Džono Kenedžio nužudymą arba jaudinanti vaizdajuostė apie juodaodžio Rodnio Kingo sumušimą Los Andžele.

Verno kosulys nurimo. Gledisė paprašė Ronio leidimo atnešti jam butelį vandens.

Tilė įdėjo kontaktinių lęšių valiklį bei drėkinamąjį tirpalą į rankinę ir norėjo jau ištraukti ranką, kai pastebėjo savo diktofoną. Kartais filmuodama įvykio vietoje ji papildomai pasinaudodavo savo mažulyčiu diktofonu. Vėliau, rašant scenarijų, jai nebereikėdavo sėdėti redaktorės kabinoje ir žiūrėti vaizdajuostės, kad išgirstų savo interviu. Galėjo jį perklausyti iš mažyčio diktofono.

Atsivežė jį ne specialiai. Tai buvo jos darbo priemonė, skirta ne atostogoms. Tačiau šis transliuojamų žinių simbolis gulėjo čia, pačiame jos rankinės dugne, ir tarsi laukė, kada bus ištrauktas. Jai atrodė, kad jis skleidžia tviskančią, auksinę aurą.

Paslėpė saujoje diktofoną ir įsikišo jį į kelnių kišenę kaip tik tuo metu, kai Sabra smarkiai suriko. Ronis žaibiškai apsidairė Tilės.

– Ateinu, – pasakė ji.

Eidama pro pagyvenusius aktorius, kilstelėjo į viršų nykštį ir nuskubėjo prie Sabros.

Daktaras atrodė susirūpinęs.

– Skausmai tapo retesni, bet smarkesni. Kur, po velnių, tas daktaras? Kur taip ilgai užtruko?

Tilė nušluostė Sabrai nuo kaktos prakaitą marlės gniutulu, suvilgytu šaltu geriamuoju vandeniu.

– Kai jis... ar ji... atvyks, kiek galės padėti? Ką galės padaryti tokiomis sąlygomis?

– Tikėkimės, kad turės patirties su sėdmenine pirmeiga. O gal jis sugebės įtikinti Ronį ir Sabrą, kad būtina atlikti cezario pjūvį.

– O jei nebus nei to, nei ano?..

– Bus blogai, – niūriai atsakė jis. – Visiems suinteresuotiems.

– Ar gali apsieiti be gleivių siurbiklio?

– Tikiuosi, daktaras jį atsiveš. Turėtų.

– Kas bus, jei ji neatsidarys?..

– Dedu viltis į gamtos dėsnius. Gal kūdikis apsivers pats. Taip būna.

Tilė paglostė merginai galvą. Sabra, regis, prisnūdo. Paskutinis gimdymo etapas dar net neprasidėjo, o ji jau buvo išvargusi.

– Tas trumpas snaudulys jai į naudą.

– Jos kūnas žino: vėliau jam teks sutelkti visas jėgas.

– Būtų gerai, kad jai nereikėtų kentėti.

– Kančios tikrai bjaurus dalykas, – sumurmėjo jis lyg pats sau. – Joms palengvinti gydytojas gali suleisti vaistų. Tokių, kurie nepakenktų vaisiui. Bet tik iš dalies. Kuo arčiau gimdymas, tuo didesnė rizika duoti vaistų.

– O spinalinė anestezija? Ar ji paskutiniuose gimdymo etapuose netaikoma?

– Abejoju, ar jis šiuo atveju bandys slopinti, nors gal jam ir netrūks pasitikėjimo.

Šiek tiek pagalvojusi, Tilė pareiškė:

– Man atrodo, natūralus gimdymas yra kvailystė. Tikriausiai darau gėdą visai moterų giminei.

– Ar turi vaikų? – Kai jų akys susidūrė, jai tarsi kas švelniai kumštelėjo žemiau bambos.

– Mm... ne, – ji greitai nuleido akis. – Tik sakau, kad jei kada nors ir turėsiu, norėsiu pačių stipriausių nuskausminamųjų.

– Visiškai suprantu.

Tilė patikėjo, kad jis supranta. Kai vėl į jį pažvelgė, jo dėmesys buvo sutelktas į Sabrą.

– O tu, Daktare, ar turi vaikų?

– Ne.

– Anksčiau kalbėjai apie dukteris, tai pamaniau...

– Ne. – Jo pirštai laisvai apkabino Sabros riešą, nykštys ieškojo pulso. – Jei tik turėčiau aparatą kraujospūdžiui matuoti! Jis tikriausiai atsiveš fetoskopą.

– Tai...

– Vaisiaus širdies plakimui klausyti. Dabar ligoninės naudoja įmantrius ultragarso prietaisus. Bet aš pasitenkinčiau fetoskopu.

– Kur įgijai medicininį išsilavinimą?

– Man tik labai rūpi, – pasakė jis nekreipdamas dėmesio į jos klausimą, – ar jis atliks epiziotomiją, ar ne.

Tilė krūptelėjo pagalvojusi apie pjūvį ir dar tokioje jautrioje vietoje.

– Kaip jis galėtų?

– Bus nemalonu, bet jei gydytojas to nepadarys, ji gali lengvai plyšti, o tai bus dar nemaloniau.

– Tu, Daktare, tampai man nervus.

– Manau, kad mūsų visų nervams buvo ramesnių dienų. – Jis vėl pakėlė galvą ir pažvelgė į ją. – Beje, džiaugiuosi, kad tu čia.

Jo žvilgsnis buvo toks skvarbus, toks prikaustantis kaip ir anksčiau, bet šįsyk ji nepabūgo ir nenuleido akių.

– Iš manęs jokios naudos.

– Labai svarbu paprasčiausiai su ja būti. Kai užeina skausmas, skatinti jam nesipriešinti. Raumenų ir audinio aplink gimdą įtampa tik didina nemalonius pojūčius. Gimda privalo susitraukinėti. Reikia jai leisti dirbti savo darbą.

– Tau lengva sakyti.

– Man lengva sakyti, – pripažino kreivai nusišypsojęs. – Kvėpuok su ja drauge. Įkvėpk giliai pro nosį, iškvėpk pro burną.

– Gilus kvėpavimas padės ir man.

– Tau puikiai sekasi. Jai su tavim jaukiau. Ne taip drovisi.

– Prisipažino, kad tavęs gėdijasi.

– Suprantama. Ji labai jaunutė.

– Sakė, kad tu nepanašus į gydytoją.

– Taip. Manau, kad nepanašus.

– Tu – gydytojas?

– Fermeris.

– Tikras kaubojus?

– Veisiu arklius, turiu bandą mėsinių galvijų. Važinėju sunkvežimiu. Manau, galiu vadintis kaubojumi.

– Tai kur išmokai...

Jų pokalbį nutraukė telefono skambutis. Ronis griebė ragelį.

– Alio? Aš – Ronis Deivisonas. Kur gydytojas?

Jis nutilo paklausyti, o iš veido išraiškos Tilei buvo aišku, kad išgirdo kažką, kas jį nuliūdino.

– FTB? Negali būti. – Paskui išpyškino: – Bet aš jos nepagrobiau, pone Kelovėjau! Mes pabėgome iš namų. Taip, pone, ji man taip pat labiausiai rūpi. Ne. Ne. Ji nesutinka važiuoti į ligoninę.

Jis dar pasiklausė, paskui pažiūrėjo į Sabrą.

– Gerai, jei telefonas pasieks. – Pritraukė telefoną prie Sabros kiek siekė laidas. – Su tavim nori kalbėti FTB agentas.

Daktaras pasakė:

– Jai nieko neatsitiks, jei atsistos. Tiesą sakant, gal bus net geriau.

Jie su Tile pakišo pečius merginai po pažastimis ir padėjo atsistoti ant kojų. Netvirtu žingsniu ji paėjo tiek, kad galėtų paimti iš Ronio ištiestą ragelį.

– Alio? Ne, pone. Ronis sakė tiesą. Be jo aš nevažiuosiu. Net į ligoninę. Dėl savo tėčio! Jis sakė, kad atims mano kūdikį, o jis visada padaro tai, ką sako. – Ji šniurkštelėjo sulaikydama ašaras. – Be abejo, išvykau su Roniu savo noru. Aš... – Ji žioptelėjo ir stvėrė Daktarui už marškinių.

Jis pakėlė ją, nunešė atgal į laikiną gimdymo lovą ir atsargiai paguldė. Tilė atsiklaupė šalia ir, kaip liepė Daktaras, ėmė įkalbinėti Sabrą atsipalaiduoti, nesipriešinti sąrėmiams ir kvėpuoti.

Ronis susirūpinęs kalbėjo telefonu:

– Klausykite, pone Kelovėjau, Sabra daugiau kalbėti nebegali. Jai sąrėmiai. Kur mums žadėtas daktaras? – Jis pažvel-

gė per vitrinos veidrodinį stiklą. – Taip, aš jį matau. Aišku, įleisiu.

Ronis nutrenkė ragelį ir padėjo telefoną vėl ant prekystalio. Puolė prie durų, bet suvokęs, kokiu puikiu gali tapti taikiniu, vėl nėrė už *Frito-Lay* stendo.

– Kasininke, palauk, kol jis bus prie durų, ir tik tada jas atrakink. Paskui, kai tik įeis, vėl užrakink. Supratai?

– Gal manai, kad aš kvaila?

Dona palaukė, kol gydytojas stumtelėjo duris, tada pasuko jungiklį. Jam įėjus į vidų, visi parduotuvėje – ir jaunasis daktaras – išgirdo metalo spragtelėjimą durims užsirakinant.

Nervingai žvilgtelėjęs per petį, jis prisistatė:

– Aš, aš – daktaras Keinas. Skotas.

– Prašom čia.

Daktaras Skotas Keinas buvo išvaizdus vidutinio ūgio ir sudėjimo vyras, perkopęs per trisdešimt. Iš nuostabos ir baimės išplėtęs akis jis peržvelgė žmones, susispietusius priešais prekystalį. Gledisė jam pamojavo.

Jo žvilgsnis grįžo prie Ronio.

– Kai mane iškvietė, lankiau ligonius namuose. Niekada nebūtų atėję į galvą, kad kviečia į panašų skubų atvejį.

– Su visa derama pagarba, daktare Keinai, negaiškime laiko.

Tilė nekantravo kaip ir Daktaras. Buvo akivaizdu, kad geltonsnapis daktarėlis Keinas, tapęs tokios sudėtingos dramos veikėju, išsigando. Jis dar nesuvokė viso padėties rimtumo.

Daktaras pasiteiravo, ar jam pranešta apie Sabros būklę.

– Man pasakė, kad ji gimdo ir gali būti komplikacijų.

Daktaras mostu jį pakvietė prie tysančios merginos.

– Galima? – paklausė Keinas Ronio, baimingai žiūrėdamas į pistoletą.

– Atidaryk savo krepšį.

– A? O, žinoma. – Jis atšovė juodą lagaminėlį ir atidarė, kad Ronis patikrintų.

– Tvarka, pirmyn. Prašau jai padėti. Jai blogai.

– Taip ir atrodo, – sutiko daktaras, kai Sabrą suėmė sąrėmis ir ji suvaitojo.

Ji instinktyviai sugriebė Tilės ranką. Tilė smarkiai spaudė ranką ir drąsino:

– Gydytojas čia, Sabra. Dabar reikalai pagerės. Tikrai.

Daktaras supažindino atvykėlį su reikiama informacija.

– Jai septyniolika metų. Tai jos pirmas kūdikis. Pirmas nėštumas.

Jie sustojo prie merginos – Daktaras prie Sabros šono iš dešinės, gydytojas Keinas prie kojų, Tilė – kairėje pusėje.

– Kiek laiko ji gimdo?

– Pirmieji sąrėmiai prasidėjo apie pietus. Vandenys nubėgo prieš dvi valandas. Tuoj po to prasidėjo smarkūs skausmai, paskui per paskutinį pusvalandį jie sumažėjo.

– Labas, Sabra, – pasisveikino daktaras.

– Labas.

Jis uždėjo rankas jai ant pilvo ir lengvai masažuodamas tyrinėjo jo kauburėlį.

– Gimdymas sėdmenimis į priekį, tiesa? – paklausė Daktaras laukdamas savo diagnozės patvirtinimo.

– Tikrai.

– Ar manai, kad galėsi vaisių pasukti?

– Gali būti keblu.

– Ar turi tokio gimdymo patirties?

– Teko asistuoti.

Buvo tikėtasi ne tokio atsakymo. Daktaras paklausė:

– Ar atsinešei kraujospūdžio matuoklį?

– Jis lagaminėlyje.

Gydytojas tęsė Sabros apžiūrą atsargiai čiupinėdamas jos pilvą. Daktaras ištiesė jam kraujospūdžio matuoklį, bet šis jo neėmė. Kalbėjo su Sabra.

– Tik atsipalaiduok ir viskas bus gerai.

Ji pažvelgė į Ronį ir viltingai nusišypsojo.

– Ar greitai gims kūdikis, daktare Keinai?

– Sunku pasakyti. Kūdikiai patys sprendžia, kada jiems pasirodyti. Kol dar yra laiko, norėčiau nuvežti tave į ligoninę.

– Ne.

– Kūdikiui ir tau būtų daug saugiau.

– Negaliu ten vykti dėl tėvo.

– Jis, Sabra, dėl tavęs labai jaudinasi. Tiesą sakant, jis yra lauke. Liepė tau pasakyti...

Ji krūptelėjo visu kūnu tarsi raumenis būtų sutraukę spazmai.

– Tėtis čia? – Laibame, silpname balse skambėjo panika. – Roni?

Ši žinia Ronį sujaudino ne mažiau negu Sabrą.

– Kaip jis čia atsidūrė?

Tilė paglostė merginai petį.

– Viskas gerai. Negalvok dabar apie tėvą. Galvok apie vaikelį. Svarbiausia tau turėtų būti jis. Visa kita susitvarkys.

Sabra ėmė verkti.

Daktaras pasilenkė prie Keino ir piktai sušnibždėjo:

– Kuriems galams jai pasakei? Negalėjai palaukti?

Daktaras Keinas sumišo:

– Maniau, išgirdusi, kad tėvas čia, ji pasijus ramiau. Jie neturėjo kada man smulkiai išaiškinti situaciją. Nežinojau, kad ta žinia ją nuliūdins.

Daktaras atrodė pasiruošęs jį pasmaugti, Tilė jautė tą patį. Jis baisiai ant Keino pyko ir košė žodžius pro dantis. Tačiau žinodamas, kad parodęs pyktį tik pablogins padėtį, susikaupė prie neatidėliotinų reikalų.

– Kai apžiūrėjau, ji buvo atsidariusi nedaug. – Pažvelgęs į savo rankinį laikrodį pridūrė: – Bet nuo vidinio apžiūrėjimo praėjo daugiau kaip valanda.

Keinas linktelėjo.

– Kiek? Turiu omenyje, kiek atsidariusi.

– Apie aštuonis, dešimt centimetrų.

– Mhm.

– Ak tu kalės vaike, – tyliai suurzgė Daktaras, o Tilė staiga pakėlė galvą. Ar ji gerai išgirdo? Matyt, nes daktaras Keinas žiūrėjo į jį nustėręs.

– *Kalės vaike!* – pakartojo daktaras. Šį kartą jis piktai riktelėjo.

Kas atsitiko vėliau, Tilės atmintyje liko miglose visiems laikams. Ji niekada tiksliai neprisiminė greitos įvykių eigos, tačiau visada juos prisiminusi įsinorėdavo aitriosios paprikos.

6 skyrius

FTB furgonas, pastatytas ant betoninės aikštelės tarp greitkelio ir degalinės kolonėlių, buvo aprūpintas aukšto lygio technika, padedančia geriau išdėstyti pajėgas, sekti ir palaikyti ryšį. Į Rocho Lygumas iš Midlando-Odesos posto mobilizavo ir pasiuntė greitojo reagavimo būrį. Jis atvyko beveik tuo pat metu kaip ir Kelovėjaus sraigtasparnis iš Fort Verto.

Artimiausias nusileidimo takas tiko nedideliam lėktuvėliui, tokiam kaip pasėlių barstiklis. Dendžio asmeninis reaktyvinis lėktuvas nuskraidino jį į Odesą, kur užsakytas sraigtasparnis jau laukė nugabenti jį į miestelį. Atvykęs jis tuoj įsibrovė į policijos mašiną reikalaudamas tiksliai apibūdinti padėtį ir paaiškinti, kaip Kelovėjus ketina elgtis.

Dendis jau buvo spėjęs jam įkyrėti anksčiau ir Kelovėjus milijonieriaus nevirškino dar prieš tai, kai šis ėmė priekabiai klausinėti, kokių priemonių bus imamasi.

Visų akys buvo prikaustytos prie televizoriaus ekrano, kuris transliavo vaizdą tiesiogiai iš telekameros lauke. Jie matė, kaip Keinas įeina į parduotuvę, kurį laiką stovi prie durų, paskui iš ekrano dingsta.

– O kas, jei nepavyks? – paklausė Dendis. – Kas tuomet?

– „Kas tuomet“ priklausys nuo tuomet.

– Nori pasakyti, kad nenumatytam atvejui neturite plano? Kokiai šutvei čia vadovauji, Kelovėjau?

Abiem užvirė kraujas. Kiti mašinoje stovėjo ir laukė, kuris neišlaikys pirmas – Dendis ar Kelovėjus. Garą nuleido šerifo Marčio Montezo žodžiai. Jis pasakė:

– Galite nespėlioti. Man jau dabar aišku, kad nieko iš to neišeis.

Mandagus ir diplomatiškas agentas Kelovėjus buvo pakvietęs apygardos šerifą dalyvauti aukščiausio lygio pasitarime.

– Daktaras ne kvailys, – kalbėjo Montezas. – Siųsdami ten tą naujokėlį prašotės bėdos.

– Ačiū, šerife Montezai, – šaltai padėkojo Kelovėjus.

Paskui, tarsi Montezo žodžiai būtų pranašingi, jie išgirdo šūvius. Du šūvius skyrė viena sekundės dalelytė, dar vienas driokstelėjo po kelių sekundžių. Po pirmųjų šūvių jie sustingo. Trečiasis paskatino veikti. Visi mašinoje sukruto, vienas per kitą ėmė kalbėti.

– Jėzau Kristau! – subliovė Dendis.

Televizijos kamera nieko nerodė. Kelovėjus čiupo ausines, todėl girdėjo oficialius pranešimus iš vyrų, stovinčių priešais parduotuvės duris.

– Ar tai šūviai? – klausinėjo Dendis. – Kelovėjau, kas čia dedasi? Sakei, kad mano dukteriai negresia joks pavojus!

Kelovėjus per petį riktelėjo:

– Sėskite ir tylėkite, pone Dendi, arba aš jus išmesiu iš mašinos.

– Jei tu, suski, išdrįsi, aš tave išmesiu iš šios planetos.

Kelovėjaus veidas iš įtūžio išbalo.

– Atsargiai, pone. Jūs ką tik grasinote Federalinio tyrimo biuro pareigūno gyvybei. – Jis įsakė vienam savo pavaldinių Dendį išvesti.

Reikėjo nedelsiant sužinoti, kas į ką šovė, ar yra sužeistų, žuvusių. Dendžio rėksmingi grasinimai jam kliudė.

Dendis riaumojo:

– Neisiu! Nė velnio!

Kelovėjus paliko pernelyg susijaudinusį tėvą savo pavaldiniams, o pats grįžo prie valdymo pulto reikalauti iš lauke esančių agentų informacijos.

Tilė žiūrėjo netikėdama savo akimis, kaip daktaras Skotas Keinas staiga ištraukia iš dėklo prie kulkšnies pistoletą ir atstato jį į Ronį.

– FTB! Mesk ginklą!

Sabra suklykė.

Daktaras tebekeikė Keiną.

– Visą tą laiką laukiau gydytojo! – šaukė jis. – Vietoj jo – tu! Koks čia kvailas pokštas?

Tilė pakilo, ėmė prašyti:

– Ne, maldauju, ne. Nešaukite. – Ji išsigando, kad jos akyse Roniui tuoj bus ištaškytos smegenys.

– Tu ne gydytojas? – rėkė paklaikęs vaikinas. – Jie prižadėjo mums gydytoją. Sabrai reikia gydytojo.

– Mesk ginklą, Deivisonai! Greičiau!

– Prakeikimas, tiek sugaišta laiko! – Iš pykčio Daktarui ant kaklo išpampo gyslos. Jei agentas nebūtų laikęs pistoleto, Daktaras būtų jį griebęs už gerklės. – Tai merginai gresia pavojus. Pavojus gyvybei. Ar niekas iš jūsų, federaliniai šunsnukiai, to nesupranta?

– Roni, daryk, kaip jis liepia, – maldavo Tilė. – Pasiduok. Būk geras.

– Ne, Roni, nepasiduok! – raudojo Sabra. – Ten, lauke, – tėtis.

– Kodėl jums abiem nenuleidus pistoletų? – Nors Daktaro krūtinė iš jaudulio kilnojosi, jis tvardėsi. – Niekas neturi būti sužeistas. Galime elgtis protingai, ar ne?

– Ne. – Ronis ryžtingai suspaudė pistoletą. – Ponas Dendis lieps mane areštuoti. Niekada nebepamatysiu Sabros.

– Jis teisus, – patvirtino mergina.

– Galbūt neareštuos, – ginčijosi Daktaras, – gal...

– Mesk ginklą, duodu tau laiko, kol suskaičiuosiu iki trijų, – sušuko Keinas lūžtančiu balsu. Atrodė, kad ir jis pats sugniuždytas įtampos.

– Kodėl reikia taip elgtis? – rėkė ant jo Ronis.

– Vienas...

– Kodėl mus apgavote? Mano mergina kankinasi. Jai reikia daktaro. Kodėl taip darote?

Tilei nepatiko, kaip Ronio smilius prigludo prie gaiduko.

– Du...

– Pasakiau, ne! Neatiduosiu jos ponui Dendžiui.

Tuo metu, kai Keinas sušuko „trys" ir šovė, Tilė, stvėrusi skardinę su „Wolf" aitriosios paprikos etikete, smogė ja Keinui per galvą.

Jis griuvo kaip cemento maišas. Jo šūvis nukrypo toli nuo taikinio, kuris turėjo būti Ronio krūtinė, bet prieš atsimušdama į prekystalį kulka tik per plauką nepataikė į Daktarą.

Atsakomąjį šūvį paleido Ronis. Kulka tik išmušė iš toliausios sienos gabalą tinko.

Suspiegusi Dona griuvo ant grindų, užsidengė galvą rankomis, paskui spiegė toliau.

Pasinaudoję tokiu sąmyšiu, meksikiečiai puolė pirmyn, per skubėjimą kone sutrypė Verną ir Gledisę.

Tilė, supratusi, kad jie ketina pagriebti agento pistoletą, paspyrė jį po šaldikliu, kur jie negalės jo pasiekti.

– Atgal! Atgal! – šaukė jiems Ronis. Savo žodžiams pabrėžti jis vėl šovė, bet taikė jiems virš galvų. Kulka dzingtelėjo į kondicionieriaus angą, bet jų veržimąsi prie Ronio sustabdė.

Dabar jie sustingo tarsi gyvasis paveikslas laukdami, kas bus toliau, kas pirmas pajudės ar prabils.

Prabilo Daktaras.

– Darykite, kaip liepta, – įsakė jis meksikiečiams. Iškelta kaire ranka jis pamojo jiems trauktis. Dešine spaudė kairį petį. Pro pirštus varvėjo kraujas.

– Tu peršautas! – sušuko Tilė.

Nekreipdamas į ją dėmesio jis įtikinėjo meksikiečius, o šie akivaizdžiai nenorėjo nusileisti.

– Jei jūs bėgsite skųstis pro tas duris, labai gali būti, kad jūsų pilvus išvarpys kulkos.

Nei Daktaro kalbos, nei jo logikos jie nesuprato. Suprato tik Daktaro reikalavimą likti ten, kur buvo. Jie greitakalbe karštai protestavo ispaniškai. Tilė keletą kartų nugirdo žodį *madre*. Kitus galėjo tik įsivaizduoti. Vis dėlto abu padarė, kaip liepė Daktaras, – nusliūkino atgal į savo vietas, tarpusavyje murmėdami ir svaidydami aplinkui priešiškus žvilgsnius. Ronis laikė nukreiptą į juos pistoletą.

Dona kėlė daugiau triukšmo už Sabrą, o ši tik sukando dantis, kad nerėktų, kai jai užėjo sąrėmių skausmai. Daktaras liepė kasininkei užsičiaupti.

– Gyva rytojaus nebesulauksiu, – aimanavo ji.

– Kadangi mums sekasi, gal ir sulauksi, – piktai atkirto Gledisė. – Dabar užsičiaupk.

Donai gerklę tarsi kamščiu kas užkišo – rypavimas tučtuojau nutilo.

– Laikykis, brangioji. – Tilė grįžo į savo vietą prie Sabros ir laikė per sąrėmį ją už rankos.

– Aš žinojau... – Sabra kelis kartus dusdama nutilo, – žinojau, kad tėtis nepaliks ramybėje. Žinojau, kad mus suseks.

– Dabar apie jį negalvok.

– Kaip ji? – paklausė prie jų priėjęs Daktaras.

– Ar tu sužeistas? – paklausė pažvelgusi į jo petį.

Jis papurtė galvą.

– Kulka tik nubrozdino odą. Peršti, tai ir viskas.

Pro skylę rankovėje jis išvalė žaizdą marliniu tamponu, paskui ją uždengė kitu ir paprašė Tilės atkirpti pleistro. Kol jis prilaikė tamponą, ji priklijavo pleistrą.

– Ačiū.

– Nėr už ką.

Iki tol į be sąmonės gulintį vyrą niekas nekreipė dėmesio. Prie jo priėjo Ronis, perimdamas pistoletą iš vienos rankos į kitą ir šluostydamas suprakaitavusius delnus į džinsų sėdynę. Jis mostelėjo smakru į Keiną.

– Ką darysim su juo?

Tilė nusprendė, kad tai geras klausimas.

– Tikriausiai už tai mane ilgam pasodins į kalėjimą.

Daktaras pasakė Roniui:

– Gal leisk man išvilkti jį į lauką, kad jo draugeliai tame sušiktame policijos furgone žinotų, jog jis gyvas. Jei jie, Roni, mano, kad jis žuvęs ar sužeistas, gali būti riesta.

Ronis neramiai pažvelgė į lauką ir pakandęs apatinę lūpą svarstė pasiūlymą.

– Ne, ne. – Jis nužvelgė Verną su Gledise. Šie atrodė leidžiantys laiką ne blogiau kaip važinėdamiesi amerikietiškais kalneliais pramogų parke. – Paieškokite lipnios juostos, – liepė jiems Ronis. – Parduotuvėje tikrai turėtų būti. Suriškite rankas ir kojas.

– Jei taip darysi, sūnau, tik dar giliau įklimpsi, – švelniai įspėjo jį Daktaras.

– Manau, giliau įklimpti nebegaliu.

Ronio veidas buvo liūdnas, lyg dabar jis būtų supratęs savo padėties beviltiškumą. Kas atrodė kaip romantiškas nuotykis, kai su Sabra pabėgo, virto nemaloniu įvykiu su susišaudymu, į kurį įsikišo FTB. Jis įvykdė keletą sunkių nusikaltimų. Pateko į didelę bėdą ir jam užteko proto tai suprasti.

Pagyvenusi pora peržengė per sąmonės neatgavusį agentą. Abu suėmė jį už blauzdų. Sunkiai, bet sugebėjo patraukti jį nuo Sabros ir padaryti Daktarui ir Tilei daugiau vietos.

– Jie uždarys mane į kalėjimą visam gyvenimui, – tęsė Ronis, – bet noriu, kad Sabra būtų saugi. Noriu, kad jos tėvas pažadėtų neatimti iš jos vaiko.

– Tai dabar tuo ir baikim.

– Negaliu, Daktare. Kol negavau garantijos iš pono Dendžio.

Daktaras mostelėjo į Sabrą, kuri su Tile pūškavo per naują skausmo priepuolį.

– Tuo tarpu...

– Mes liekame čia, – spyrėsi vaikinas.

– Bet jai reikia...

– Daktare? – pertraukė Tilė.

– ...ligoninės. Ir tuojau pat. Jei tau rimtai rūpi Sabros gerovė...

– Daktare?

Suirzęs, kad ji dukart pertraukė jo nuoširdų įtikinėjimą, Daktaras staiga pasisuko į ją ir nekantriai paklausė:

– Ką?

– Sabra niekur važiuoti negali. Aš jau matau kūdikį.

Jis atsiklaupė tarp Sabros pastatytų kelių.

– Ačiū Dievui, – nusijuokė su palengvėjimu. – Vaikas apsisuko, Sabra. Matosi galvutė. Jau greit baigsis. Po kelių minučių turėsi vaikelį.

Mergina vaikiškai nusijuokė – buvo aišku, kad ji per jauna atsidurti tokioje keblioje padėtyje.

– Ar viskas bus gerai?

– Manyčiau. – Daktaras pažvelgė į Tilę. – Ar padėsi?

– Sakyk, ką turiu daryti.

– Gauk dar keletą paklotų ir patiesk aplinkui ją. Turėk paruoštą rankšluostį kūdikiui susupti. – Atsiraitęs virš alkūnių rankoves, jis energingai plovėsi rankas valymo skysčiu iš Tilės buteliuko. Paskui jas plovė actu. Perdavė buteliukus Tilei. – Valykis iš abiejų negailėdama. Ir paskubėk.

– Nenoriu, kad Ronis žiūrėtų, – pasakė Sabra.

– Sabra? Kodėl ne?

– Rimtai, Roni. Pasitrauk.

Daktaras per petį pritarė:

– Taip bus geriausia, Roni.

Vaikinas nenoromis pasišalino.

Keino gydytojo reikmenų lagaminėlyje daktaras rado pirštines ir jas užsimovė – įgudusiai, pastebėjo Tilė. Jos tvarkingai pliaukštelėjo aplink riešus.

– Bent tiek iš jo naudos, – sumurmėjo Daktaras. – Čia jų pilna dėžutė. Vienas užsimauk.

Vos spėjus jai užsimauti, Sabrai užėjo sąrėmis.

– Jei gali, stenkis nesipriešinti, – mokė Daktaras. – Nenoriu, kad plyštum. – Jis uždėjo dešinę ranką ant tarpvietės prilaikyti raumenis nuo plyšimo, o kairiąja švelniai lietė kūdikio galvutę. – Nagi, Sabra. Dabar kvėpuok. Gera mergaitė. Galėtum užeiti už jos, – liepė Tilei. – Pakelk ją. Paremk dubenį.

Jis vadovavo Sabrai kenčiant skausmą, o skausmui praėjus ji ilsėjosi atsirėmusi į Tilę.

– Jau beveik viskas, Sabra, – švelniai guodė Daktaras. – Tau gerai sekasi. Tiesą sakant, puikiai.

Tilė jam galėjo pasakyti tą patį. Negalėjai nesižavėti, kaip jis ramiai, protingai elgiasi su išsigandusia mergina.

– Ar gerai jautiesi?

Tilė žiūrėjo į jį neslėpdama susižavėjimo, bet kol jis nepakėlė akių, nesuprato, kad kreipiasi į ją.

– Ar aš? Puikiai.

– Nenualpsi, bloga nebus?

– Manau, ne. – Paskui, kadangi jo šaltakraujiškumas buvo užkrečiamas, patvirtino: – Ne. Nenualpsiu.

Sabra riktelėjo, staiga pusiau atsisėdo ir sušvokštė stengdamasi išstumti kūdikį. Tilė trynė jai dubenį, norėdama bent kuo nors palengvinti merginos kančias.

– Ar jai viskas gerai? – Į susirūpinusį tėtušį niekas nekreipė dėmesio.

– Stenkis nesistanginti, – priminė Daktaras merginai. – Dabar viskas vyks ir be tavo papildomų pastangų stumti. Skausmą palik savieigai. Gerai, gerai. Galvytė beveik išlindo.

Sąrėmis praėjo ir Sabra nuvargusi gulėjo kaip maišas. Ji verkė.

– Skauda.

– Žinau. – Daktaras kalbėjo raminamu tonu, bet jo veide, kurio Sabra nematė, atsispindėjo didelis gailestis. Iš plyšusių audinių gausiai liejosi kraujas. – Tu šaunuolė, Sabra, – melavo jis. – Greitai turėsi vaikelį.

Kaip paaiškėjo, labai greitai. Po visų rūpesčių, kad vaikas ilgai negimsta, per paskutines sekundes jis parodė didžiausią norą prasibrauti į pasaulį.

Per kitą sąrėmį, nespėjusi susivokti, kokio stebuklo ji liudininkė, Tilė išvydo išlindusią kūdikio galvutę veidu žemyn. Daktaro ranka ją tik prilaikė, o ji instinktyviai pasisuko į šoną. Kai Tilė pamatė naujagimio veidą su plačiai atmerktomis akimis, sumurmėjo:

– O Dieve, – ji iš tiesų kreipėsi į Dievą kaip malda, nes stebėjo beveik dvasinį reiškinį, keliantį pagarbią baimę.

Tačiau čia stebuklas nutrūko, nes kūdikio pečiai vis dar negalėjo prasiskverbti pro gimdos kaklelį.

– Kas atsitiko? – paklausė Ronis, kai Sabra suklykė.

Sučirškė telefonas. Atsiliepė arčiausiai jo buvusi Dona.

– Alio?

– Suprantu, kad skauda, Sabra, – pasakė Daktaras. – Dar du trys sąrėmiai turėtų užbaigti. Gerai?

– Nebegaliu, – raudojo ši, – nebegaliu.

– Tas vyrukas pavarde Kelovėjus nori žinoti, ką nušovė, – pranešė jiems Dona. Niekas į ją nekreipė nė mažiausio dėmesio.

– Šaunuolė, Sabra, – kalbėjo Daktaras, – pasiruošk. Kvėpuok. – Žvilgtelėjęs į Tilę pasakė: – Būk jos instruktore.

Tilė ėmė kvėpuoti drauge su Sabra, žiūrėdama, kaip Daktaro rankos juda aplink kūdikio kaklą. Pastebėjęs jos nerimą, jis tyliai pasakė:

– Tikrinu, ar neapsisukusi aplink kaklą virkštelė.

– Ar gerai? – pro sukąstus dantis paklausė Sabra.

– Iki šiol gimdymas pagal vadovėlį.

Tilė girdėjo Doną sakant Kelovėjui:

– Ne, jis gyvas, bet nusipelnė mirti, kaip ir tie prakeikti kvailiai, kurie jį čia atsiuntė. – Paskui ji trenkė ragelį.

– Nagi, nagi. Tavo kūdikėlis, Sabra, jau čia. – Nuo Daktaro kaktos viršaus į antakius sruvo prakaitas, bet jis, atrodo, to nepastebėjo. – Štai taip. Taip ir reikia.

Jos klyksmas persekios Tilės sapnus dar daugelį naktų. Vaiko petukai prasiskverbė suplėšydami dar daugiau audinių. Nedidelis įkirpimas su vietine nejautra būtų padėjęs išvengti tos kančios, bet tai buvo neįmanoma.

Vienintelis džiaugsmas – kančios pasekmė – buvo spurdantis kūdikis, įslydęs į Daktaro laukiančias rankas.

– Mergytė, Sabra. Ir kokia gražuolė. Roni, tu turi dukrytę.

Dona, Vernas ir Gledisė sveikino ir plojo. Tilė šniurkštelėjo susigraudinusi, žiūrėdama, kaip Daktaras lenkia naujagimės galvytę žemyn, kad išsivalytų kvėpavimo takai, nes jie neturėjo siurbtuko. Laimė, ji tuoj pradėjo rėkti. Plati palengvėjimo šypsena nušvietė jo griežtą veidą.

Tilė neturėjo kada ilgai žavėtis, nes Daktaras ištiesė kūdikį jai. Naujagimė buvo tokia slidi, kad grėsė pavojus išmesti. Tačiau jai pavyko atsargiai susupti vaikelį į rankšluostį.

– Paguldyk ją motinai ant pilvo. – Tilė padarė, kaip liepta.

Sabra spoksojo į savo bliaunančią naujagimę su nuostaba ir bailiai šnibždėjo:

– Ar ji sveika?

– Jos plaučiai tikrai atrodo sveiki, – nusijuokė Tilė. Ji greitai atliko inventorizaciją: – Rankų ir kojų pirščiukai – visi. Tikriausiai jos plaukai bus šviesūs kaip tavo.

– Roni, ar tu ją matai? – pašaukė jį Sabra.

– Jo. – Vyruko žvilgsnis šokinėjo nuo jos prie meksikiečių, kuriems gimimo stebuklas buvo nė motais. – Ji graži, tiksliau, bus graži, kai ją nušluostys. Kaip jautiesi?

– Puikiai, – atsakė Sabra.

Deja, taip nebuvo. Kraujas greitai permerkė po ja padėtus įklotus. Daktaras bandė jį sulaikyti higieninėmis servetėlėmis.

– Paprašyk Gledisės atnešti daugiau. Bijau, kad mums gali jų prireikti.

Tilė pakvietė Gledisę ir davė užduotį. Ši grįžo po pusės minutės su dar viena dėže įklotų.

– Ar surišote tą vyrą? – paklausė Tilė.

– Vernas dar prie jo darbuojasi, bet netrukus jis negalės niekur eiti.

Kol Daktaras triūsė prie Sabros, Tilė bandė nukreipti jos dėmesį.

– Kokį duosi dukrytei vardą?

Sabra apžiūrinėjo naujagimę akivaizdžiai žavėdamasi, su besąlygiška meile.

– Nusprendėme pavadinti Katerina. Man patinka klasikiniai vardai.

– Ir man. Manau, šis vardas jai tiks.

Staiga Sabros veidą iškreipė skausmas.

– Kas man?

– Placenta, – paaiškino Daktaras, – kurioje Katerina gyveno pastaruosius devynis mėnesius. Tavo gimda traukiasi, kad ją pašalintų, kaip traukėsi, kad išstumtų Kateriną. Truputį skaudės, bet ne taip, kaip gimdant. Kai ji pasišalins, mes tave nuprausime ir galėsi ilsėtis. Ar gerai?

Tilei jis pasakė:

– Prašau paruošti šiukšlių maišą. Man reikės placentą išsaugoti. Vėliau ją teks ištirti.

Ji padarė, ko prašoma, o paskui atitraukė Sabros dėmesį kalbėdama apie kūdikį. Netrukus Daktaras suvyniojo placentą, kad jos nesimatytų, bet virkštelė tebejungė ją su kūdikiu. Tilė norėjo paklausti, kodėl nekerpa virkštelės, bet jis buvo užsiėmęs.

Po gerų penkių minučių jis nusiplėšė kruvinas pirštines, paėmė kraujospūdžio matuoklį ir užmovė Sabrai ant žasto.

– Kaip sekasi?

– Gerai, – atsakė ji, bet akys buvo įkritusios, paakiai patamsėję. Šypsena blanki. – Kaip laikosi Ronis?

– Turi jį įkalbėti visa tai baigti, – švelniai tikino Tilė.

– Negaliu. Dabar, kai turiu Kateriną, negaliu rizikuoti, kad tėtis ją atiduotų įvaikinti.

– Jis negali to padaryti be tavo sutikimo.

– Jis gali viską.

– O kaip mama? Kieno ji pusėje?

– Žinoma, tėvo.

Daktaras pažiūrėjo kraujospūdžio aparato rodmenis ir atleido movą.

– Stenkis pailsėti. Darau viską, kad kuo mažiau kraujuotum. Vėliau paprašysiu tavo paslaugos, todėl norėčiau, kad dabar, jei gali, numigtum.

– Skauda. Ten, apačioje.

– Suprantu. Man labai gaila.

– Ne jūsų kaltė, – ištarė silpnu balsu. Jos akys ėmė merktis. – Jūs pats nuostabiausias, Daktare.

Tilė su Daktaru stebėjo, kaip atsileidžia Sabros raumenys, išsilygina kvėpavimas. Ji nukėlė nuo motinos krūtinės Kateriną. Sabra protestuodama burbtelėjo, bet buvo per daug išvargusi priešintis.

– Aš ją tik truputį apšluostysiu. Kai pabusi, grąžinsiu. Gerai?

Merginos tylėjimą Tilė suprato kaip leidimą kūdikį paimti.

– O virkštelė? – paklausė Daktarą.

– Laukiau, kol bus nepavojinga.

Virkštelė liovėsi pulsavusi, nebebuvo lipni, suplonėjo ir subliūško. Jis kietai ją surišo batų raišteliais dviejose vietose, palikdamas tarp jų colio tarpą. Tilė nusisuko, kai jis kirpo virkštelę.

Atidalinęs placentą nuo kūdikio, Daktaras sandariai uždarė šiukšlių maišą, paprašė Gledisės padėti maišą į šaldytuvą ir toliau rūpinosi motina.

Tilė atidarė dėžutę su drėgnomis servetėlėmis.

– Ar jos nepakenks kūdikiui?

– Manau, ne. Tam jos ir skirtos, – atsakė Daktaras.

Nors Katerina protestuodama cypsėjo, Tilė šluostė ją servetėlėmis, maloniai kvepiančiomis vaikiška pudra. Neturėdama patirties su naujagimiais, ji atliko šią užduotį susijaudinusi. Be to, sekė tylų Sabros kvėpavimą.

– Sveikinu ją už drąsą, – tarė ji. – Negaliu jų neužjausti. Kiek girdėjau apie Raselą Dendį, ir aš būčiau nuo jo pabėgusi.

– Tu jį pažįsti?

– Tik per žiniasklaidą. Įdomu, ar tai jis atsiuntė Keiną?

– Kodėl tu trenkei jam per galvą?

– Nori pasakyti, kad užpuoliau federalinį agentą? – niūriai pajuokavo ji. – Norėjau užkirsti kelią didelei nelaimei.

– Tavo žaibiškas smūgis nusipelno pagyrimo, gaila, pats to nesugalvojau.

– Man buvo lengviau, nes stovėjau už jo. – Susupusi Kateriną į švarų rankšluostį, Tilė šildė ją prie krūtinės. – Manau, kad agentas Keinas tik atliko savo pareigą. Ir reikėjo nemažai drąsos ateiti, kai tokia padėtis. Bet aš nenorėjau, kad jis nušautų Ronį. Prisipažinsiu, nenorėjau ir kad Ronis nušautų jį. Elgiausi impulsyviai.

– Ar neužsiutai, kai supratai, kad Keinas ne gydytojas?

Ji pažiūrėjo į jį ir nusišypsojo kaip bendrininkė.

– Nė neklausk...

– Tyliu.

– Kaip tu supratai, kad jis – ne medikas? Kas jį išdavė?

– Jam nerūpėjo pagrindiniai Sabros organizmo būklės rodikliai. Pavyzdžiui, jis nepamatavo kraujo spaudimo. Atrodė, kad neįvertina jos būklės sunkumo, todėl man kilo įtarimas ir patikrinau jo žinias. Kai gimdos kaklelis atsidaręs aštuonis–dešimt centimetrų, visas organizmas yra pasirengęs. Jis neišlaikė testo.

– Mus abu galėtų nuteisti sunkiesiems darbams federaliniame kalėjime.

– Vis geriau, negu leisti jam nušauti Ronį.

– Amen. – Ji pažvelgė į miegantį kūdikį. – O kaip vaikelis? Ar ji sveika?

– Pažiūrėkim.

Tilė pasiguldė Kateriną ant kelių. Daktaras atvyniojo rankšluostį ir apžiūrėjo mergytę, ne didesnę už jo ranką iki alkūnės. Jo rankos, palyginti su rausvu kūdikio kūneliu, atrodė didelės ir vyriškos, bet prisilietė švelniai, ypač kai klijavo nukirptą virkštelę prie pilvuko.

– Ji maža, – tarė jis, – manau, kad gimė keliomis savaitėmis per anksti. Bet, atrodo, sveika. Kvėpuoja normaliai. Tačiau turėtų būti ligoninėje, naujagimių skyriuje. Labai svarbu laikyti ją šiltai. Uždenk galvytę.

– Gerai.

Jis pasilenkė prie Tilės. Taip arti, kad kiekviena raukšlelė matėsi jo akių kampučiuose. Akių rainelės buvo pilkai žalios, blakstienos labai juodos, daug tamsesnės už rusvus plaukus. Šeriais apaugę žandai ir smakras darė jį patrauklų. Pro perplyšusią marškinių rankovę ji pastebėjo, kad per laikiną tvarstį prasisunkė kraujas.

– Ar tau skauda petį?

Kai jis pakėlė galvą, jie beveik susidūrė nosimis. Keletą sekundžių spoksojo vienas į kitą, paskui jis pasuko galvą patikrinti savo sužeistą petį. Žiūrėjo į žaizdą, lyg būtų ją pamiršęs.

– Ne. Viskas gerai, – ir skubiai pridūrė: – Geriau suvystyk mergytę, o paskui vėl susupk.

Tilė nemokšiškai vystė kūdikį, o Daktaras tikrino naująją mamytę.

– Ar tiek kraujo... – Tilė tyčia nebaigė sakinio, kad nenugirstų Ronis. Kadangi Tilei niekada neteko būti gimdymo liudininke, ji nežinojo, ar Sabra kraujuoja įprastai, ar tai pa-

vojinga. Kraujo kiekis jai atrodė pernelyg didelis, Daktaras, jei teisingai išskaitė iš jo veido, buvo susirūpinęs.

– Daug daugiau, negu turėtų būti, – atsakė jis tyliai dėl tos pačios priežasties. Pridengęs paklode Sabros šlaunis, ėmė masažuoti jai pilvą. – Kartais tai padeda sustabdyti kraujavimą, – atsakė jis į nebylų Tilės klausimą.

– O jei nepadeda?

– Tai negali ilgai tęstis, nes turėsime rimtų rūpesčių. Gaila, kad negalėjau jai atlikti epiziotomijos, būtų to išvengusi.

– Nekaltink savęs. Esant tokioms aplinkybėms, padarei viską stebėtinai puikiai, daktare Stenvikai.

7 skyrius

Tai jai išsprūdo ir nebeatšauksi. Nenorėjo Daktarui pranešti, kad jį pažino. Bent jau kol kas.

Nors toks prasitarimas galėjo būti padiktuotas pasąmonės. Galbūt ji kreipėsi pavarde, norėdama pažiūrėti, kaip jis reaguos. Būdama reportere ji visada troško išprovokuoti atsakymą į netikėtą klausimą ar teiginį, o tai ir paskatino ištarti jo pavardę.

Jo spontaniškas, neapsimestinis reagavimas buvo įspūdingas. Iš pradžių jis nustebo, paskui suglumo, tada suirzo. Galiausiai jo akys pasislėpė tarsi už sandariai uždarytų langinių.

Tilė atlaikė jo žvilgsnį ramiai, skatindama paneigti, kad jis nėra ir niekada nebuvo daktaras Bredlis Stenvikas.

Vėl suskambo telefonas.

– O, velnias, – subambėjo Dona. – Ką man dabar jiems sakyti?

– Aš atsiliepsiu. – Ronis paėmė ragelį. – Ponas Kelovėjus? Ne, kaip ponia jums ir sakė, jis gyvas.

Skambantis telefonas pažadino Sabrą. Ji paprašė duoti palaikyti kūdikį. Tilė padavė mergytę į rankas. Jaunoji mamytė čiauškėjo, kaip gražiai dabar Katerina atrodo, kaip skaniai kvepia.

Tilė atsistojo ir pasirąžė. Iki šiol ji nesuprato, kokia sunki buvo paskutinė sąrėmių ir gimdymo valanda. Žinoma, jos

nuovargio nepalyginsi su Sabros, bet vis tiek labai nusikamavo.

Fiziškai išvargusi, bet psichiškai kupina energijos ji kritiškai įvertino padėtį. Gledisė ir Vernas tyliai kiūtojo susitvėrę už rankų. Jie atrodė pavargę, bet patenkinti, tarsi nakties įvykiai būtų jų numatytų pramogų dalis.

Dona, apkabinusi suvytusiomis rankomis savo kaulėtą krūtinę, čiupinėjo sudiržusią, glebią odą prie alkūnių. Aukštesnis ir liesesnis meksikietis buvo sutelkęs dėmesį į Ronį ir telefoną. Jo draugas stebėjo FTB agentą, o šis rodė atsipeikėjimo ženklus.

Vernas buvo atrėmęs agento Keino nugarą į prekystalį, o kojas ištiesęs, blauzdas apsukęs sidabrine lipnia juosta, rankas per riešus surišęs už nugaros. Agento galva buvo žemai nulinkusi ant krūtinės, bet kartkartėmis jis stengėsi ją pakelti ir keldamas dejavo.

– Mes jį surišome, – pasakojo Ronis Kelovėjui telefonu. – Iššovėme beveik tuo pat metu, bet vienintelis, kurį kliudėme, yra Daktaras. Ne, jam nieko rimto. – Ronis pažvelgė į Daktarą, o šis pritardamas linktelėjo. – Kuri iš jūsų ponia Makoi?

– Aš, – atsiliepė Tilė žengdama į priekį.

– Kas čia dabar? – Ronis su ironija greitomis ją nužvelgė. – Na, manau, viskas gerai. Iš kur jūs žinote jos pavardę? Gerai, nepadėkite ragelio. – Tiesdamas ragelį Tilei jis paklausė: – Ar jūs kokia įžymybė?

– Ne tokia, kad tu pastebėtum. – Ji paėmė ragelį. – Alio?

Pasigirdo aiškus, konkretus, valdiškas balsas.

– Panele Makoi, kalba specialusis FTB agentas Bilis Kelovėjus.

– Sveiki.

– Ar galite laisvai kalbėti?

– Taip.

– Be prievartos?

– Be.

– Kokia ten padėtis?

– Tokia, kaip jums pasakojo Ronis. Agentas Keinas vos nesukėlė katastrofos, bet mes sugebėjome jai užbėgti už akių.

Vyresnysis agentas nustebęs ilgai tylėjo.

– Prašau?

– Siųsti jį čia buvo bloga mintis. Panelei Dendi reikia akušerio, o ne artilerijos.

– Mes nežinojome...

– Na, dabar žinote. Čia ne Karmelio kalnas ar Rubinų kalnagūbris. Ne man jus mokyti, kaip atlikti savo darbą...

– Tikrai? – sausai paklausė jis.

– Bet aš jus raginu nuo šiol su ponu Deivisonu bendradarbiauti.

– Biuro politika – su įkaitų ėmėjais nesiderėti.

– Jie ne teroristai, – sušuko ji. – Tai porelė išsigandusių, sutrikusių vaikų, kuri jaučia išnaudojusi visas galimybes.

Pokalbio fone buvo girdėti pakelti balsai. Kelovėjus ranka pridengė ragelį ir ėmė kalbėti su kažkuo kitu. Agentas Keinas pakėlė galvą ir drumzlinomis akimis pažvelgė į Tilę. Ar atpažino, kas vožė jam skardine aitriosios paprikos taip, kad aptemo akys?

– Ponas Dendis labai susirūpinęs dukters gerove, – pareiškė Kelovėjus vėl kalbėdamas telefonu. – Kasininkė – ji vardu Dona? – sakė, kad Sabra pagimdė.

– Mergytę. Abiejų būklė... stabili. – Tilė pažvelgė į Daktarą, o jis nežymiai linktelėjo. – Užtikrinkite poną Dendį, kad jo dukrai tiesioginis pavojus negresia.

– Šerifas Montezas mane informavo apie su jumis esantį vietinį gyventoją su medicininiu išsilavinimu.

– Tiesa. Jis padėjo Sabrai per sąrėmius ir gimdymą.

Daktaro akys truputėlį susiaurėjo – tuoj bus įtrauktas į nusikaltėlius.

– Šerifas Montezas negali prisiminti jo pavardės. Sako, kad jį vadina Daktaru.

– Teisingai.

– Gal žinote jo pavardę?

Tilė svarstė pasirinkimo galimybę. Buvo visiškai panirusi į sąrėmių ir gimdymo reikalus, bet nepaleido iš akių ir veiksmo už parduotuvės sienų. Girdėjo sraigtasparnio burzgimą. Kai kurie sraigtasparniai bus medikų ir policijos, bet ji galėjo lažintis, kad dar atskris iš Dalaso, Fort Verto, Ostino, Haustono. Didelių bazių. FTB tinklo filialų.

Šioje besirutuliojančioje istorijoje jos aktyvus dalyvavimas automatiškai kėlė žiniasklaidos vertę. Ji nebuvo įžymybė, bet, nesikuklinant, nemenka žuvelė. Ją rodė beveik kiekvieną vakarą per vakaro žinias jos televizijoje. Tas laidas transliavo kabelinės stotys smulkesnėse rinkose visame Teksase ir Oklahomoje, kur jas žiūrėjo keletas milijonų žiūrovų. Šią įdomią, pikantišką istoriją ji pagyvino. Pridėk į tą mišinį dar daktarą Bredlį Stenviką, po skandalo prieš trejus metus išnykusį iš visuomenės akių, ir turėsi sensacingą istoriją, kuri sukels karštligišką sujudimą tarp spaudos korporacijų.

Tačiau Tilė norėjo, kad tai būtų *jos* sensacija.

Jei ji atskleis Daktaro tapatybę dabar, su savo medžiaga galės atsisveikinti. Šią istoriją už ją pirmiau išklos visi kiti. Ją transliuos nespėjus jai pateikti savo pirmojo reportažo. Kol ji galės papasakoti įvykius pati, daktaro Stenviko pasirodymas žiniasklaidoje bus seniena.

Galis tikriausiai jai niekada neatleistų už tokį sprendimą, bet kurį laiką ji pasilaikys tą naujieną kaip pikantišką prieskonį medžiagai paįvairinti.

Taigi tiesiai į Kelovėjaus klausimą ji neatsakė.

– Daktaras labai sunkiomis sąlygomis atliko neįtikėtiną darbą. Sabra leidžiasi jo gydoma. Ji juo pasitiki.

– Supratau, kad per susišaudymą jis buvo sužeistas.

– Tik įdrėskimas, nieko rimto. Visi esame sveiki, pone Kelovėjau, – nekantriai kalbėjo ji. – Mes pavargę, bet mums viskas gerai, kiek dar reikės aiškinti.

– Jūs taip kalbate ne per prievartą?

– Visiškai ne. Ronis mažiausiai nori ką nors sužeisti.

– Teisingai, – patvirtino vaikinas. – Aš tik trokštu galimybės iš čia nešdintis, kad su Sabra ir kūdikiu galėtume eiti savo keliais.

Tilė perdavė jo norą Kelovėjui, šis pareiškė:

– Panele Makoi, jūs suprantate, kad negaliu to leisti.

– Galėtumėt atsižvelgti.

– Neturiu įgaliojimų...

– Pone Kelovėjau, ar *jūs* galite kalbėti laisvai?

Po nedidelės pauzės jis pasakė:

– Klokite.

– Jei esate susidūręs su Raselu Dendžiu, tai puikiai suprantate, kodėl šie jauni žmonės buvo apimti tokios nevilties, kad taip pasielgė.

– Negaliu to atvirai komentuoti, bet suprantu, ką norite pasakyti.

Matyt, pokalbį girdėjo Dendis.

– Pagal visų atsiliepimus šis žmogus – tironas, – kalbėjo Tilė. – Nežinau, ar jūs girdėjote, bet jis pažadėjo tuos du išskirti prievarta, o kūdikį atiduoti įvaikinti. Ronis su Sabra nori tik laisvės patiems spręsti savo ir savo vaiko ateitį. Tai šeimos krizė, pone Kelovėjau, ir taip reikėtų į ją žiūrėti. Gal ponas Dendis sutiktų pakviesti tarpininką, kuris padėtų jiems užglaistyti nesusipratimus ir susitarti.

– Roniui Deivisonui vis tik teks daug už ką atsakyti, panele Makoi. Pradžiai už ginkluotą apiplėšimą.

– Esu įsitikinusi, kad Ronis prisiims atsakomybę už savo veiksmus.

– Leisk man su juo pakalbėti, – Ronis paėmė iš jos ragelį. – Klausykite, pone Kelovėjau, aš nesu nusikaltėlis. Bent iki šios dienos nebuvau. Niekada nesu baustas net už greičio viršijimą. Tačiau neleisiu ponui Dendžiui nulemti mano dukrytės

ateities. Būdamas tokioje padėtyje nemačiau kito kelio, tik nuo jo pabėgti.

– Pasakyk jam, ką mes nusprendėme, Roni, – įsiterpė Sabra.

Jis pažvelgė į ją, gulinčią su mergyte glėbyje, ir jo veide pasirodė sielvartas.

– Pakalbėkite su Sabros tėčiu, pone Kelovėjau. Įtikinkite jį palikti mus ramybėje. Tada aš visus paleisiu.

Valandėlę jis klausėsi, paskui pasakė:

– Suprantu, kad jos turi būti ligoninėje. Kuo greičiau, tuo geriau. Taigi paskambinkite man po valandos. – Vėl pauzė. – Arba kas? – pakartojo, matyt, Kelovėjaus klausimą. Ronis vėl pažiūrėjo į Sabrą. Ji tvirčiau prispaudė dukrytę prie krūtinės ir linktelėjo. – Pasakysiu jums po valandos, – tarė Ronis ir staiga padėjo ragelį.

Kreipdamasis į įkaitus jis pasakė:

– Puiku, visi girdėjote. Nenoriu nieko skaudinti. Noriu, kad visi iš čia išeitumėt. Todėl atsipūskite. – Jis žvilgtelėjo į laikrodį. – Po šešiasdešimties minučių viskas gali baigtis.

– O jei senis nesutiks palikti jūsų ramybėje? – paklausė Dona. – Ką mums padarysi?

– Sėdėk ir tylėk, – suniurzgėjo Vernas.

– Pabučiuok man, kur nesueina, – atkirto ji. – Tu man ne viršininkas. Noriu žinoti, gyvensiu ar mirsiu. Gal po valandos jis pradės į mus pyškinti?

Grupę užgulė nejauki tyla. Visų akys nukrypo į Ronį, bet jis atkakliai tylėjo ir neatsakė į jų nebylų klausimą.

Agentas Keinas arba vėl prarado sąmonę, arba nuleido galvą iš gėdos, kad nepavyko išvesti reikalo iš aklavietės. Jo smakras ilsėjosi ant krūtinės.

Dona ir toliau čiupinėjo savo alkūnes.

Vernas su Gledise atrodė pavargę. Dabar, praėjus gimimo jauduliui, jų gyvumas priblėso. Gledisės galva parimo ant Verno peties.

Tilė pasilenkė šalia Daktaro, vėl ėmusio rūpintis Sabra. Ji buvo užsimerkusi. Mažoji Katerina miegojo motinos glėbyje.

– Kaip ji?

– Velniškai kraujuoja ir kraujospūdis krinta.

– Ką gali padaryti?

– Bandžiau masažuoti gimdą, bet, užuot stabdęs kraujavimą, jį dar pagausinau. – Jo kaktą vagojo susirūpinimo raukšlės. – Yra dar vienas būdas.

– Koks?

– Žindymas.

– Ar taip greitai jai atsiras pieno?

– Ne. Ar esi girdėjusi apie oksitociną?

– Manau, kad tai susiję su moters organizmu.

– Tai hormonas, dėl kurio krūtyse atsiranda pieno. Be to, jo veikiama gimda susitraukinėja ir sumažėja kraujavimas. Čiulpimas skatina hormono išsiskyrimą.

– Štai kaip. Tai kodėl tu...

– Nes maniau, kad šiuo metu ji jau bus pakeliui į ligoninę. Jai ir taip teko daug atlaikyti.

Kurį laiką jie tylėjo žiūrėdami į Sabrą, susirūpinę jos blyškumu.

– Trūksta tik infekcijos, – pasakė jis. – Po perkūnais, jos abi turi būti ligoninėje. Kas per vienas tas Kelovėjus? Tipiškas užsispyręs bukagalvis?

– Tikrai labai dalykiškas. Bet kalba protingai. Dendis, priešingai, siautėjantis maniakas. Girdėjau, kaip jis užnugaryje svaidosi grasinimais ir kelia ultimatumus. – Ji žvilgtelėjo į Ronį, šio dėmesys šokinėjo nuo automobilių stovėjimo aikštelės prie dviejų vis labiau irztančių meksikiečių. – Jis mūsų nenužudys, tiesa?

Neskubėdamas atsakyti į jos klausimą Daktaras baigė keisti po Sandra paklotus, paskui atsirėmė į šaldiklį ir pakėlė vieną kelį. Atsirėmęs į jį alkūne, jis išvargęs ranka

braukė per plaukus. Pagal miestietiškas normas šukuosenai trūko tvarkos. Tačiau šioje aplinkoje susivėlę plaukai jam kažkaip tiko.

– Nežinau, ką jis darys, panele Makoi. Kančios, kurias žmonės suteikia vieni kitiems, visada man kėlė nuostabą ir pasibjaurėjimą. Nemanau, kad vaikinas yra nutaręs mus išrikiuoti ir sušaudyti, bet nėra garantijos, kad to nepadarys. Kad ir kaip būtų, kalbos apie tai nieko nepakeis.

– Gana fatalistinis požiūris.

– Pati klausei, – jis abejingai patraukė pečiais. – Galim apie tai nekalbėti.

– Tai apie ką nori kalbėti?

– Apie nieką.

– Nesąmonė, – pasakė norėdama jį nustebinti, ir jai tai pavyko. – Nori žinoti, kaip tave atpažinau.

Jis tik žiūrėjo į ją, nesakė nieko. Buvo gerai apsišarvavęs, bet ji mokėjo tokius nematomus šarvus pramušti.

– Kai pirmą kartą tave išvydau, pasirodei labai matytas, tik negalėjau atsiminti kur. Paskui, gimdymui einant į pabaigą, prieš pat kūdikio gimimą, prisiminiau. Manau, tave išdavė elgesys su Sabra.

– Turi gerą atmintį, panele Makoi.

– Tilė. O mano atmintis gali būti geresnė už eilinės televizijos žiūrovės. Mat aš pasakojau tavo istoriją. – Ji paraidžiui pasakė televizijos stoties, kurioje dirbo, pavadinimą.

Jis tyliai nusikeikė.

– Tai tu iš tos reporterių gaujos, kuri mano gyvenimą pavertė tikru pragaru?

– Aš savo darbą dirbu gerai.

Jis niekinamai prunkštelėjo.

– Neabejoju. – Jis perstatė savo ilgas kojas neatitraukdamas nuo jos akių. – Tau patinka darbas?

– Labai.

– Malonu kankinti jau nelaimingus žmones, apnuoginti jų bėdas smalsiam visuomenės žvilgsniui taip, kad jie nebegalėtų surinkti savo subyrėjusio gyvenimo šukių?

– Kaltini dėl savo sunkumų žiniasklaidą?

– Iš esmės taip.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, neišlaikiusi žalingo paviešinimo naštos, žlugo ligoninė. Dėl neteisingai paviešintų dalykų, kuriuos sukūrė tokie žmonės kaip tu.

– Savo į viešumą patekusį neigiamą įvaizdį susikūrei pats, daktare Stenvikai.

Supykęs jis nusisuko ir Tilė suprato palietusi jautrią stygą.

Daktaras Bredlis Stenvikas buvo pagarsėjęs onkologas, dirbantis viename pažangiausių planetos vėžio gydymo centrų. Pacientai iš visų pasaulio kampelių plūdo pas jį, paprastai turėdami paskutinę viltį išsigelbėti nuo mirties. Suprantama, jo klinika negalėjo visų išgelbėti, bet jos profesiniai laimėjimai atitolino ligos padarinius ir prailgindavo pacientų amžių, taip pat pagerindavo jų gyvenimo kokybę.

Štai kodėl atrodė skaudžiai ironiška, kai jauna, graži, linksma Stenviko žmona susirgo neoperuotinu kasos vėžiu.

Nei jis, nei sumanūs jo kolegos negalėjo sustabdyti sparčios ligos eigos. Nustačius diagnozę, vos po kelių savaičių moteris buvo prikaustyta prie patalo. Jai atliko chemoterapiją ir švitino, bet pašalinis poveikis buvo beveik toks pat mirtinas kaip ir liga, su kuria kovojo. Jos imuninė sistema nusilpo, išsivystė plaučių uždegimas. Vienas po kito silpo jos organai, paskui nustojo veikti.

Nenorėdama būti apdujusi nuo nuskausminamųjų, moteris jų atsisakė. Tačiau paskutines kelias gyvenimo dienas skausmai taip sustiprėjo, kad ji galiausiai sutiko vartoti nuskausminamuosius, kurių kiekį pati reguliuos per lašinę.

Visa tai Tilė sužinojo tyrinėdama praeities įvykius. Daktaras ir jo mirusi žmona tapo visiems sensacija. Ligi tol jie buvo tik liūdna statistika, klastingos ligos aukos.

Tačiau po laidotuvių nepatenkinti moters tėvai ėmė kelti triukšmą, kad galbūt žentas savo žmonos mirtį pagreitino. Tiksliau sakant, leido jai nusižudyti nustatydamas tokią didelę dozę reguliavimo mechanizme, kad iš tikrųjų narkotikų kiekis jai buvo mirtinas. Jie tvirtino, kad pagreitinti įvykius jį sugundė nemažas palikimas.

Iš pradžių tie tvirtinimai Tilei atrodė nesąmonė. Buvo iš anksto padaryta išvada, kad ponios Bredli dienos suskaičiuotos. Žmogus, norintis paveldėti turtą, galėjo laukti natūralios baigties. Be to, daktaras Stenvikas ir pats buvo turtingas, nors daug savo pajamų skyrė onkologijos klinikai, moksliniams tyrinėjimams ir neturtingų pacientų slaugai.

Net jei jis panaudojo eutanaziją, Tilė nebuvo pasirengusi pirmoji mesti į jį akmenį. Dėl ginčų, kurie supo eutanaziją, ji atsidūrė keblioje moralinėje padėtyje negalėdama apsispręsti. Šiuo klausimu ji buvo linkusi sutikti su nuosaikiausiu požiūriu.

Tačiau grynai praktiškai ji labai abejojo, kad Bredlis Stenvikas net dėl mylimos žmonos rizikuotų savo reputacija.

Deja, uošviai spyrėsi tol, kol apygardos prokuroras paskyrė tyrimą, kuris pasirodė tik darbuotojų laiko gaišinimas. Nerasta jokių įrodymų, pagrindžiančių giminaičių kaltinimą dėl nusikalstamų veiksmų. Nebuvo jokių požymių, kad daktaras Stenvikas ką nors padarė norėdamas pagreitinti žmonos mirtį. Apygardos prokuroras atsisakė net pateikti bylą prisiekusiesiems – Didžiajam žiuri, tvirtindamas, kad tam nėra jokio pagrindo.

Kad ir kaip ten būtų, istorija tuo nesibaigė. Per tas savaites, kai tyrėjai apklausinėjo Stenviką, jo kolegas, personalą, draugus, šeimą ir buvusius pacientus, buvo karštai nagrinėjamas ir aptariamas jo gyvenimas visais atžvilgiais. Jis gyve-

no įtarimų šešėlyje, o tai ypač kėlė nerimą, nes dauguma jo pacientų sirgo mirtina, nepagydoma liga.

Netrukus dėmesio centre atsidūrė ir ligoninė, kurioje jis dirbo. Užuot jį užstojusi, administracija vieningai balsavo už jo teisės dirbti ligoninėje sustabdymą, kol visi įtarimai subliūkš. Būdamas nekvailas, Bredlis Stenvikas žinojo, kad visų įtarimų jis niekada neatsikratys. Į visuomenės sąmonę įsodinta sėkla paprastai randa derlingą dirvą ir klesti.

Galbūt skaudžiausia buvo klinikos, kurią jis įsteigė, partnerių išdavystė. Daugelį metų jie dirbo drauge, atliko nemažai mokslinių tyrinėjimų ir studijavo ligos istorijas, dalinosi žiniomis, įgūdžiais ir teorijomis, tapo ne tik bendradarbiais, bet ir draugais, o jie paprašė jį atsistatydinti.

Jis pardavė savo praktikos dalį buvusiems partneriams, pusvelčiui pardavė savo įspūdingą namą Hailand Parke ir su nuostata „pasiuskit" išvyko iš Dalaso nežinia kur. Taip baigėsi ši istorija. Jei Tilė nebūtų paklydusi ir atsidūrusi Rocho Lygumose, tikriausiai niekada daugiau apie jį nebūtų pagalvojusi.

Dabar ji paklausė:

– Ar Sabra – pirmoji tavo gydyta pacientė nuo to laiko, kai išvykai iš Dalaso?

– Ji ne pacientė ir aš jos negydžiau. Buvau vėžio specialistas, ne akušeris-ginekologas. Tai nenumatytas kritiškas atvejis ir aš negalėjau nusišalinti. Kaip ir tu. Kaip ir visi kiti.

– Perdėtas kuklumas, Daktare. Niekas iš mūsų negalėjo padaryti to Sabrai, ką tu padarei.

– Roni, tu nieko prieš, jei aš atsigersiu? – staiga sušuko jis vaikinui.

– Žinoma. Gerai. Kiti taip pat gal norės vandens.

Daktaras pasilenkė, nuėmė nuo lentynos šešių vandens butelių pakuotę. Išėmęs du plastikinius butelius Tilei ir sau, perdavė likusius vaikinui, o šis liepė Donai juos išdalinti.

Vienu mauku jis išgėrė beveik pusę butelio. Tilė atsuko kamštelį ir gerai gurkštelėjusi iš butelio atsiduso:

– Puikus sumanymas. Bandai keisti temą?

– Atspėjai.

– Nebesiverti medicina čia, Rocho Lygumose?

– Jau sakiau, verčiuosi gyvulininkyste.

– Bet jie čia žino, kad tu – daktaras.

– Mažame miestelyje visi apie visus viską žino.

– Juk tu tikriausiai kam nors pasakei. Kitaip apie tai nesklistų kalbos...

– Klausyk, panele Makoi...

– Tilė.

– Nežinau, kaip pasklido kalbos, kad kadaise dirbau gydytoju. Net jei ir dirbau, kas tau rūpi?

– Tiesiog smalsu.

– Aha. – Jis žiūrėjo priešais save, ne į ją. – Čia ne interviu. Iš manęs interviu negausi. Tai kam veltui aušinti burną? Gal vėliau tokių pastangų prireiks?

– Prieš tą... epizodą gyvenai labai aktyviai. Ar nenorėtum vėl būti įvykių centre?

– Ne.

– Tau čia nenuobodu?

– Ne.

– Nesijauti vienišas?

– Kodėl turėčiau?

– Gal trūksta kompanijos.

Jis pakreipė galvą ir pasisuko taip, kad jo pečiai ir liemuo atsidūrė tiesiai priešais ją.

– Kartais. – Permetė ją žvilgsniu. – Ar siūlaisi šiuo klausimu man padėti?

– Ak, dėl Dievo.

O kai ji taip pasakė, jis ėmė juoktis, leisdamas jai suprasti pajuokavęs.

Pakliuvusi ant meškerės, ji ant savęs supyko.

– Tikėjausi, kad tu aukščiau už pamišusius dėl sekso.

Vėl surimtėjęs jis pasakė:

– O aš tikėjausi, kad tu aukščiau už tuos, kurie uždavinėja klausimus, ypač asmeniškus, tokiu metu. Kaip tik tada, kai pradėjai man patikti.

Keista, dabar įsmeigtas į ją tiriantis žvilgsnis turėjo didesnį poveikį negu meilikaujanti seksuali užuomina. Ana buvo nenuoširdi. Bet žvilgsnis nemelavo. Jos širdis virptelėjo.

Tačiau tada pasigirdęs kitame parduotuvės gale triukšmas privertė ją ir Daktarą pašokti ant kojų.

8 skyrius

Tilė žemesnįjį, kresnesnį meksikietį mintyse buvo pravadinusi Chuanu. Būtent jis ir sukėlė sąmyšį. Pasilenkęs prie agento Keino negailėjo jam keiksmų – bent jau Tilei atrodė, kad jis plūstasi. Jo ispaniški šūkčiojimai skambėjo kaip keiksmai.

Keinas vis rėkė „kokio velnio?“ ir nesėkmingai bandė išsilaisvinti.

Visų nerimui, Chuanas užplojo lipnia juosta FTB agentui burną, kad šis nutiltų. Tuo tarpu aukštesnysis Chuano bičiulis išsigandęs prapliupo ispaniškai bartis Chuanui staiga užpuolus agentą.

Ronis, užsimojęs pistoletu, šaukė:

– Kas čia darosi? Ką ten darai? Vernai, kas atsitiko?

– Kad aš žinočiau. Truputį snustelėjau. Pabudau, kai jie ėmė tąsytis ir rėkti vienas ant kito.

– Jis tiesiog ant jo šoko, – mandagiai aiškino Gledisė. – Be jokios aiškios priežasties. Aš juo nepasitikiu. Tiesą sakant, ir jo draugu.

– *Que pasa?* – paklausė Daktaras.

Visi staiga nutilo nustebę, kad jis kalba ispaniškai. Chuanas aiškiai nustebo labiau už kitus. Greitai pasukęs galvą, spoksojo į Daktarą. Tas nesuglumo nuo pykčiu degančio žvilgsnio ir pakartojo klausimą.

– *Nada*, – sumurmėjo po nosimi Chuanas.

Daktaras tik stovėjo ir rūsčiai žvelgė į meksikietį.

– Na, – nekantravo Tilė.

– Na, kas? Mano ispanų kalbos žodynas tuo ir apsiriboja, dar moku labas, sudie, prašau, ačiū ir šūdas. Nė vienas žodis šiai situacijai netinka.

– Kodėl jį užpuolei? – paklausė meksikiečio Ronis. – Kas tau užėjo?

– Jis pakvaišęs, štai kas, – aiškino Dona. – Supratau vos jį pamačiusi.

Chuanas atsakė Roniui ispaniškai, bet šis nekantriai papurtė galvą.

– Nesuprantu, ką sakai. Nuplėšk jam nuo burnos lipnią juostą. Mikliai! – įsakė jis, kai Chuanas delsė paklusti. Ronis privertė jį suprasti rodydamas gestais plėšti juostą nuo Keino, o šis klausėsi ir stebėjo, kas vyksta, išplėstomis, išsigandusiomis akimis.

Meksikietis pasilenkė, suėmė juostą už kampučio ir nuplėšė nuo agento lūpų. Tas aiktelėjo iš skausmo, paskui sušuko:

– Tu kalės vaike!

Chuanas atrodė tikrai savim patenkintas. Žvilgtelėjo į savo sėbrą ir abu nusijuokė pradžiugę dėl keblios, beviltiškos federalinio agento padėties.

– Jūs visi sėsite į kalėjimą. Visi iki vieno. – Keinas grėsmingai žiūrėjo į Tilę. – Ypač jūs. Tai jūs kalta, kad mes patekome į tokią bjaurastį.

– Aš?

– Jūs sustabdėte federalinį pareigūną ir sukliudėte jam atlikti pareigą.

– Aš sukliudžiau jums be reikalo atimti žmogui gyvybę, tik tam, kad pats galėtumėt pagarsėti arba išpirkti savo nesėkmes, arba dėl ko kito, kas paskatino jus čia ateiti ir dar labiau apsunkinti ir taip sudėtingą padėtį. Esant tokioms pat aplinkybėms, vėl jums trenkčiau.

Jo priešiškas žvilgsnis slydo nuo vieno įkaito prie kito, o galiausiai sustojo prie jį užpuolusio meksikiečio.

– Nesuprantu. Kas, po velnių, jums visiems nepatinka? – Jis linktelėjo į Ronio pusę. – Jis yra priešas, ne aš.

– Mes tik stengiamės, kad ši aklavietė nesibaigtų didele nelaime, – pasakė Daktaras.

– Vienintelė išeitis yra visiškai paklusti ir išlaisvinti įkaitus. Biuro politika – neiti į derybas.

– Mes tai jau girdėjome iš Kelovėjaus, – pasakė jam Tilė.

– Jei Kelovėjus mano, kad aš negyvas...

– Mes jį užtikrinome, kad gyvas.

Agentas iš Ronio pasišaipė:

– Kodėl manai, kad jis tavim patikės?

– Todėl, kad aš tai patvirtinau, – pasakė Tilė.

Daktaras, kurio dėmesys vėl nukrypo į Sabrą, tarė:

– Man reikia dar vienos sauskelnių pakuotės.

Negali būti, kad jos reikia kūdikiui, mąstė Tilė. Katerina tiek daug nesišlapina. Bet vos metusi akį ji suprato, kad sauskelnių reikia Sabrai. Jos kraujavimas nemažėjo. Galima sakyti, sustiprėjo.

– Roni, ar galiu gauti dar sauskelnių?

– Kas negerai? Kas nors vaikeliui?

– Vaikeliui viskas gerai, Sabra kraujuoja.

– O, Jėzau.

– Ar galima paimti sauskelnių?

– Žinoma, žinoma, – išsiblaškęs atsakė jis.

– Tu, Deivisonai, čia tarsi didvyris, – kandžiai pasakė Keinas. – Kad išgelbėtum savo kailį, pasiryžęs numarinti savo merginą ir kūdikį. Taip, reikia drąsos leisti moteriai mirtinai nukraujuoti.

– Verčiau tas meksikonas būtų tave amžinai užklijavęs, – subambėjo Dona. – Be reikalo laidai savo kvailą liežuvį, agente.

– Nors kartą tu teisi, Dona, – pasakė Gledisė. O Keinui ji tarė: – Kaip galima taip bjauriai kalbėti.

– Gerai, nutilkite, visi nutilkite! – įsakė Ronis. Visi kaipmat nutilo, išskyrus meksikiečius, šie pašnibždomis tarėsi.

Tilė atskubėjo prie Daktaro su sauskelnių pakuote. Atplėšė pakuotę, išlankstė sauskelnes, o jis pakišo Sabrai po sėdyne.

– Kaip tau atėjo į galvą?

– Paklotai per greitai nuo kraujo sumirksta. Šios sauskelnės turi plastikinį pamušalą.

Kalbėjosi pusbalsiu. Nė vienas nenorėjo išgąsdinti merginos ar dar daugiau nervinti Ronio, stebinčio sieninį laikrodį už prekystalio. Jo ilgoji rodyklė judėjo kankinamai lėtai.

Daktaras atėjo prie Sabros iš šono ir paėmė jos ranką.

– Tu vis dar kraujuoji labiau, negu norėčiau.

Ji metė žvilgsnį į Tilę, raminamai uždėjusią ranką jai ant peties.

– Nereikia tuoj išsigąsti. Daktaras tik stengiasi viską numatyti. Jis nenori, kad reikalai blogėtų, jei negali gerėti.

– Teisingai. – Pasilenkęs prie jos, tyliai paklausė: – Gal pagalvosi ir neatsisakysi vykti į ligoninę?

– Ne!

– Prieš sakydama ne, minutėlę manęs paklausyk, – prašė jis.

– Būk gera, Sabra. Leisk Daktarui paaiškinti.

Merginos akys nukrypo į Daktarą, bet žvelgė nepatikliai.

– Galvoju ne tik apie tave ir kūdikį, – pasakė jis, – bet ir apie Ronį. Kuo greičiau jis visa tai užbaigs, tuo jam bus geriau.

– Mano tėtis jį užmuš.

– Ne, neužmuš. Neužmuš, jei tu ir Katerina būsite saugios.

Jos akys paplūdo ašaromis.

– Jūs nesuprantate. Jis tik apsimeta, kad nori mus gelbėti. Vakar vakare, kai pasakėme apie kūdikį, jis grasino jį nužudyti. Sakė, kad jei galėtų, išpjautų jį iš manęs tuoj pat ir pasmaugtų plikomis rankomis. Štai kaip jis nekenčia Ronio, kaip negali pakęsti, kad mes kartu.

Tilė iš nuostabos aiktelėjo. Niekada jai neteko girdėti apie Raselą Dendį gero žodžio, bet toks jo žiaurumo liudijimas ją sukrėtė. Kaip galima būti tokiam beširdžiui? Daktaras suspaudė lūpas.

– Toks jau žmogus yra mano tėtis, – kalbėjo Sabra. – Nepakenčia, kai jam prieštarauji. Niekada mums neatleis, kad jam nepaklusome. Ronį amžiams pasodins į kalėjimą ir padarys viską, kad aš nebepamatyčiau savo vaikelio. Man nesvarbu, kaip jis pasielgs su manim. Jei negaliu būti su jais, nesvarbu, kas man atsitiks.

Ji nuleido galvą ir prisiglaudė skruostu prie mažylės. Kūdikio persikų spalvos pūkeliai ant mažos galvutės sugėrė ašaras nuo Sabros skruosto.

– Jūs abu buvote man tokie geri. Tikrai. Man labai nemalonu jus nuvilti. Tačiau mano nusistatymo nepakeisite. Kol mums su Roniu neleis iš čia išeiti su tėčio pažadu palikti mus ramybėje, aš pasilieku. Be to, Daktare, aš jumis pasitikiu labiau už kokį nors kitą daktarą, kurį atsiųstų man tėtis.

Daktaras atgalia ranka nusibraukė prakaituotą kaktą ir atsiduso. Jis pažvelgė į Tilę, ši truktelėjusi pečiais pripažino pralaimėjimą.

– Gerai, – nenoromis ištarė jis. – Padarysiu viską, ką galiu.

– Neabejoju, – Sabra susiraukė. – Ar man tikrai blogai?

– Aš nieko negaliu padaryti dėl kraujavimo iš plyšusių vietų. Bet kraujavimas iš vaginos... Atsimeni, anksčiau liepiau tau ilsėtis, nes paskui galiu prašyti tavęs kai ką padaryti?

– Aha.

– Na, norėčiau, kad pažindytum Kateriną.

Mergina metė į Tilę apstulbusį žvilgsnį.

– Žindymas privers gimdą susitraukti ir sumažins kraujavimą, – paaiškino toji.

Daktaras Sabrai nusišypsojo.

– Pasiruošusi pabandyti?

– Manau, pasiruošusi, – atsakė ji, nors atrodė sutrikusi ir drovi.

– Aš tau padėsiu. – Tilė siekė švariai nuvalytų žirklių. – Prakirpkime tavo suknelės siūles per pečius. Paskui galėsime jas susegti, bet tau nereikės nusirengti.

– Būtų gerai. – Atrodė, kad atidavus kai kuriuos sprendimus į Tilės rankas jai palengvėjo.

– Paliksiu jus, moterys, vienas. A, panele... mm... Tile?

Daktaras pamojo jai atsistoti ir jie trumpai slapta pasitarė.

– Ar tu apie tai ką nors išmanai?

– Nieko. Mano motina nustojo mane žindyti trijų mėnesių. Aš to neatsimenu.

Jis blankiai šyptelėjo.

– Turėjau omeny ne žindomąją.

– Suprantu, ką turėjai omenyje. Pajuokavau. Bet atsakymas vis tiek neigiamas.

– Na, tuomet iš jūsų trijų sumaniausia bus Katerina. Teisingai ją paguldykite, o ji darbuosis instinktyviai. Bent jau to tikiuosi. Po kelias minutes prie kiekvienos krūties.

– Tvarka, – guviai linktelėjo Tilė.

Ji pasilenkė prie Sabros ir perkirpo paplūdimio suknelės siūles per pečius.

– Siūlau nuo šiol dėvėti drabužius, susagstomus priekyje. Arba ką nors laisvo, kad galėtum pakelti ir pridengti Kateriną. Kartą ilgai skrisdama į Los Andželą sėdėjau šalia motinos su kūdikiu. Ji visą kelią maitino vaikutį, bet niekas, išskyrus mane, to nepastebėjo, o aš žinojau tik todėl, kad sėdėjau greta. Visą laiką ji buvo gerai užsidengusi.

Kalbėjo tam, kad nukreiptų Sabros dėmesį ir padėtų atsikratyti drovumo. Baigusi kirpti siūles, Tilė nusmaukė vieną suknelės pusę.

– Dabar nuleisk liemenėlės petnešėlę ir patrauk žemyn kaušelį. Duok, aš palaikysiu Kateriną. – Sabra nedrąsiai apsižvalgė. – Niekas nemato, – užtikrino ją Tilė.

– Žinau. Bet taip keista.

– Suprantama.

Kai Sabra pasirengė, Tilė grąžino jai Kateriną. Mergytė tyliai knirzėjo, bet pajutusi prie skruosto Sabros krūtį, burnyte ėmė ieškoti spenelio. Surado, bandė pagauti – nepavyko. Po

kelių bandymų ėmė rėkti. Mosikavo mažyčiais kumšteliais, o veidelis išraudo.

– Ar viskas gerai? – šūktelėjo Daktaras.

– Puikiai, – pamelavo Tilė.

Nusivylusi Sabra pravirko:

– Aš nemoku. Ką neteisingai darau?

– Nieko tokio, širdele, nieko, – ramino Tilė. – Katerina nemoka būti dukryte, o tu nemoki būti mamyte. Išmoksite savo vaidmenis kartu. Bet girdėjau, kad kūdikis junta motinos nusivylimą. Kuo labiau atsipalaiduosi, tuo bus lengviau. Keletą kartų giliai įkvėpk, paskui vėl pabandyk.

Antras bandymas buvo ne ką sėkmingesnis už pirmą.

– Žinai ką? Manau, kalta tavo padėtis, – pastebėjo Tilė. – Nepatogu ir tau, ir jai. Galbūt jei galėtum atsisėsti...

– Negaliu. Per daug skauda sėdynę.

– O jei Daktaras atremtų tau nugarą? Ne taip spaustų apačią ir galėtum patogiau laikyti Kateriną.

– Jis mane matys, – protestuodama gailiai sušnibždėjo ji.

– Sutvarkysiu, kad nematytų. Palauk. Tuoj grįšiu.

Anksčiau ji buvo pastebėjusi lentyną, prikrautą suvenyrinių marškinėlių. Nespėjus Roniui net paklausti, ką ji daro, Tilė puolė prie lentynos ir stvėrė vienus marškinėlius. Pastebėjo, kad jie sudulkėję, bet ką padarysi. Eidama atgal nutraukė nuo lentynos dar vienus.

Kai ji su marškinėliais grįžo, Katerina jau klykė. Visi kiti parduotuvėje pagarbiai tylėjo. Tilė apklojo vienais ypač dideliais marškinėliais motiną ir kūdikį.

– Štai. Jis nieko nematys. Gerai?

– Gerai.

– Daktare?

Jis tuoj pat prisistatė.

– Klausau?

– Gal galėtum užeiti Sabrai už nugaros ir paremti ją, kaip aš dariau per gimdymą?

– Žinoma.

Atsiklaupęs už merginos jis padėjo jai pusiau atsisėsti.

– Taigi, tik remkis į mano krūtinę. Nagi, atsipalaiduok, Sabra. Štai taip. Patogu?

– Taip, man gerai. Ačiū.

Tilė pakėlė marškinių kamputį pažiūrėti, kas ten dedasi. Katerina liovėsi verkusi ir vėl instinktyviai ėmė ieškoti.

– Padėk jai, Sabra, – švelniai patarė Tilė. Sabra elgėsi taip pat instinktyviai. Tik truputį padedant, tarp krūties ir kūdikio atsirado ryšys ir jis energingai ėmė čiulpti.

Sabra susižavėjusi nusijuokė. Tilė taip pat. Ji nuleido marškinių kamputį ir nusišypsojo Daktarui.

– Manau, viskas gerai.

– Jos tikros profesionalės. – Dėl tokio Tilės pagyrimo Sabra baltomis kaip kreida lūpomis plačiai nusišypsojo. Tilė pasiteiravo: – Ar anksčiau buvai apsisprendusi žindyti?

– Prisipažinsiu, apie tai negalvojau. Taip buvau prislėgta rūpesčio, kad kas nesužinotų apie nėštumą, kad neturėjau laiko galvoti apie ką nors kita.

– Jei nesisektų žindyti, galima pereiti prie buteliukų. Maitinti iš buteliuko jokia gėda.

– Bet girdėjau, kad žindymas vaikeliui sveikiau.

– Ir aš girdėjau.

– Tu neturi vaikų?

– Ne.

– Ištekėjusi?

Regis, Sabra pamiršo čia pat esantį Daktarą. Jis buvo atrama jos nugarai, taigi kaip baldas. Tačiau Tilė matė jį prieš akis ir jautė, kad jis gaudo kiekvieną žodį.

– Ne. Vieniša.

– Ar kada nors buvai ištekėjusi?

Kiek padvejojusi ji atsakė:

– Prieš daugelį metų. Trumpai.

– Kas atsitiko?

Pilkšvai žalios akys nė nemirktelėjo:

– Mūsų keliai... mm... išsiskyrė.

– Ak, kaip negerai.

– Taip, negerai.

– Kiek tau buvo metų?

– Buvau jauna.

– O kiek tau metų dabar?

Tilė nervingai nusijuokė.

– Dabar vyresnė. Aną mėnesį sukako trisdešimt treji.

– Turėtum paskubėti ir susirasti kitą. Turiu omenyje, jei nori turėti vaikų.

– Kalbi kaip mano motina.

– Ar nori?

– Noriu ko?

– Turėti kitą vyrą ir vaikų?

– Kada nors. Galbūt. Buvau labai užsiėmusi savo karjera.

– Galėtum būti vieniša mama.

– Mąsčiau apie tai, bet nesu įsitikinusi, kad bus gerai vaikui. Dar svarstau.

– Negaliu įsivaizduoti, kad galima nenorėti vaikų, – pasakė mergina meiliai šypsodamasi Katerinai. Mes su Roniu tik ir kalbame apie juos. Norime turėti didelį namą kaime. Daugybę vaikų. Aš esu vienturtė. Ronis turi įbrolį, mažą. Jų amžiaus skirtumas – dvylika metų. Mes norime didelės šeimos.

– Pagirtini norai.

Daktaras smakru kukliai davė ženklą Tilei pakeisti pusę. Tilė pagelbėjo Sabrai ir netrukus Katerina laiminga žindo kitą krūtį.

Paskui mergina, atsukusi galvą, juos nustebino klausimu:

– O jūs, Daktare?

– Ką aš?

– Ar jūs vedęs?

– Mano žmona prieš trejus metus mirė.

Sabros veidas ištįso.

– Ak, labai užjaučiu.

– Ačiū.

– Kas jai nutiko? Jei leisite paklausti...

Jis papasakojo apie žmonos ligą, neminėdamas nemalonumų po jos mirties.

– Turite vaikų?

– Deja, ne. Mes tik pradėjome kalbėti, kad laikas turėti vaikų, bet ji susirgo. Kaip ir panelė Makoi, ji turėjo profesiją. Buvo mikrobiologė.

– Oho, tikriausiai buvo protinga.

– Tiesą sakant, nuostabi. – Jis nusišypsojo, nors Sabra negalėjo jo matyti. – Už mane kur kas protingesnė.

– Jūs tikriausiai vienas kitą labai mylėjote.

Jo šypsena pamažu išblėso. Sabra to negalėjo numanyti, o Tilė suprato, kad jo santuoka nebuvo be debesėlio. Tyrinėjant Šerės Stenvik mirties aplinkybes atskleista, kad ji turėjo nesantuokinį ryšį. Bredlis Stenvikas žinojo apie žmonos neištikimybę ir kilniai prisiėmė sau kaltę. Jo darbas atimdavo daug laiko, dažnai jis užtrukdavo iki vėlumos.

Tačiau jie mylėjo vienas kitą ir buvo įsipareigoję santuoką išsaugoti. Tarėsi ir planavo likti kartu, bet jai buvo nustatytas piktybinis auglys. Jos liga iš tikrųjų juos suartino. Bent jis taip tvirtino savo kaltintojams.

Tilė matė, kad net po šitiek laiko prisiminti žmonos neištikimybę jam yra skaudu.

Suvokus, kad Tilė jį stebi, liūdna išraiška nuo jo veido dingo.

– Tam kartui užteks, – tarė jis šiurkštesniu balsu, negu ketino.

– Ji nebečiulpia, – pasakė Sabra. – Tikriausiai užmigo.

Kol Sabra tvarkėsi drabužius, Tilė paėmė kūdikį ir pervystė. Daktaras padėjo Sabrai atsigulti į pradinę padėtį, paskui patikrino po ja patiestą vystyklą.

– Mažiau. Ačiū Dievui.

Tilė priglaudė prie savęs kūdikį ir švelniai pabučiavo į kaktytę prieš grąžindama jį į motinos glėbį.

Suskambo telefonas. Valanda buvo praėjusi.

Visi sukluso. Valandą lauktas šaižus telefono skambutis lėmė, kaip pasisuks jų likimas. Dabar, kai išvengti buvo neįmanoma, visi bijojo išgirsti Kelovėjaus atsakymą į Ronio reikalavimą. Ypač Ronis, jis buvo nervingesnis negu anksčiau.

Pažiūrėjęs į Sabrą bandė šypsotis, bet jo lūpose šypsena ilgesnį laiką neišsilaikė.

– Tu įsitikinusi, Sabra?

– Taip, Roni, – atsakė ši ramiai, bet ryžtingai ir oriai. – Visiškai įsitikinusi.

Prieš pakeldamas ragelį vaikinas nusišluostė rankas į kelnes.

– Ponas Kelovėjus? – Paskui po trumputės pauzės sušuko: – Tėti!

9 skyrius

– Kas čia?

Kai paskutinis atvykėlis buvo atvestas į FTB furgoną, Kelovėjus, nekreipdamas dėmesio į nemandagų Raselo Dendžio klausimą, atsistojo ir paspaudė svečiui ranką.

– Ponas Deivisonas?

– Jūs čia juokus krečiate, – sušnarpštė pasipiktinęs Dendis. – Kas jį kvietė?

Kelovėjus apsimetė, kad Dendžio apskritai nėra.

– Aš – specialusis agentas Bilis Kelovėjus.

– Koulas Deivisonas. Būtų gera sakyti „malonu susipažinti“, pone Kelovėjau.

Sprendžiant iš išvaizdos, galima buvo spėti, kad Deivisonas yra gyvulių augintojas. Jis dėvėjo išblukusius *Levis* džinsus ir avėjo kaubojiškus batus. Krakmolytuose marškiniuose vietoj sagų buvo melsvai pilki spraustukai. Įeidamas į furgoną jis mandagiai nusiėmė šiaudinę kaubojišką skrybėlę, palikusią gilų įspaudą jo plaukuose ir raudoną ruožą kaktoje, šviesesnį už du trečdalius įdegusio veido. Buvo kresnas, ėjo krypuodamas.

Jis neužsiėmė gyvulių auginimu. Jam priklausė penki greitojo maisto restoranai ir jis gyveno Heroje tik norėdamas pabėgti nuo tokių „metropolių“ kaip Tulija ir Floideida.

Kelovėjus su juo pasisveikino ir padėkojo:

– Ačiū, kad taip greitai atvykote, pone Deivisonai.

– Būčiau atvykęs ir nekviestas. Kai tik išgirdau, kad mano berniukas čia užsidarė, skubėjau pas jį. Kai jūs skambinote, jau ėjau pro duris.

Dendis putodamas griebė Deivisoną už peties ir atsuko į save. Prikišo smilių prie jo veido.

– Tai tu kaltas, kad mano duktė pateko į bėdą. Jeigu jai kas atsitiks, tu – lavonas ir tavo ištvirkėlis išpera taip pat...

– Pone Dendi, – griežtai pertraukė jį Kelovėjus. – Aš vėl noriu jus išgrūsti iš šio furgono. Dar vienas žodis, ir jūs iš čia dingsite.

Milijonierius, nekreipdamas dėmesio į Kelovėjaus įspėjimą, piktai kalbėjo toliau:

– Tavo vaikas, – pareiškė jis, – suvedžiojo mano dukrą. Užtaisė jai vaiką, o paskui pagrobė. Svarbiausia mano gyvenime bus užtikrinti, kad jis niekada nebematytų saulės šviesos ir nebekvėpuotų laisvės oru. Padarysiu viską, kad kiekvieną savo niekingo gyvenimo sekundę praleistų kalėjime.

Deivisonas – kas darė jam garbę – laikėsi šaltakraujiškai.

– Man atrodo, kad dėl viso šito iš dalies kaltas jūs, pone Dendi. Jei jūs nebūtumėt vaikų taip griežtai pasmerkęs, jiems nebūtų prireikę bėgti. Jūs, kaip ir aš, puikiai žinote, kad Ronis neišvežė jūsų mergaitės prieš valią. Jie vienas kitą myli ir pabėgo nuo jūsų grasinimų, aš taip manau.

– Man nusispjaut, ką tu manai.

– O man – ne, – perrėkė Raselą Dendį Kelovėjus. – Noriu išgirsti pono Deivisono nuomonę apie situaciją.

– Vadinkite mane Koulu.

– Gerai, Koulai, ką jūs apie tai žinote? Pravers viskas, ką galite pasakyti apie savo sūnų ir jo nuostatas.

Dendis nesusilaikė:

– Kur snaiperiai? Specialus policijos būrys? *Štai* kas praverstų.

– Naudoti jėgą būtų rizikinga jūsų dukters ir kūdikio gyvybei.

– Kūdikio? – sušuko Deivisonas. – Jis gimė?

– Kiek mums žinoma, prieš dvi valandas ji pagimdė mergytę, – pranešė jam Kelovėjus. – Sako, abi jaučiasi gerai.

– Sako, – suurzgė Dendis. – Kiek žinau, mano duktė negyva.

– Gyva. Taip tvirtina panelė Makoi.

– Galėjo taip kalbėti norėdama išgelbėti savo kailį. Tas beprotis tikriausiai laikė įrėmęs į jos galvą šautuvą!

– Nemanau, pone Dendi, – pasakė Kelovėjus, stengdamasis likti ramus. – Tokios nuomonės laikosi ir mūsų psichologas, kuris klausėsi mano pokalbio su panele Makoi. Neatrodė, kad ji kalba verčiama.

– Kas ta panelė Makoi? – susidomėjo Deivisonas.

Kelovėjus paaiškino, paskui atidžiai į jį įsižiūrėjo.

– Kada paskutinį kartą kalbėjote su Roniu?

– Vakar vakare. Jis su Sabra ketino eiti pas Dendį į namus ir pasakyti jos tėvams apie kūdikį.

– Kaip seniai žinote apie nėštumą?

– Kelios savaitės.

Dendis išraudo kaip burokas.

– Ir nematėte reikalo apie tai man pranešti?

– Ne, pone. Mano sūnus manim pasitiki. Negalėjau jo pasitikėjimo išduoti, nors raginau jums pasakyti. – Jis nusigręžė nuo Dendžio, tolesni jo žodžiai buvo skirti Kelovėjui.

– Šiandien dėl sugedusios gruzdintuvės turėjau važiuoti į Midkifą. Grįžau namo vėlai. Ant stalo virtuvėje radau Ronio laiškelį. Jame buvo parašyta, kad atvažiavo tikėdamiesi mane rasti namie. Rašė, kad abu pabėgo ir traukia į Meksiką. Kad praneš man, kaip juos rasti, kai atvyks į vietą.

– Stebiuosi, kad pas jus užsuko. Nebijojo, kad bandysite prikalbėti juos grįžti namo?

– Tiesą sakant, pone Kelovėjau, esu Roniui sakęs, kad prireikus visada mielai suteiksiu pagalbą.

Dendžio išpuolis buvo toks staigus, kad niekas jo nesitikėjo, o mažiausiai Deivisonas. Vyras visu svoriu griuvo ant

Deivisono iš užpakalio. Šis būtų kritęs kaip pėdas, bet jį pagavo Kelovėjus ir neleido pargriūti ant grindų. Todėl abu vyrai trenkėsi į furgono sieną, prie kurios buvo išrikiuoti kompiuterio terminalai, televizorių ekranai, vaizdo magnetofonai ir sekimo įranga. Šerifas Montezas čiupo Dendį už marškinių apykaklės ir truktelėjęs bloškė į priešingą sieną.

Kelovėjus įsakė vienam savo pavaldiniui išgrūsti Dendį po velnių.

– Ne! – Dendis uždusęs gaudė orą, bet sugebėjo gergždžiančiu balsu ištarti: – Noriu girdėti, ką jis turi pasakyti. Prašau.

Kiek suminkštėjęs, Kelovėjus nusileido.

– Daugiau jokių nesąmonių. Supratote?

Išraudęs ir įsiutęs Dendis linktelėjo.

– Jo. Su šiuo kalės vaiku atsiskaitysiu vėliau. Bet noriu žinoti, kas vyksta.

Atkūręs tvarką, Kelovėjus pasiteiravo Deivisono, kaip šis jaučiasi. Deivisonas pakėlė nuo grindų savo kaubojišką skrybėlę, padaužė ją į džinsų klešnę.

– Nekreipkite į mane dėmesio. Man rūpi tie vaikai. Ir kūdikis.

– Ar manote, kad Ronis pas jus užsuko dėl pinigų?

– Galėjo. Kad ir ką galvoja ponas Dendis, pabėgti jiems nepadėjau. Tiesą sakant, priešingai. Patariau nepasiduoti. – Tėvai apsikeitė grėsmingais žvilgsniais. – Šiaip ar taip, – kalbėjo Deivisonas, – tikriausiai jiems trūko grynųjų. Ronis po pamokų uždarbiauja vairuotoju, bet jo atlyginimo nuvažiuoti į Meksiką nepakaktų. Šiandien nesusitikome, manau, tik todėl jis sugalvojo tokį dalyką, – apgailestaudamas mostelėjo į parduotuvę. – Mano berniukas ne vagis. Motina ir patėvis gerai jį išauklėjo. Jis geras vaikas. Manau, iš visų jėgų stengėsi pasirūpinti Sabra ir kūdikiu.

– Taigi, pasirūpino. Sugriovė jai gyvenimą.

Nekreipdamas dėmesio į Dendį, Deivisonas paklausė Kelovėjaus:

– Tai ką darysim? Ar turite planą?

Kelovėjus supažindino Ronio Deivisono tėvą su paskutinėmis naujienomis. Pažvelgęs į rankinį laikrodį pasakė:

– Prieš penkiasdešimt septynias minutes jis davė mums valandą įtikinti poną Dendį, kad šis paliktų juos ramybėje. Nori jo garantijos, kad nesikiš į jų gyvenimą, neatims jų kūdikio. Kad...

– Atims kūdikį? – Deivisonas žiūrėjo į Dendį akivaizdžiai sunerimęs. – Grasinote atimti kūdikį? – Jo veide iškalbingai švietė panieka. Liūdnai linguodamas galva jis pasisuko į Kelovėjų. – Ką man daryti?

– Supraskite, pone Deivisonai, Roniui bus pateikti kriminaliniai kaltinimai.

– Manau, jis žino.

– Tačiau kuo greičiau jis paleis įkaitus ir pasiduos, tuo jam bus geriau. Kol kas niekas nesužeistas. Bent jau rimtai. Dėl Ronio ir kitų norėčiau, kad taip ir liktų.

– Jis nebus sužeistas?

– Ne, duodu jums žodį.

– Sakykite, ką man daryti.

Pokalbis baigėsi tuo, kad pasibaigus nustatytam laikui Koulas Deivisonas paskambino į parduotuvę.

– Tėti! – sušuko Ronis. – Iš kur skambini?

Tilė ir Daktaras paėję artyn atidžiai klausėsi, ką Ronis sako į ragelį. Sprendžiant iš jo reakcijos, tėvo skambučio jis nesitikėjo.

Iš Galio Tilė buvo girdėjusi, kad tėvas su sūnum yra artimi. Ji įsivaizdavo, kad Ronis sutriko ir jaučia gėdą kaip gerbiamo tėvo nutvertas neklaužada vaikas. Galbūt ponas Deivisonas galės paveikti į bėdą patekusį sūnų ir prikalbės jį išeiti iš šios aklavietės.

– Ne, tėti, Sabrai viskas gerai. Žinai, ką aš jai jaučiu. Nepadaryčiau nieko, kas ją skaudintų. Taip, suprantu, kad ji turėtų būti ligoninėje, bet...

– Pasakyk jam, kad aš tavęs nepaliksiu, – sušuko Sabra.

– Ne tik aš, tėti. Sabra sako, kad ji nevažiuos. – Klausantis jo akys krypo į Sabrą ir kūdikį. – Atrodo, ji irgi jaučiasi gerai. Panelė Makoi ir Daktaras jomis rūpinasi. Taip, suprantu, kad tai rimta.

Susikaupusiame vaikino veide atsispindėjo įtampa. Tilė peržvelgė savo bendrininkus įkaitus. Visi – ir meksikiečiai, kurie net nesuprato, kas kalbama, – sėdėjo ramūs, tylūs, sukluse.

Daktaras pajuto jos žvilgsnį. Jis nežymiai truktelėjo pečiais, paskui nukreipė dėmesį į Ronį, šis taip spaudė ragelį, kad net krumpliai pabalo. Jo kakta išrasojo prakaito karoliukais. Pirštai nervingai gniaužė pistoleto rankeną.

– Ponas Kelovėjus ir man atrodo padorus žmogus, tėti. Tačiau jo žodžiai ar garantijos iš tikrųjų nieko nereiškia. Mes bėgame ne nuo valdžios organų. Nuo pono Dendžio. Neatiduosime savo kūdikio kitiems įvaikinti. Taip, jis atiduotų! – Vaikino balsas nuo susijaudinimo užlūžo. – Jis *atiduotų*.

– Jie jo nepažįsta, – pridūrė Sabra išvargusiu kaip ir Ronio balsu.

– Tėti, aš tave myliu, – pasakė Ronis į ragelį, – atsiprašau, jei užtraukiau tau gėdą. Bet negaliu pasiduoti. Tol, kol ponas Dendis nepažadės leisti Sabrai pasilikti kūdikį.

Kad ir ką girdėjo, Ronis purtė galvą ir liūdnai šypsojosi Sabrai.

– Tada tu, tėti, ponas Dendis, FTB ir visi kiti turėtumėt žinoti. Mudu su Sabra prieš išvykdami iš Fort Verto apsisprendime.

Tilei suspaudė krūtinę:

– O, ne.

– Mes nenorime gyventi atskirai. Manau, supranti, ką tai reiškia, tėti. Jei ponas Dendis ir toliau tvarkys mūsų gyvenimą, mūsų ateitį, mes ateities nenorime.

– Jėzau, – Daktaras perbraukė ranka per veidą.

– Taip, tėti, suprantu, – laikėsi savo vaikinas. Jis žiūrėjo į Sabrą, ši iškilmingai linktelėjo. – Vienas be kito mes negyvensime. Pasakyk tai ponui Dendžiui ir ponui Kelovėjui. Jei jie neleis mums išvykti ir keliauti savo keliais, niekas iš čia neišeis gyvas.

Jis skubiai padėjo ragelį. Keletą akimirkų niekas nejudėjo, niekas neištarė nė žodžio. Paskui, tarsi pagal signalą, prakalbo visi iš karto. Dona ėmė žliumbti, agentas Keinas kaip litaniją kartojo „jūs niekada neišsisuksit", Vernas prisipažino meilę Gledisei, o ji maldavo Ronį galvoti apie kūdikį.

Tai jos žodžiai privertė Ronį prabilti:

– Mano tėtis paims Kateriną ir išaugins ją kaip savo dukterį. Jis neleis jai patekti ponui Dendžiui į nagus.

– Mes viską apgalvojome iš anksto, – pasakė Sabra. – Vakar vakare.

– Negali būti, kad kalbi rimtai, – pasakė jai Tilė.

– Rimtai. Tai vienintelis būdas įtikinti, ką mes vienas kitam jaučiame.

Tilė prie jos atsiklaupė.

– Sabra, savižudybė nėra tinkamiausias būdas įrodyti ar laimėti ginčą. Pagalvok apie vaikelį. Ji niekada nepažins tavęs. Ar Ronio.

– Nepažintų mūsų bet kuriuo atveju. Jei tėtis padarys savo.

Tilė pakilo ir atsistojo šalia Daktaro, kuris panašiai griebėsi įtikinėti Ronį.

– Atimdamas tiek daug gyvybių, Sabros gyvybę, tu tik pateisinsi blogą Dendžio nuomonę apie save. Turi elgtis už jį protingiau, Roni.

– Ne, – spyrėsi vaikinas.

– Ar tokį palikimą nori palikti savo dukteriai?

– Mes ilgai apie tai galvojome, – pasakė Ronis. – Suteikėme ponui Dendžiui galimybę mus priimti, bet jis atsisakė. Mums tai vienintelė išeitis. Kalbu rimtai. Mudu su Sabra verčiau mirsime...

– Nemanau, kad juos įtikinai.

– Ką? – Jis pažvelgė į jo kalbą nutraukusią Tilę. Daktaras, nustebintas jos žodžių, irgi atsisuko į ją.

– Lažinuosi, kad jie mano, jog tu blefuoji.

Mintis jai buvo atėjusi į galvą jau anksčiau, kai Ronis bandė įtikinti Kelovėjų, kad nė vienas įkaitas, įskaitant agentą Keiną, nenukentėjo. Laikinai šią mintį nustūmė į šalį, nes tuo metu padėjo Sabrai žindyti. Dabar mintis galvoje įsitvirtino ir rutuliojosi net ištarta garsiai.

– Jei nori, kad jūsų sprendimas juos paveiktų, jie turi suprasti jo rimtumą.

– Aš jiems sakiau, – aiškino Ronis.

– Bet geriau vieną kartą pamatyti.

– Ką siūlai? – Tai klausė Daktaras.

– Lauke yra žiniasklaidos atstovų. Esu įsitikinusi, kad ten yra grupelė operatorių ir iš mano televizijos. Tegu operatorius įeina į vidų ir parodo jus. – Vaikinas klausėsi. Ji dėstė dalyko esmę toliau: – Mes matome, kaip nuoširdžiai tu kalbi, – aiškino ji rodydama ir į kitus, – bet perteikti telefonu savo nuoširdumą stačiai neįmanoma. Jei Kelovėjus tave matytų kalbantį, jei matytų, kad Sabra tau visiškai pritaria, manau, jis, tavo tėvas ir ponas Dendis labiau patikėtų tavo žodžiais.

– Ar tai reiškia, kad mane rodys per televiziją? – patenkinta dėl tokios perspektyvos paklausė Dona.

Ronis viršutiniais dantimis smarkiai kramtė apatinę lūpą.

– Sabra, ką tu manai?

– Nežinau, – abejodama atsakė ji.

– Dar vienas dalykas, – įkalbinėjo Tilė. – Jei ponas Dendis pamatytų savo anūkę, galbūt jis apskritai pasitrauktų. Jūs tvirtinate, kad bijote jo labiau negu FTB.

– Taip. Jis daug žiauresnis.

– Bet jis – žmogus. Katerinos vaizdas per televizorių labai paskatintų suminkštėti. Iki šiol ji yra tik „kūdikis“, jūsų maišto prieš jį simbolis. Per televizorių ji taptų įtikinama paskata

savo nuostatas permąstyti. O su tavo tėvo ir agento Kelovėjaus pagalba, esu įsitikinusi, jis suminkštėtų ir kapituliuotų.

– Agentas Kelovėjus neketina eiti į kompromisus su biuro politika. – Keinas galėjo neaušinti veltui burnos, nes niekas nekreipė dėmesio nei į jį, nei į jo pastabas.

– Ką pasakysi? – paklausė Tilė. – Gal verta pabandyti? Tu juk nenori mūsų žudyti, Roni. Nenori žudyti nei Sabros, nei nusižudyti pats. Savižudybė yra neatšaukiamas laikinos problemos sprendimas.

– Aš juk nepučiu miglos!

Tilė pasinaudojo jo jausmų protrūkiu.

– Puiku! Kaip tik tai jiems ir reikia matyti bei girdėti. Pasinaudok televizija, kad juos įtikintum, jog neketini nusileisti.

Jis negalėjo apsispręsti.

– Sabra, ką tu manai?

– Gal reikėtų, Roni. – Ji pažvelgė į glėbyje miegantį vaiką. – Kai Daktaras kalbėjo apie palikimą Katerinai... Jei yra kita išeitis, gal verta bent pamėginti?

Tilė sulaikė kvėpavimą. Ji buvo pakankamai arti Daktaro ir juto, kad šis įsitempęs kaip styga.

– Gerai, – trumpai tarė Ronis, – vienas vyrukas gali įeiti. Tik verčiau įspėkit juos, kad nebūtų tokių triukų kaip su juo, – pasakė jis mostelėdamas į Keiną.

Tilė atsargiai iškvėpė orą.

– Net jei bandytų apgauti, aš neleisčiau. Jeigu komanda iš mano televizijos dar neatvyko, palauksime. Duodu žodį, kad įleisime tik man pažįstamą operatorių, sutarta? – Ji pasisuko į Keiną. – Kaip man susisiekti su Kelovėjumi?

– Aš neži...

– Nemuilink akių. Koks numeris?

10 skyrius

Drėgna servetėle Tilė šluostėsi krūtinę, kai pajuto už savęs kažką judant. Ji greitai apsidairė, ir sunku pasakyti, kas labiau sutriko – ji ar Daktaras. Jo akys nevalingai nukrypo į jos nėriniuotą alyvinę liemenėlę. Tilę išmušė karštis.

– Atsiprašau, – sumurmėjo jis.

– Buvau nešvari, – paaiškino ji, sukdama petį, kad nesimatytų priekio. Jos palaidinė sustiro nuo išdžiūvusio kraujuoto skysčio, kurio prisigėrė jai pirmą kartą glaudžiant prie krūtinės kūdikį. Daktarui tariantis su Roniu, Tilė, likusi viena, naudojosi proga palaidinę nusivilkti ir išsiskalbti. Tačiau jis grįžo anksčiau, negu ji tikėjosi.

– Nutariau apsišvarinti prieš pasirodydama per televizorių.

Ji išmetė higieninę servetėlę ir pakėlė atliekamus teniso marškinėlius, kuriuos anksčiau buvo paėmusi nuo lentynos. Juos užsivilkusi, pasisuko ir išskėtė rankas. Ant marškinių priekio buvo Teksaso valstijos vėliava, o po ja – žodis NAMAI.

– Ne naujausios mados, – liūdnai tarė ji.

– Šiose vietovėse madinga.

Jis patikrino Sabrą, paskui atsisėdo prie Tilės, atsirėmusios į šaldiklį. Ji ištiesė jam savo butelį su vandeniu. Jis atsigėrė lyg niekur nieko.

– Kaip jai? Geriau?

Daktaras patylėjęs linktelėjo, bet jo suraukta kakta liudijo susirūpinimą.

– Ji neteko daug kraujo. Jis kiek sukrešėjo, bet ją reikia susiūti.

– Mediko lagaminėlyje siuvimo reikmenų nebuvo?

Jis papurtė galvą.

– Ne, tikrinau. Taigi, nors kraujavimas sumažėjo, yra didelis infekcijos pavojus.

Sabra ir kūdikis miegojo. Tilei pakalbėjus su agentu Kelovėjumi apie vaizdo įrašą, Ronis vėl ėjo sargybą. Daugiausia nerimo jam kėlė meksikiečiai ir Keinas. Budriai juos stebėjo. Vernas su Gledise suglaudę galvas snaudė. Dona vartė bulvarinį žurnaliuką, kaip visada darydavo vakarais, kai vangiai vyko prekyba. Kurį laiką buvo ramu.

– Kaip vaikelis? – pasiteiravo Tilė Daktaro.

– Laikosi. – Stetoskopą iš mediko lagaminėlio jis priglaudė prie Katerinos krūtinės. – Širdies dūžiai stiprūs. Plaučiai dirba gerai. Bet man būtų daug ramiau, jei ja rūpintųsi naujagimių specialistai.

– Gal jau nebeilgai. Mano draugas Galis vadovauja mūsų televizijos žinių transliacijoms. Prieš keletą valandų jis sužinojo, kad aš tarp įkaitų. Esu įsitikinusi, kad jau atsiuntė čia mūsų telekomandą. Kelovėjus tikrina, prižadėjo susisiekti su manim kuo greičiau. Neabejoju vaizdo veiksmingumu. Greitai viskas baigsis.

– Tikiuosi, – pasakė jis, neramiai žvelgdamas į jaunąją motiną ir jos kūdikį.

– Tu atlikai milžinišką darbą, Daktare. – Jis žiūrėjo į ją įtariai, tarsi laukdamas, ką ji dar pasakys. – Sakau nuoširdžiai. Tu puikus gydytojas. Galbūt tau reikėjo rinktis ne onkologiją, o pediatriją.

– Gal, – niūriai atsakė jis. – Mano sėkmės rodikliai kovoje su vėžiu nebuvo aukšti.

– Tavo rodikliai buvo puikūs. Daug aukštesni už vidutinius.

– Taip, bet...

„Taip, bet aš nesugebėjau išgydyti žmogaus, kuris iš tikrųjų buvo svarbus. Savo žmonos.“ Tilė mintyse užbaigė jo sakinį. Beprasmiška ginčytis, kokios girtinos buvo jo pastangos nugalėti šią ligą, kai jo paties atmintyje tas vienas pralaimėjimas kainavo jam karą.

– Kas tave paskatino imtis onkologijos?

Iš pradžių atrodė, kad jis neketina pasakoti. Paskui atsakė:

– Būdamas devynerių, nuo limfomos mirė mano broliukas.

– Apgailestauju.

– Tai buvo seniai.

– Kiek tau buvo metų?

– Dvylika, gal trylika.

– Tačiau jo mirtis paveikė tave ilgam.

– Prisimenu, kaip mano tėvams buvo sunku tai pakelti.

„Vadinasi, nenugalimas priešas iš jo atėmė du mylimus žmones“, – pagalvojo Tilė.

– Išgelbėti brolio ar žmonos gyvybę buvai bejėgis, – pasakė ji. – Ar dėl to išėjai iš darbo?

– Tu ten buvai, – atžariai atsakė jis. – Žinai, kodėl išėjau.

– Žinau tik tai, ką norėjai pasakyti žurnalistams, labai nedaug.

– Nėra ką sakyti.

– Buvai įsižeidęs.

– Buvau velniškai užsiutęs. – Jis pakėlė balsą taip, kaip reikia šnibždant scenoje, bet pasakė tai pakankamai garsiai, kad Katerina motinos glėbyje krūptelėtų.

– Ant ko užsiutai? – Ji suprato, kad smarkiai rizikuoja. Jei kamantinės per daug, per kietai, jis gali visai nutilti. Tačiau ji pasinaudos proga. – Ar pykai ant uošvių už nepagrįstus įtarimus? Ar ant kolegų, kad tavęs nepalaikė?

– Pykau ant visų. Ant visko. Prakeikto vėžio. Savo paties bejėgiškumo.

– Vadinasi, pasidavei, tiesiog viską metei.

– Taip, galvodamas, kokia, po šimts, iš to nauda?

– Suprantu, todėl atsigrūdai į tą užkampį, kur gali būti *tikrai* naudingas.

Jos sarkazmas nepraslydo Daktarui pro ausis. Jo bruožai dėl kylančio susierzinimo sugriežtėjo.

– Klausyk, man nereikia, kad tu ar kas kitas analizuotų mano sprendimą, jį svarstytų arba vertintų. Jei aš nusprendžiau tapti fermeriu, baleto šokėju ar valkata, tai tik mano reikalas.

– Tu teisus. Tik tavo.

– O kadangi kalbame apie reikalus, – pridūrė jis su tokiu pat kartėliu, – tavo mintis apie televiziją...

– Kaip ji tau?

– Ar ji tikrai Roniui ir Sabrai bus į naudą?

– Žinoma.

Jis žiūrėjo į ją akivaizdžiai nepasitikėdamas, ir tai skaudino. Net skeptiškai sukrizeno.

– Jei mums kaip nors pavyktų priversti Dendį susvyruoti, tai sušvelnintų padėtį. – Net jai pačiai atrodė, kad ginasi, bet kalbėjo toliau. – Man neatrodo, kad agentui Kelovėjui ši aklavietė patinka. Kad ir ką sako Keinas, Kelovėjus – padorus žmogus, kuris dirba savo darbą, bet nesižavi mintimi pyškinti šautuvais ir lieti kraują. Manau, kad jis nori derėtis ir taikiai susitarti. Aš tik pasiūliau savo paslaugas, kurios, mano nuomone, palengvins taikų sprendimą.

– Be to, tai tau pasiutusiai sensacinga istorija.

Jo tylus nuovokus balsas ir skvarbios akys vertė ją kaltai prisiminti kelnių kišenėje gulintį diktofoną.

– Taip, sutinku, – nelengvai pripažino ji, – istorija bus nepaprasta. Tačiau aš su tais vaikais susijusi asmeniškai. Padėjau ateiti į pasaulį jų dukrelei, todėl mano sumanymas nėra vien savanaudiškas. Tu, Daktare, esi šališkas. Apskritai nemėgsti reporterių. Žinant tavo patirtį su žiniasklaida, tavo

bjaurėjimasis yra suprantamas. Bet aš nesu tokia beširdė ir bejausmė, kaip tu, aišku, manai. Man labai rūpi, kas atsitiks Roniui, Sabrai ir Katerinai. Man rūpi, kas atsitiks mums visiems.

Reikšmingai patylėjęs jis tyliai tarė:

– Aš tavim tikiu.

Jo akys buvo skvarbios kaip anksčiau, bet žvilgsnis pasikeitė. Užliejęs Tilę jo apmaudo karštis pamažu virto kitokiu.

– Žinai, tu buvai nuostabi, – tarė jis. – Su Sabra. Galėjai praskysti. Pamesti galvą. Apsivemti. Apalpti. Ką nors iškrėsti. Tačiau veikei raminamai. Buvai tikra pagalba. Ačiū.

– Nėr už ką. – Ji tyliai nusijuokė. – Aš baisiai nervinausi.

– Ir aš.

– Negali būti! Rimtai?

Jis nebyliai persižegnojo.

– Visai neatrodė.

– Na, nervinausi. Su gimdymais neturėjau daug patirties. Stebėjau keletą, kai buvau medicinos mokykloje. Porai gimdymų asistavau būdamas rezidentu, bet visada gerai įrengtoje sterilioje ligoninėje, su kitais gydytojais ir seselėmis. Buvau užmiršęs, ką ir mokėjau. Man tai buvo baisus atvejis.

Minutėlę jos žvilgsnis nukrypo į tolį, paskui grįžo prie jo akių.

– Nervinausi tol, kol pamačiau kūdikio pakaušį. Paskui tas gimimo stebuklas mane užvaldė. Tai buvo... nepaprasta. – Šis žodis negalėjo išreikšti patirto nepamirštamo išgyvenimo, bet argi vienas žodis gali jį apimti arba perteikti nesuskaitomą daugybę jo aspektų. – Iš tiesų, Daktare. Nepaprasta.

– Suprantu, ką nori pasakyti.

Paskui jie beveik visą amžinybę neatitraukė vienas nuo kito akių.

Galiausiai jis tarė:

– Jei kada nors man vėl pasitaikys kritiškas gimdymas...

– Žinosi, ką kviesti į pagalbą. Partnerį.

Ji ištiesė ranką ir jis ją paėmė. Tačiau partnerystei patvirtinti nepaspaudė. Ją laikė. Nespausdamas, patogiai, bet gana tvirtai, kad ji pajustų, beveik intymiai.

Nuo tada, kai ji klijavo marlinį tamponą ant jo peties žaizdos – o tai truko taip trumpai, kad nesiskaito, – jie pirmą kartą susilietė. Oda, susilietusi su oda, įsielektrino. Sukėlė virpulį, dėl kurio ji norėjo ranką ištraukti. Arba taip ją laikyti amžinai.

– Ar padarysi man paslaugą? – švelniai paklausė jis.

Ji nebyliai linktelėjo.

– Nenoriu, kad mane rodytų per televiziją.

Ji nenoriai ištraukė ranką.

– Bet tu šiai istorijai būtinas.

– Sakei, kad istorija tau antraeilis tikslas.

– Bet pripažinau, kad tai velniškai svarbi istorija.

– Nenoriu, kad mane rodytų, – pakartojo jis. – Apsaugok mane nuo to.

– Man labai gaila, Daktare, negaliu. Tu jau šioje istorijoje. Įklimpęs iki ausų.

– Čia, pas mus – įklimpęs. Neturėjau kito pasirinkimo. Bet ten, kitiems, aš nieko neprivalau, ypač linksminti savo asmeninio gyvenimo sąskaita. Sutinki?

– Pažiūrėsiu, ką galiu padaryti. – Paslėptas kelnių kišenėje diktofonas labai slėgė. – Negaliu prižadėti už operatorių.

Jis pažvelgė į ją šaltu žvilgsniu, kuris prašė nedaryti iš jo kvailio.

– Aišku, gali. Viskas priklauso nuo tavęs. Neleisk manęs rodyti. – Pabrėžė kiekvieną žodį, kad nebūtų jokių klaidingų išvedžiojimų.

Paskui nuėjo patikrinti Sabros. Jam pasitraukus, Tilė svarstė, ar jo komplimentai ir laikymas už rankos nebuvo tik gražaus vyro meilikavimas, skirtas jos pasipriešinimui palaužti. Užuot laikęsis karingos pozicijos, gal jis tyčia jai rodė savo pažeidžiamumą? Taip sakant, vilkas ėriuko kailiu.

Dar svarstė, ką jis darytų sužinojęs, kad būsimas vaizdo įrašas bus ne vienintelis šaltinis jai montuojant reportažą. Jis jau įrašytas į diktofoną, bet to nežino.

Tačiau tuo teks rūpintis vėliau. Skambėjo telefonas.

Kai atsidarė šoninės furgono durys, Kelovėjus greitai pašoko ant kojų. Pirmas įėjo šerifas Montezas, jį Kelovėjus gerbė kaip išmintingą, įžvalgų ir sumanų įstatymo saugotoją. Jis pamojo eiti į vidų kreivakojui, pilvotam praplikusiam žmogeliui, nuo kurio trenkė kaip nuo *Camel* pakelio, kyšančio iš jo marškinių kišenėlės.

– Mano pavardė Galis.

– Specialusis agentas Kelovėjus. – Spausdamas ranką pasiūlė: – Gal pakalbėtume lauke? Čia pasidarė per ankšta.

Dabar furgone su Kelovėju buvo trys FTB agentai, FTB psichologas, Raselas Dendis, Koulas Deivisonas, šerifas Montezas ir atvykėlis. Šis pareiškė:

– Tada ką nors grūsk lauk, nes aš čia liksiu tol, kol Tilei grės pavojus.

– Jūs žinių programos redaktorius, tiesa?

– Darbuojuosi jau pusę šimtmečio. O šįvakar palikau žinių skyrių žalio naujokėlio rankose, pasipūtėlio su išbalintais plaukais, trimis sidabriniais žiedais antakyje, šviežiai iškepto Teksaso universitete, su televizijos mokslų laipsniu. – Jis su pašaipa prunkštelėjo, nes nepripažino, kad radijo ir televizijos žurnalistikos galima išmokti universitete.

– Aš, pone Kelovėjau, retai palieku savo postą. Ir niekada nepalieku jo nesugebantiems. Tai, kad šįvakar palikau jį tokiose rankose, turėtų jums liudyti, kaip aukštai vertinu Tilę Makoi. Taigi, pone Kelovėjau, mano užpakalis bus prikaustytas prie šio furgono, kol reikalai išsispręs. Jūs – Dendis, ar ne? – Jis staiga pasisuko į Fort Verto milijonierių.

Dendis nemalonėjo atsakyti į tokį stačiokišką pasisveikinimą.

– Žinokite: jei Tilei kas nors atsitiks, aš jums užkursiu pirtį – kaulų nesurinksite. Mano nuomone, jūs dėl visko kaltas. – Palikęs degantį pykčiu Dendį, Galis vėl atsisuko į Kelovėjų. – Sakykit, ko nori Tilė? Kad ir kas tai būtų, ji gaus.

– Sutikau su jos reikalavimu pasiųsti į vidų operatorių.

– Jis lauke, pasirengęs, nekantrauja eiti.

– Pirmiausia man reikia išdėstyti keletą pagrindinių taisyklių dėl įrašo.

Galis įtariai prisimerkė.

– Būtent?

– Ši juosta privalo padėti ir mūsų tikslams.

Į priekį žengė Koulas Deivisonas.

– Kokiems tikslams?

– Noriu parduotuvės vidaus vaizdo.

– Kam?

– Pakliuvome į aklavietę, pone Deivisonai. Įkaitai laikomi grasinant nušauti. Man reikia žinoti, kas ten vyksta, kad galėčiau atitinkamai veikti.

– Jūs pažadėjote nesužeisti mano sūnaus.

– Niekas jo nesužeis. Kaip ir kitų. Nesužeis, jei tik man pavyks.

– Vaikinas gali sunerimti supratęs, kad jums rūpi padėtis parduotuvėje, o ne jo pareiškimas, – tarė Galis.

– Noriu žinoti, kas ir kur parduotuvėje yra. – Kelovėjus kalbėjo autoritetingai ir leido suprasti, kad šis klausimas nuspręstas. Jam nerūpėjo, kam tai nepatinka; tai buvo nediskutuotina sąlyga.

– O tai reiškia? – nekantriai paklausė Galis.

– Tą ir reiškia. Dabar paskambinsiu panelei Makoi.

Galis mostu pakvietė Kelovėjų prie telefono.

– Pirmyn. Jei darai man paslaugą, vadinasi, traukiesi.

Esant kitoms aplinkybėms, Kelovėjus iš tokio įžūlumo būtų pasijuokęs. Tačiau dabar, kai susisiekė su Roniu, kalbėjo dalykiškai.

– Čia agentas Kelovėjus. Leiskite man pakalbėti su panele Makoi.

– Ar leisite mums pasinaudoti vaizdo įrašu?

– Apie tai man ir reikia pasikalbėti su panele Makoi. Prašom perduoti jai ragelį.

Po sekundės reporterė buvo prie telefono.

– Panele Makoi, jūsų operatorius...

– Kipas, – sufleravo Galis.

– Kipas stovi šalia.

– Ačiū, pone Kelovėjau.

– Filmuosime ne dokumentinę apybraižą. Leidžiu daryti ne ilgesnį kaip penkių minučių įrašą. Laikas skaičiuojamas nuo tada, kai operatorius atidarys parduotuvės duris. Tokius jam duosiu nurodymus.

– Manau, kad tai priimtina. Ronis su Sabra per tiek laiko spėtų pasakyti savo sprendimą.

– Liepsiu Kipui pafilmuoti panoraminį vaizdą...

– Ne, ne, – ji greitai nutraukė. – Kūdikis jaučiasi puikiai. Pasirūpinsiu, kad Kipas parodytų ją stambiu planu.

– Sakote, nereikia filmuoti parduotuvės vidaus?

– Žinoma. Mergytė – tikra gražuolė. Dabar miega.

– Aš... hm... – Kelovėjus nelabai suprato, ką ji bando jam pasakyti. Po nesėkmės su Keinu nebegalėjo daryti daugiau klaidų.

– Ką ji sako? – norėjo žinoti Galis.

– Ji nenori filmuoti parduotuvės vidaus. – Paskui: – Panele Makoi, įjungiu garsiakalbį. – Jis paspaudė mygtuką.

– Tile, čia Galis. Kaip laikaisi, vaikuti?

– Gali! Tu čia?

– Ar patikėsi? Aš, kuris nuo televizijos stoties niekada nesitraukiu toliau negu per dešimt mylių, atsidūriau čia, Dievo užmirštame kampelyje. Transporto priemonė buvo sraigtasparnis. Triukšmingiausias sumautas išradimas, kokiu kada

nors turėjau nelaimės skristi. Skrendant neleido rūkyti. Sugadino visą dieną. Kaip tu?

– Gerai.

– Kai tik iš ten išsikrapštysi, vaišinu tave kokteiliu su tekila.

– Aš tau priminsiu.

– Kelovėjus sutrikęs. Tu nenori, kad Kipas filmuotų panoraminį parduotuvės vaizdą.

– Teisingai.

– Nenori jų jaudinti?

– Galimas daiktas.

– Gerai. O kaip dėl bendro plano kadrų?

– Taip, jie labai svarbūs.

– Supratau. Bendras planas, bet niekas apie tai nežino. Apsimetam, kad filmuojam stambiu planu. Ar tai nori pasakyti?

– Visada galiu tavim pasikliauti, Gali. Lauksime Kipo. – Ji padėjo ragelį.

– Girdėjot, ką ji sakė, – tarė Galis, eidamas prie furgono durų duoti nurodymų už jų laukiančiam operatoriui. – Gausite, pone Kelovėjau, tų parduotuvės vidaus kadrų, tik Tilė dėl tam tikrų priežasčių nenori, kad visi žinotų apie į juos nukreiptą kamerą.

II skyrius

Tilė pasižiūrėjo į save pudrinės veidrodėlyje, bet užvožė dangtelį nepasigražinusi.

Nusprendė, kad labiau susitaršiusi vaizdajuostėje atrodys įspūdingiau. Ji teikėsi pakeisti teniso marškinėliais tik suteptą palaidinę. Jei žiūrovai ją matys tokią kaip visuomet – su puikia šukuosena, gražiai apsirengusią, nepriekaištingu makiažu – filmas praras dalį įtaigos.

Norėjo visus pritrenkti. Ne tik žiūrovus namuose, bet ir televizijos stoties įtakinguosius. Pasitaikius tokiai galimybei, ketino iš jos susikrauti kapitalą. Nors jau turėjo puikų darbą ir buvo labai vertinama dėl savo žinių ir žurnalistinės nuojautos, jos karjera padarytų didelį šuolį, jei ji gautų išsvajotą *Devintas kanalas tiesiogiai* vedėjos vietą.

Kasdienė žinių laida, plačiau pristatanti žmonių istorijas, buvo planuojama daugelį mėnesių. Iš pradžių tai atrodė tik gandai, nepasiekiama televizijos vadybininkų svajonė labiausiai trokštamų laidų sąraše miglotoje ateityje.

Tačiau paaiškėjo, kad ji tikrai atsiras. Buvo numatyta pusvalandžio laida tarp *Atsargiai!* ir pirmosios vakaro žinių laidos. Dekoracijų dizaineriai teikė savo eskizus peržiūrai. Vyko posėdžiai: buvo svarstomos idėjos, siūlymai, aptarinėjama laidos koncepcija, jos forma, svarbiausi akcentai. Reklamos skyrius kūrė ryškų, greit atpažįstamą logotipą. Buvo skirta

lėšų išsamiai, visuotinei reklamos kampanijai. Netrukus *Devintas kanalas tiesiogiai* turėjo virsti realybe.

Tilė norėjo, kad laida taptų jos realybe, jos ateitimi.

Šis reportažas būtų dangaus dovana, šansas gauti tą darbą. Rytoj ir tikriausiai dar keletą dienų istorija apie šią padėtį be išeities įgaus milžinišką mastą. Paskesnių reportažų apie su ja susijusius žmones galėtų būti daugybė, atsivertų neribotos galimybės: Katerinos likimas; Ronio teismo procesas ir nuosprendis; Deivisono santykiai su Dendžiu – retrospektyva po metų.

Ji galėtų pakalbinti specialųjį agentą Kelovėjų, Dendžio šeimą, Ronio tėvą ir šerifą Montezą. Ir išsisukinėjantį daktarą Bredlį Stenviką.

Suprantama, dar pažiūrėsim, ar Daktaras sutiks duoti interviu, bet viskas įmanoma – Tilė buvo optimistė.

Tolesnes dienas ir savaites ji spindės žiniasklaidos laidų centre. Be abejonės, daug apie ją bus prirašyta ir laikraščiuose bei žurnaluose. Išgarsėjus visoje šalyje, televizijos stočiai būtų neapsakomai daug naudos. Pakiltų jos reitingai. Visi žinių skyriaus redakcijoje ją mylėtų, o jos populiarumas išaugtų iki kilimais išklotų kabinetų.

Graužk iš pavydo nagus, Linda Harper.

Svajones nutraukė Ronis.

– Panele Makoi? Ar tai jis?

Iš šešėlio už benzino kolonėlių išlindo operatorius. Užsverta ant jo dešinės rankos kamera atrodė kaip rankos pratęsimas. Be kameros jį tekdavo matyti retai.

– Taip, tai Kipas.

Mintyse ji repetavo, ką sakys įžangoje. *Čia Tilė Makoi. Kalbu iš Rocho Lygumų degalinės parduotuvės Teksase, kur pastarąsias keletą valandų vyksta dviejų paauglių iš Fort Verto drama. Kaip jau pranešta, šiandien anksčiau Ronis Deivisonas ir Sabra Dendi...*

Kas tai? Sąžinės graužimas? Ji nekreipė į tai dėmesio. Toks jos darbas. Taip ji dirbo. Kaip daktaras Stenvikas naudojo savo įgūdžius per kritišką gimdymą, taip ji naudojasi savo ypatingais gebėjimais šioje situacijoje. Kas čia blogo? Tai nėra išnaudojimas.

Jokiu būdu!

Jei Semas Donaldsonas atsidurtų užgrobtame lėktuve ir turėtų progą perduoti istoriją savo stoties tinklui, ar jis atsisakytų tai daryti vien dėl to, kad kitiems gresia pavojus? Nė velnio. Ar sakytų kokiam nors dideliam savo viršininkui, kad atsisako tos istorijos, nes rizikuoja pažeisti savo bendrakeleivių įkaitų privatumą? Nejuokinkit.

Žinias kuria žmonės. Labiausiai prikausto dėmesį istorijos apie žmones, kurių gyvybei gresia pavojus. Kuo arčiau pavojus, tuo įdomesnė istorija. Ji nesukūrė šios situacijos dėl savo karjeros. Ji tik apie ją praneša. Žinoma, jos karjerai bus iš to naudos, bet ji tik dirba savo darbą.

Šįryt anksti Ronis Deivisonas ir Sabra Dendi pabėgo iš savo vidurinės mokyklos nepaklusę tėvams ir visiškai nepaisydami įstatymų. Šie du jauni žmonės dabar atsidūrė aklavietėje su FTB ir kitais įstatymo priežiūros vykdytojais. Aš esu viena iš jų įkaitų.

Kipas buvo prie durų.

– Iš kur man žinoti, kad jis neturi ginklo? – nervingai paklausė Ronis.

– Su vaizdo kamera jis yra genijus, bet labai abejoju, ar žinotų, kuriuo ginklo galu taikyti. – Tikra tiesa. Kipas apsižvalgė, pavojingas kaip marmeladinis saldainis. Vaizdo ieškiklyje jis matė apšvietimą ir rakursus, kurie sukurdavo puikius judančius kadrus. Deja, jis tapdavo apgailėtinu trumparegiu, kai reikėdavo pasižiūrėti veidrodyje į save. Bent jau taip atrodė. Buvo žaviai netvarkingas ir apsileidęs.

Ronis davė ženklą Donai atšauti elektroninę spyną. Kipas prasibrovė į vidų. Durys už jo užsitrenkė. Išgirdęs metalo spragtelėjimą, jis nervingai šoktelėjo.

– Labas, Kipai.

– Tile, tau viskas gerai? Galis įsitempęs kaip styga.

– Kaip matai, jaučiuosi puikiai. Negaiškime laiko. Čia – Ronis Deivisonas.

Kipas, aišku, tikėjosi pamatyti užkietėjusį banditą, o ne švaraus ir tvarkingo amerikiečių berniuko įsikūnijimą, koks buvo Ronis.

– Sveikas.

– Labas.

– Kur mergina?

– Guli ten.

Jis pažvelgė į Sabros pusę ir kilstelėjo smakrą sveikindamasis.

– Labas.

Katerina motinos glėbyje miegojo. Tilė pastebėjo, kad Daktaras tebesėdi ant grindų atsirėmęs į šaldiklį, iš kur galėjo lengvai stebėti Sabrą, o pats už sukamos lentynos su užkandžiais likti nematomas.

– Verčiau pradėsiu, – tarė Kipas. – Tas Kelovėjus spaudžia, kad trukčiau ne ilgiau nei penkias minutes.

– Pirmiausia man reikia pasakyti keletą žodžių įžangai, paskui gali įrašyti Ronio pareiškimą. Sabrą ir kūdikį paliksime pabaigai.

Kipas padavė Tilei bevielį mikrofoną, tada užsidėjęs ant peties kamerą pažiūrėjo per vaizdo ieškiklį. Užsidegė šviesėlė virš kameros. Tilė atsistojo iš anksto numatytoje vietoje, kad už jos matytųsi kuo daugiau parduotuvės vidaus.

– Ar gerai?

– Man gerai. Garsas geras. Filmuoju.

– Čia Tilė Makoi. – Ji pasakė trumpą įžanginį žodį, kurį buvo surepetavusi. Jaudinamai, bet ne sentimentaliai išdėstė faktus – gana jautriai ir profesionaliai objektyviai. Atsispyrė pagundai pagražinti, tikėdamasi, kad Ronio ir Sabros pasisakymai publiką sujaudins labiau, negu bet kokie jos žodžiai.

Baigusi davė ženklą Roniui prieiti. Atrodė, kad jis nenori atsidurti ryškioje šviesoje.

– Iš kur man žinoti, kad jie manęs nenušaus?

– Kai tave rodo ir pozuoji, pavojaus nėra. FTB turi pakankamai vargo su viešaisiais ryšiais, kad išdrįstų šauti, nes sukeltų viešą žmonių nepasitenkinimą.

Logiškas Tilės aiškinimas jį, matyt, paveikė. Eidamas į vietą jis krenkštelėjo.

– Pasakykit, kada pradėti.

– Tu – eteryje, – tarė Kipas. – Kalbėk.

– Aš Sabros Dendi negrobiau, – išpyškino jis. – Mes pabėgome. Paprasčiausiai pabėgome. Negerai padariau, kad apiplėšiau šią parduotuvę. Pripažįstu. – Toliau jis aiškino, kad jie buvo priversti išvykti dėl pono Dendžio grasinimo visam laikui atskirti juos nuo vienas kito ir jų vaiko. – Mudu su Sabra norime susituokti ir gyventi su Katerina kaip šeima. Tai viskas. Pone Dendi, jei jūs neleisite mums gyventi savo gyvenimo, mes jį užbaigsime čia pat. Šįvakar.

– Dvi minutės, – sušnibždėjo Kipas primindamas apie ribotą laiką.

– Labai gerai, Roni. – Tilė paėmė iš jo rankų mikrofoną ir davė ženklą Kipui sekti paskui ją ten, kur gulėjo Sabra. Jis greitai virš jos įsitaisė, rado geriausią rakursą.

– Žiūrėk, kad matytųsi ir kūdikis.

– Klausau, ponia. Filmuoju.

Ronis kalbėjo, kaip paprastai kalba vyrai: karingai, priekabiai, kaltinamai. Sabros pasisakymas buvo iškalbingesnis, bet ne mažiau ryžtingas, keliantis šiurpą. Jos akyse pasirodė ašaros, bet ji neužsikirsdama užbaigė:

– Tu, tėti, negali suprasti, kaip mes jaučiamės, nes nežinai, ką reiškia mylėti. Sakai, kad nori man gero, bet tai netiesa. Nori gero sau. Sutinki mane paaukoti, atsisakyti savo anūkės, kad tik būtų tavo viršus. Liūdna. Nejaučiu tau neapykantos. Man tavęs gaila.

Ji baigė kaip tik tada, kai Kipas pasakė:

– Laikas baigėsi. – Jis išjungė kamerą ir nuleido nuo peties. – Nenoriu viršyti laiko limito ir gauti velnių.

Eidamas su Tile atgal link durų jis pasakė:

– Į žinių skyrių kelis kartus skambino vyrukas vardu Džo Markusas.

– Kas?

– Džo Mar...

– Aa, Džozefas.

– Jis taip įkyrėjo, kad galiausiai jis buvo peradresuotas man čia.

– Kaip jis sužinojo?

– Manau, kaip visi, – atsakė Kipas. – Išgirdo per žinias. Teiravosi, ar nieko tau neatsitiko. Sakė, eina dėl tavęs iš proto.

Nuo pokalbio telefonu ji tą žmoną apgaudinėjantį melagį ir išdaviką, su kuriuo ketino praleisti romantiškas atostogas, beveik pamiršo. Tarsi nuo tada, kai ji žavėjosi Džozefu Markusu, būtų praėję daugybė laiko. Vos galėjo prisiminti, kaip jis atrodo.

– Jei vėl paskambins, padėk ragelį.

Šaltakraujis operatorius truktelėjo pečiais:

– Kaip nori.

– Ir, Kipai, būtinai pasakyk Kelovėjui ir kompanijai, kad agentas Keinas ir mes visi gyvuojame gerai.

– Kalbėk už save, – pasakė Keinas. – Perduok Kelovėjui, kad aš sakiau...

– Užsičiaupk! – suriko ant jo Ronis. – Arba liepsiu tam meksikiečiui vėl užčiaupti tau srėbtuvę.

– Eik po velnių.

Kipas nenorėjo palikti Tilės tokioje priešiškoje aplinkoje, bet dukart plykstelėjo automobilio priekinės šviesos.

– Tai ženklas man, – paaiškino jis. – Turiu eiti. Laikykis, Tile.

Jis šmurkštelėjo pro duris, o Ronis mostelėjo Donai jas užrakinti.

Keinas ėmė juoktis.

– Tu kvailas, Deivisonai. Manai, kad vaizdajuostė padės tau išsisukti? Kelovėjus tik sugalvojo būdą pratempti laiką, sulaukti čia daugiau pajėgų.

Ronio akys lakstė nuo FTB agento prie Tilės, ši papurtė galvą.

– Taip nemanau, Roni. Kalbėjai su Kelovėju. Jam nuoširdžiai visi rūpi. Netikiu, kad apgaudinėtų.

– Tada tu už jį ne gudresnė, – sukikeno Keinas. – Kelovėjus ten turi psichologą, kuris jam pataria, kaip šioje situacijoje elgtis. Jie moka gražiai kalbėti. Žino, kokį mygtuką paspausti. Kelovėjus dirba biure per dvidešimt metų. Išeiti iš tokios aklavietės jam tas pats, kaip nusispjaut. Padarytų tai miegodamas.

– Kodėl tau nepatylėjus? – piktai tarė Ronis.

– Kodėl tau neapsišikus?

Vernas, pabudęs dėl televizijos kameros, supyko:

– Ei, žiūrėk, ką kalbi prie mano žmonos.

– Nekreipk dėmesio, Vernai, – pasakė Gledisė. – Jis tikras subingalvis.

– Man reikia ten, kur karalius pėsčias vaikšto, – verkšleno Dona.

– Noriu, kad visi nurimtumėt ir patylėtumėt! – subliuvo Ronis.

Atrodė išvargęs. Priešais kamerą jis susiėmė, bet dabar jo nervai pašlijo vėl. Nuovargis, ištampyti nervai ir užtaisytas ginklas sudarė mirtiną derinį.

Tilė galėjo Keiną už jo žodžius pasmaugti. Jos nuomone, FTB be agento Keino tik išloštų.

– Roni, leisk mums trumpam nueiti į tualetą, – pasiūlė ji. – Praėjo tiek daug laiko. Gal tai padėtų atsipalaiduoti, kol išgirsime Kelovėjaus sprendimą. Ką pasakysi?

Jis pagalvojo.

– Eikite, ponios. Po vieną. Vyrams negalima. Jei kuriam labai reikia, gali nusilengvinti čia.

Dona atsiprašė pirmoji. Paskui Gledisė. Tilė ėjo paskutinė. Tualete ji persuko kišeninio magnetofono juostą ir ją atrinktinai patikrino. Pasigirdo kimus, bet gana aiškus Sabros balsas, ji kalbėjo apie tėvą: „Toks jau jis žmogus. Nepakenčia, kai jam priešinasi." Ji pasuko juostą į priekį, vėl sustabdė ir paspaudusi mygtuką *Leisti* išgirdo šiurkštų Daktaro baritoną: „...ant visų. Ant visko. Prakeikto vėžio. Mano paties bejėgiškumo."

Valio! Bijojo, kad iki šio slapto pokalbio juosta bus pasibaigusi. Laidoje *Devintas kanalas gyvai* jis būtų nuostabus svečias. Jeigu sugebėtų įtikinti jį ateiti. Teks įkalbėti, niekur nedingsi. Pradėtų programą nuo filmuotos dokumentinės medžiagos, liudijančios jo dvasines kančias po žmonos mirties, paskui paprašytų dabartinio požiūrio į tuos liūdnus įvykius, pakeitusius jo gyvenimą. Jie pereitų prie diskusijos apie sužlugdytas svajones. Tą temą plėtoti galėtų prie jų prisidėjęs psichologas, gal dvasininkas. Kas atsitinka žmogaus dvasiai, kai sudūžta jo pasaulis?

Nudžiuginta ateities galimybių, ji vėl įsidėjo diktofoną į kišenę, pasinaudojo tualetu, nusiprausė veidą, nusiplovė rankas. Išėjusi sutiko Verną, žingsniuojantį į vyrų tualetą išpilti vyrų panaudoto kibiro. Eidamas pro Keiną Vernas paklausė Ronio:

– O jis?

– Ne. Nebent pats norite atsegti kelnes, suteikdamas jam garbę nusišlapinti.

Vernas prunkštelėjo ir nušlepsėjo toliau.

– Panašu, kad greitai apsišlapinsi, agente.

Meksikiečiai, supratę reikalo esmę, šaipėsi ir žvengė.

Tilė grįžo prie Daktaro. Šis nenuleido akių nuo tų dviejų vyrų, sėdinčių šalia šaldytuvo su suskaldytomis stiklinėmis durelėmis. Tilė pasekė jo susimąsčiusį žvilgsnį.

– Keista, – sumurmėjo jis.

– Kas?

– Tiedu.

– Chuanas ir Antrasis?

– Prašau?

– Aš žemesniajam daviau pravardę Chuanas. Aukštesnysis...

– Antrasis. Supratau.

Jis nusisuko ir grįžo į savo vietą prie Sabros. Tilė, sėsdama šalia jo, pašaipiai pažiūrėjo.

– Ko tu dėl jų nerimsti?

Jis truktelėjo petį.

– Kažkas čia ne taip.

– Kas?

– Negaliu tiksliai pasakyti. Pastebėjau juos, kai tik atėjo į parduotuvę. Net tuomet elgėsi keistai.

– Kaip?

– Šildė maistą mikrobangų krosnelėje, bet man susidarė įspūdis, kad jie čia užsuko ne užkąsti. Tarsi stūmė laiką. Kažko laukė. Gal kokio žmogaus.

– Hmm...

– Pajutau tokias... nežinau... blogas sroves, – jis negarsiai nusijuokė iš savęs. – Man jie pasirodė įtartini, o atkreipti dėmesį į Ronį Deivisoną niekada nebūtų šovę į galvą. Tai tik rodo, koks klaidingas gali būti pirmas įspūdis.

– O, taip nesakyčiau. Pastebėjau tave vos įėjusį į parduotuvę.

Susidomėjęs jis pakėlė antakį.

Jo tiesus žvilgsnis jaudino ir trikdė. Viduje kažkas virptelėjo.

– Tavo siluetas, Daktare, įspūdingas, ypač su skrybėle.

– Aa, taip. Visada pagal savo amžių buvau aukštas.

Tai buvo pasakyta juokais, bet padėjo Tilei vėl laisvai kvėpuoti.

Paskui jis tarė:

– Ačiū, kad atsižvelgei į prašymą nerodyti manęs per televiziją.

Šį kartą tai buvo daugiau negu sąžinės graužimas. Dūrė kaip rakštis, kurią sunku pamiršti. Tilė sumurmėjo tinkamą atsakymą, paskui, norėdama pakeisti temą, mostelėjo į Sabrą.

– Ar kas nors pasikeitė?

– Kraujavimas vėl sustiprėjo. Ne taip baisiai, kaip pirma. Reikėtų vėl pažindyti kūdikį. Praėjo daugiau kaip valanda, bet nenoriu jos trukdyti, kol miega.

– Tikriausiai jie jau žiūri tą vaizdajuostę. Gal netrukus ji pateks į ligoninę.

– Ji ištverminga kaip karys. Tačiau išvargusi.

– Ir Ronis išvargęs. Matau, kad vos laikosi. Geriau jau būčiau nežiūrėjusi visų tų tikrų ir pramanytų įkaitų grobimo dramų... Kuo ilgiau šitai tęsiasi, tuo visi dirglesni. Nelaiko nervai. Apima pyktis.

– Paskui paimami ginklai.

– Neprasitark blogą valandą. – Ji sudrebėjo. – Valandėlę buvau išsigandusi, kad Ronio būgštavimas dėl snaiperių pagrįstas. O jei Kelovėjus mane apgavo? Leidimas filmuoti galėjo būti dalis jo plano, kuriame Kipas, Galis ir aš – tik marionetės.

Patogiau įsitaisęs jis paklausė:

– Kas tas Galis?

Ji papasakojo apie jų darbo santykius.

– Jis kietas riešutėlis. Dedu galvą, kad dabar ten juos šokdina, – pasakė šypsodama.

– O kas Džo?

Netikėtas klausimas nubraukė jos šypseną.

– Niekas.

– Kai kas. Tavo vaikinas?

– Norėjo juo būti.

– Norėjo būti tavo vaikinu?

Suerzinta jo įkyraus klausinėjimo, buvo besakanti, kad nekištų nosies ne į savo reikalus ir slapta nesiklausytų jos

asmeninių pokalbių. Tačiau prisiminusi kišenėje kasetę apsigalvojo ir susivaldė. Pasipasakoti – geras būdas įgyti jo pasitikėjimą.

– Džozefas ir aš keletą kartų susitikome. Džozefas buvo bepelnąs viešą pripažinimą, kad jis – „mano vaikinas“, bet pamiršo paminėti vedęs kitą moterį. Tą bjaurų atradimą padariau kaip tik šią popietę.

– Hmm. Įtūžai?

– Ką ir kalbėti. Pasiutau.

– Kremtiesi?

– Dėl jo? Ne. Visiškai ne. Kad buvau tokia patikli žąselė – taip. – Ji trenkė kumščiu sau į delną tarsi teisėjo plaktuku. – Nuo šiol visi, su kuriais draugausiu, turės pateikti ne mažiau kaip tris notaro patvirtintas rekomendacijas.

– O tavo buvęs vyras?

Du taškai Daktaro naudai. Meistriškai moka netikėtu, labai rimtu klausimu nubraukti jos šypseną.

– Ką vyras?

– Ar jis tau svarbus?

– Ne.

– Tikrai?

– Žinoma.

– Ar apie jį nebegalvoji?

– Ne.

Abejodamas jis suraukė antakius.

– Kai jį paminėjau, atrodei labai keistai.

Širdyje ji maldavo neversti jos aiškinti. Kita vertus, jos pasakojimas būtų geras atlygis jam už smalsumą.

– Džonas Melounas. Televizijos pasaulyje gerai žinomas, supranti? Labai tinkamas televizijai veidas ir balsas. Susipažinome darbe ir beprotiškai įsimylėjome. Pirmieji keli mėnesiai buvo tikra palaima. Paskui, netrukus po vestuvių, viena kompanija jį pasamdė korespondentu užsienyje.

– Aa, suprantu.

– Ne, nesupranti, – atkirto ji. – Nieko nesupranti. Profesinis pavydas čia niekuo dėtas. Džonui tai buvo fantastinė galimybė, ir aš visa širdimi buvau už. Viliojo mintis pagyventi užsienyje. Įsivaizdavau Paryžių, Londoną ar Romą. Tačiau jis galėjo rinktis arba Pietų Ameriką, arba Bosniją. Iki tol dauguma amerikiečių apie Bosniją nebuvo net girdėję. Karas ten buvo tik prasidėjęs.

Nesąmoningai ji knibinėjo iš marškinėlių palanko išlindusį siūlą.

– Aišku, raginau jį rinktis saugesnę vietą – Rio. Ten, beje, galėjome vykti drauge. Man nepatiko mintis, kad mano jaunas vyras palieka mane Valstijose ir vyksta į ypatingą karo zoną, kurios ribos neaiškios, kai dar galima rinktis. Iš dviejų jis pasirinko įdomesnę šalį. Norėjo dalyvauti ten, kur daug veiksmo, kur jam garantuota daugiau laiko eteryje. Mes dėl to ginčijomės. Piktai. Galų gale pasakiau: „Gerai, Džonai, puiku. Keliauk. Lįsk mirčiai į nasrus."

Pakėlusi galvą, ji pažvelgė Daktarui į akis.

– Jis taip ir padarė.

Daktaro išraiška nepasikeitė.

Tilė liejo širdį toliau:

– Jis nuvyko į tokią vietą, kur žurnalistų neįleisdavo. Tai manęs nenustebino, – šyptelėjusi pridūrė ji. – Jis iš prigimties buvo nuotykių mėgėjas. Trumpai sakant, jį pakirto snaiperio kulka. Kūną parsiuntė laivu. Palaidojau jį likus trims mėnesiams iki mūsų vestuvių pirmųjų metinių.

Po kiek laiko Daktaras tarė:

– Sunku. Užjaučiu.

– Taip, ką padarysi...

Jie ilgai tylėjo. Galiausiai Tilė prabilo:

– O kaip buvo tau?

– Kokia prasme?

– Santykių.

– Kokių santykių?..

– Liaukis, Daktare. Neapsimesk kvaileliu, – švelniai subarė. – Aš tau buvau atvira.

– Savo noru.

– Dabar tavo eilė. Papasakok.

– Nėra ką pasakoti.

– Apie save ir moteris? – nepatikliai paklausė ji. – Netikiu.

– Kas tave domina? Vardai ir datos? Nuo ko pradėsim, panele Makoi? Nuo vidurinės mokyklos ar nuo koledžo?

– Gal nuo to laiko, kai mirė tavo žmona?

– Gal užsiimtum savo sumautais reikalais?

– Bet dabar mes kalbame apie tavo sumautus reikalus.

– Ne *mes* kalbame. *Tu* kalbi.

– Prisiminęs žmonos meilės nuotykį, negali pasitikėti kita moterimi?

Jis kietai suspaudė lūpas, tuo piktai parodydamas, kad ji palietė jautrią stygą.

– Tu nieko nežinai apie...

Bet Tilė ir nesužinojo, ko nežino, nes jį nutraukė ausį veriantis Donos klyksmas.

12 skyrius

Furgone Kipo vaizdajuostę rodė tuo pat metu dviejuose ekranuose, prie kurių visi susispietė. Vienas FTB agentas stovėjo prie valdymo pulto, stabdė vaizdą pagal Kelovėjaus įsakymą.

– Kur mano duktė? Nematau Sabros.

Kelovėjus užuodė sklindantį iš Dendžio burnos alkoholio kvapą. Kartkartėmis jis išeidavo į lauką „gurkšnelio gryno oro". Matyt, eidavo ne tik oro gurkšnelio.

– Kantrybės, pone Dendi. Mums rūpi pamatyti viską. Man reikia žinoti, kaip išsidėstę žmonės. Kai turėsiu bendrą vaizdą, leisime juostą iš naujo ir stabdysime tose vietose, kur reikia patyrinėti atidžiau.

– Gal Sabra bandė signalizuoti man asmeniškai. Duoti ženklą.

– Galbūt, – sausai atsakė vyresnysis agentas.

Jo nosis buvo ne toliau kaip per tris colius nuo spalvoto ekrano, kai jis klausėsi Tilės Makoi įžanginio žodžio. Susitvardžiusi – tai jis pripažino. Rami. Atrodė kiek prasčiau, apsirengusi marškinėliais su Teksaso vėliava, bet tokia pat susikaupusi ir taip aiškiai reiškia mintis, lyg saugiai sėdėtų televizijos studijoje už dailaus žinių vedėjos stalo.

– Tas kalės vaikas, – suurzgė Dendis, kai ekrane pasirodė Ronis.

– Jei negali užsičiaupti, Dendi, aš mielai tave užčiaupsiu, – tyliai pagrasino Koulas Deivisonas, bet jo balse skambėjo ryžtas.

– Ponai... – tildė Kelovėjus.

Kai Ronis sakė kalbą, niekas neištarė nė žodžio. Tačiau tyla tapo slogi, kai kamera pasisuko į Sabrą ir mergytę. Tai buvo širdį draskantis vaizdas. Jos kalba kėlė nerimą. Jokia motina, sūpuojanti naujagimį, neturėtų grasinti savižudybe.

Keletą minučių pasibaigus įrašui niekas nekalbėjo. Galiausiai Galis drįso ištarti tai, apie ką visi galvojo.

– Manau, dabar aišku, kas dėl visko kaltas.

Kelovėjus pakėlė ranką, stabdydamas tolesnius neprašytus redaktoriaus komentarus apie Raselo Dendžio kaltę. Jis kreipėsi į Koulą Deivisoną:

– O Ronis? Kaip jums jis atrodo?

– Pavargęs. Išsigandęs.

– Apsvaigęs?

– Ne, pone, – skubiai atsakė Deivisonas. – Sakiau jums, jis geras berniukas. Nevartoja narkotikų. Gal retsykiais išgeria alaus. Ne daugiau.

– Mano duktė tikrai ne narkomanė, – įsiterpė Dendis.

Kelovėjus toliau klausinėjo Deivisoną.

– Ar pastebėjote ką nors neįprasta, kas įspėtų apie nestabilią jo psichinę būseną?

– Mano aštuoniolikmetis sūnus kalba apie savižudybę, pone Kelovėjau. Manau, tai apibendrina jo psichinę būseną.

Nors Kelovėjus ir užjautė šį žmogų – pats turėjo paauglių vaikų – stengėsi išgauti daugiau informacijos.

– Jūs pažįstate sūnų, pone Deivisonai. Ar manote, kad Ronis tik dumia akis? Ar jis atrodo jums nuoširdus? Ar tikite, kad gali tai padaryti?

Atsakyti buvo nelengva. Deivisonas liūdnai nuleido galvą.

– Ne, netikiu. Iš tikrųjų nemanau. Bet...

– Bet? – Kelovėjus užsikabino už žodžio. – Kas bet? Ar kada nors Ronis atrodė linkęs į savižudybę?

– Niekada.

– Į žiaurumą? Nevaldomą pyktį?

– Ne, – trumpai atsakė jis. Tačiau dėl tokio kategoriško atsakymo pasijuto tarsi nesmagiai. Jo akys nervingai klaidžiojo nuo Kelovėjaus prie kitų, paskui vėl grįžo prie agento. – Na, tik vieną kartą. Tai buvo ypatingas atvejis. O jis pats – dar vaikas.

Širdyje Kelovėjus suvaitojo. Jis tikrai nenorėjo girdėti apie tą kartą, kai Ronis Deivisonas nesusivaldė.

– Gal tai neturi jokios reikšmės, tikriausiai neturi, bet verčiau man papasakokite.

Po ilgos, nejaukios tylos Deivisonas pradėjo:

– Vasaros atostogas Ronis leido su manim. Buvo praėję nedaug laiko nuo tada, kai mudu su jo motina išsiskyrėme. Roniui teko prie skyrybų prisitaikyti. Šiaip ar taip, – pasakojo jis droviai mindžikuodamas, – jo širdį pavergė šuo, kuris gyveno už keleto kvartalų. Vaikis man sakė, kad šuns šeimininkas blogai su juo elgiasi, ne visada duoda ėsti, niekada nemaudo. Ir panašiai. Pažinojau savininką. Jis buvo nemalonus tipas, dažniausiai girtas, taigi žinojau, kad Ronis sako tiesą. Bet tai – ne mūsų reikalas. Liepiau Roniui prie šuns neliįsti. Tačiau, kaip sakiau, jis tikrai prisirišo prie to nelaimėlio. Jam tikriausiai reikėjo draugo. O gal jam tas gyvūnas patiko, kad buvo toks pat vargšelis kaip ir jis pats tą vasarą, nežinau. Nesu vaikų psichologas.

Dendis pertraukė:

– Ar ilgai klausysime šios liūdnos istorijos?

Kelovėjus persmeigė jį žvilgsniu, įsakančiu užsičiaupti, paskui atsigręžė į pasakotoją.

– Kas atsitiko, Koulai?

– Vieną dieną Ronis paleido nuo grandinės šunį ir parsivedė į namus. Liepiau jam tuojau pat vesti atgal į kaimyno kiemą. Jis ėmė verkti ir atsisakė klausyti. Sakė, verčiau matys tą šunį negyvą, negu taip gyvenantį. Pabariau ir nuėjau pikapo raktelių parvežti šunį namo. Tačiau kai pro virtuvę grįžau, Ronio neberadau, neberadau ir šuns. Trumpiau kalbant, ieš-

kojau jų visą naktį. Kaimynai ir draugai taip pat ieškojo. Kitą rytą jį su šunim, pasislėpusius už tvarto, aptiko vienas rančos savininkas ir iškvietė šerifą.

– Kai rinkomės prie tvarto, aš iš tolo šūktelėjau Roniui, kad laikas atiduoti šunį savininkui ir keliauti namo. Jis atsiliepė, kad šuns neatiduos, neleis su juo elgtis kaip anksčiau.

Jis nutilo ir spoksojo į savo skrybėlės kraštą, lėtai braukdamas per jį pirštais.

– Atėję už tvarto radome jį garsiai raudantį. Glostė šalia gulintį šunį. Negyvą. Trenkęs jam akmeniu į galvą, užmušė.

Pakeltos į Kelovėjų jo akys buvo paraudusios ir pranašavo ašaras.

– Pone Kelovėjau, aš paklausiau savo berniuką, kaip jis galėjo taip baisiai pasielgti. Jis man atsakė taip padaręs todėl, kad šunį labai mylėjo. – Kai jis giliai įkvėpė oro, plati jo krūtinė sudrebėjo. – Atsiprašau, kad ilgai kalbėjau. Bet jūs klausėte mano nuomonės, ar jis galėtų padaryti tai, ką žada. Nemoku geriau atsakyti.

Kelovėjus užgniaužė norą spustelti jam petį, nes tai neatitiko profesinės etikos. Trumpai tarė:

– Ačiū už įžvalgą.

– Taigi jis – pamišėlis, – sumurmėjo Dendis. – Juk seniai sakiau.

Nors Dendžio pastaba buvo per žiauri, Kelovėjus negalėjo visiškai nesutikti. Šis Ronio vaikystės įvykis pavojingai priminė dabartinę padėtį. Koulo Deivisono pasakojimas pridėjo jai dar vieną nenaudingą aplinkybę. Iš tikrųjų nuo tada, kai prasidėjo ši aklavietė, visos aplinkybės vedė ne prie gero.

Jis pasigręžė į Galį.

– Ką pasakysite apie panelę Makoi? Ar yra požymių, kad ji kalba, kaip įsakyta? Ar bando pasakyti daugiau, negu mes girdime? Dviprasmiais žodžiais?

– Nepastebėjau. O Kipą ištardžiau smulkiai.

FTB agentas pasisuko į operatorių.

– Ar viskas buvo taip, kaip jie mums sakė? Niekas nesužeistas?

– Ne, pone. Vaikinas iš FTB surištas, veikiau, supakuotas lipnia juosta, bet laido kakarinę, todėl manau, kad su juo bėdos nėra. – Jis neramiai žvilgtelėjo į Dendį tarsi prisiminęs, kas atsitinka blogų žinių skelbėjams. – Tačiau... mergina?

– Sabra? Kas jai?

– Aplink ją buvo daugybė kruvinų sauskelnių. Jos buvo sulamdytos ir pastumtos į šalį. Bet žiūrėdamas į jas galvojau: „Jėzau Kristau."

Dendis užgniaužė desperatišką šūksnį.

Kelovėjus tęsė pokalbį su Kipu.

– Ar pastebėjote savo bendradarbės elgesyje arba kalboje ką nors neįprasta?

– Tilė buvo kaip visada. Na, išskyrus aprangą. Tačiau rami kaip belgas.

Pagaliau vyresnysis agentas atsisuko į Dendį, kuris nebelakstė į lauką ir nesislėpdamas gėrė čia pat iš sidabrinės gertuvės.

– Jūs minėjote, kad Sabra galbūt perduos jums slaptą žinią. Ar ką nors pastebėjote arba nugirdote?

– Ką galėčiau pasakyti, pažiūrėjęs juostą tik vieną kartą?

Iškalbingai bylojo pats faktas, kad tironiškasis verslininkas atsako nesmagiai išsisukinėdamas. Pagaliau Dendis suvokė nemalonią tiesą: neteisingas jo elgesys, atsiradus kebliai padėčiai, paskatino Sabrą ir Ronį imtis ryžtingų veiksmų, kurie pasisuko baisia linkme.

– Atsuk juostą, – liepė Kelovėjus agentui prie valdymo pulto. – Pažiūrėkime dar kartą. Jei kas nors pastebėsite ką ypatinga, netylėkit. – Juosta ėmė suktis.

– Tilė parinko vietą, kad galėtume už jos matyti žmones, – atkreipė dėmesį Galis.

– Štai šaldytuvas su suskaldytomis durimis, – tarė vienas agentas, rodydamas į ekraną.

– Stabdykite.

Palinkęs į priekį Kelovėjus sutelkė dėmesį ne į žurnalistę, o į grupę žmonių antrame plane.

– Užsikvempusi ant prekystalio moteris tikriausiai kasininkė.

Šerifas Montezas patvirtino:

– Tai tikrai Dona. Su tokia šukuosena nesupainiosi.

– O šitas – agentas Keinas, tiesa, Kipai? – Kelovėjus parodė tik nuo kelių matomas kojas.

– Taip. Jis sėdi atsirėmęs į prekystalį.

– Lipni sidabrinė juosta ant jo juodų kelnių puikiai matyti, ar ne?

Žaismingas Galio pasišaipymas nesulaukė atgarsio. Kelovėjus tyrinėjo pagyvenusią porą, sėdinčią ant grindų susiglaudusią netoli Keino.

– Kaip tie senukai? Sveiki?

– Galiu pasakyti, kad žvalūs ir giedrios nuotaikos.

– O tie kiti du vyrai?

– Meksikiečiai. Girdėjau vieną patyliukais sakantį kažką kitam ispaniškai, bet vis tiek būčiau nesupratęs.

– O Jėzau! – Kelovėjus taip šoko pirmyn nuo kėdės, kad ši nuvažiavo tolyn nuo jo.

– Kas?

Agentai, pajutę savo viršininko paniką, nustūmė kitus į šalį ir susispietė aplink jį.

– Šitas, – Kelovėjus pabaksnojo ekraną. – Gerai įsižiūrėkite ir pasakykite, ar neatrodo matytas. Ar gali jį ekrane priartinti?

Panaudodamas galimas technologijas, agentas prie valdymo pulto išdidino meksikiečio veidą atskirai, bet dėl to suprastėjo ryškumas ir kokybė. Agentai įsistebeilijo į grūdėtą vaizdą, paskui vienas staiga atsisuko ir sušuko:

– Vaje, šiknius!

– Kas? – paklausė Dendis.

Prišoko Deivisonas.

– Kas atsitiko?

Kelovėjus pastūmė juos į šalį ir ėmė duoti nurodymus savo pavaldiniams:

– Skambinkit į biurą. Mobilizuokite visus. Paskelbkite policijos ieškomo žmogaus žodinį portretą – Montezai, jūsų žmonės gali padėti.

– Aišku. Bet padėti ką? – Šerifas bejėgiškai skėstelėjo rankomis. – Jūs man nieko nesakėt.

– Surinkite visus padėjėjus. Taip pat įspėkite kaimynines apygardas. Liepkite jiems ieškoti palikto sunkvežimio. Vagonėlio. Prekinio furgono.

– Sunkvežimis? Furgonas? Kas čia, po velnių, darosi? – Dendžiui teko šaukti, kad kas nors jį girdėtų per triukšmą, kurį ankštame furgone sukėlė Kelovėjaus įsakymai. – O mano duktė?

– Ir Sabrai, ir jiems visiems gresia didesnis pavojus, negu manėme.

Tarsi patvirtindamas pribloškiančius Kelovėjaus žodžius, pasigirdo neabejotinas šūvio garsas.

Kraują stingdantis Donos klyksmas privertė Tilę pašokti ant kojų.

– Kas dabar?

Ronis mosavo pistoletu ir šaukė:

– Grįžk atgal! Atgal! Aš tave nudėsiu!

Jį ketino pulti Antrasis, aukštesnysis meksikietis. Ronis sustabdė jį grasindamas nušauti.

– Kur kitas? – pašėlusiai šaukė jis. – Kur tavo draugelis?

Suklykė Sabra:

– Ne! Ne!

Apsisukusi Tilė spėjo pamatyti Chuaną, plėšiantį Kateriną Sabrai iš rankų. Jis kietai spaudė kūdikį – per kietai – prie krūtinės. Mergytė ėmė rėkti, bet Sabra klykė taip, kaip gali

klykti tik motina, kai jos vaikui gresia pavojus. Ji bandė stotis kabindamasi už Chuano kelnių klešnių lyg jomis liptų.

– Sabra! – šaukė Ronis. – Kas atsitiko?

– Kūdikis pas jį! Atiduok mano mergytę! Neužgauk jos!

Tilė puolė pirmyn, bet Chuanas ištiesta ranka užtvėręs kelią nubloškė ją atgal. Iš skausmo ir baimės dėl mergaitės ji riktelėjo.

Daktaras garsiai protestavo, bet Tilė padarė išvadą, kad jis bijo Chuaną pulti, nes šis keršydamas gali ką nors padaryti kūdikiui.

– Liepk atiduoti jai kūdikį! – Laikydamas pistoletą abiem rankom ir taikydamas tiesiai į Antrojo krūtinę, visa gerkle rėkė Ronis, tarytum garsumas galėtų peržengti kalbos barjerą. – Liepk savo sėbrui grąžinti vaiką arba nudėsiu tave!

Galbūt norėdamas patikrinti Ronio grasinimo rimtumą Chuanas padarė klaidą – pažiūrėjo į parduotuvės priekį, kur tiedu stovėjo.

Daktaras pasinaudojo akimirka ir puolė prie jo. Tačiau meksikietis sureagavo žaibiškai. Jis įgudusia ranka trenkė Daktarui į pilvą iš apačios. Daktaras susilenkė dvilinkas, paskui nuvirto priešais šaldiklį ant grindų.

– Liepk atiduoti jai kūdikį! – kartojo Ronis spigiu balsu, kuris lūžinėjo kaip plonas ledas.

Dona staugė:

– Mes visi mirsime!

Tilė maldavo Chuaną nesužeisti Katerinos:

– Neskriausk jos. Ji nekelia tau jokio pavojaus. Grąžink kūdikį motinai. Prašau. Prašau, nedaryk taip.

Sabra praktiškai buvo bejėgė. Tačiau motinos instinktas pastatė ją ant kojų. Ji buvo tokia silpna, kad vos pajėgė stovėti. Svyrinėdama, ištiesusi ranką ji maldavo vyrą grąžinti kūdikį.

Chuanas ir Antrasis šūkavo vienas kitam stengdamiesi perrėkti kitų balsus, tarp jų Verno ir Gledisės, kuri be paliovos

keikėsi. Dona kaukė. Agentas Keinas plūdo Ronį sakydamas, kad jei šis būtų pasidavęs anksčiau, to nebūtų atsitikę, o jei ši aklavietė baigsis tragedija, tai tik jo vieno kaltė.

Pasigirdus šūviui, visi neteko žado.

Chuaną įkalbinėjusi Tilė stebėjo jo išraišką, kai į jį pataikė kulka. Instinktyviai jis pasilenkė ir griebėsi už šlaunies. Būtų išmetęs Kateriną, jei Tilė nebūtų spėjusi jos pagauti.

Tvirtai laikydama kūdikį ji apsisuko stebėdamasi, kaip Ronis sugebėjo taip taikliai iššauti, kad sužeidė Chuaną, bet nesukėlė pavojaus kūdikiui.

Bet Ronis laikė nukreipęs pistoleto vamzdį į Antrojo krūtinę ir atrodė nustebęs kaip ir kiti, kad ginklas iššovė.

Daktaras buvo taiklus šaulys. Jis gulėjo aukštielninkas ant grindų su nedideliu revolveriu rankoje. Tilė pažino agento Keino ginklą, kurį ji anksčiau buvo paspyrusi po šaldikliu ir pamiršusi. Ačiū Dievui, Daktaras jį prisiminė.

Jis pasinaudojo trumpalaike tyla.

– Gledise, ateikite čia.

Senoji ponia atskuodė pro *Frito-Lays* stendą.

– Ar tu jį nušovei?

– Ne.

– Gaila.

– Paimkite kūdikį, kad Tilė galėtų padėti Sabrai. Aš juo pasirūpinsiu, – pasakė jis, turėdamas omenyje Chuaną. – Roni, atsipūsk. Padėtis kontroliuojama. Nėra reikalo panikuoti.

– Ar mergytei nieko nenutiko?

– Jai viskas gerai. – Gledisė prinešė verkiantį vaikelį, kad Ronis pats įsitikintų. – Ji tik labai supykusi, bet dėl to negali jos kaltinti. – Rūsčiai žiūrėdama į Chuaną, kuris sėdėjo ant grindų apsikabinęs kraujuojančią šlaunį, ji paniekinamai šnirpštelėjo.

Keletas Ronio bakstelėjimų pistoletu grąžino Antrąjį į vietą. Jis atrodė piktesnis ir nervingesnis negu anksčiau.

Daktaras padėjo Keino revolverį aukštai ant lentynos su bakalėjos prekėmis, kad Chuanas nepasiektų, ir atsiklaupė kirpti kelnių klešnės.

– Nemirsi, – trumpai įvertino sužalojimą ir prikišo žaizdą marlės tamponų. – Tau pasisekė, kad kulka nekliudė šlaunies arterijos.

Chuano akys liepsnojo pykčiu.

– Daktare? – Tilė paguldė Sabrą – grindys aplink ją buvo slidžios nuo šviežio kraujo. Mergina atrodė mirtinai išblyškusi.

– Suprantu, – blaiviai įvertino neišsakytą Tilės susirūpinimą Daktaras. – Greičiausiai jai atsivėrė plyšimas tarpvietėje. Paguldyk ją kuo patogiau. Aš tuoj ateisiu.

Jis paskubomis aprišo Chuano žaizdą, o iš kitų suvenyrinių marškinėlių padarė turniketą. Matyt, nuo kankinamo skausmo Chuanas apsipylė prakaitu, jo lygūs balti dantys buvo kietai sukąsti. Tačiau – tai darė jam garbę – jis nė neriktelėjo, kai Daktaras be ceremonijų ir ne per švelniausiai truktelėjo jį keltis; prilaikomas jis straksėjo ant vienos kojos.

Jiems einant pro Keiną, agentas pašautajam pro dantis iškošė:

– Prakeiktas kvaily! Galėjai visus mus pražudyti. Ką tu...

Vikriau negu kertanti barškuolė Chuanas sužeistosios kojos batu piktai spyrė Keinui į galvą. Šis staigus judesys jam brangiai kainavo. Iš skausmo pats sukriokė. Tačiau jo bato kulnas taikliai kirto į kaulą, o smūgio garsas nuaidėjo beveik kaip pistoleto šūvis. Tą pačią akimirką Keinas nutilo ir neteko sąmonės. Jo smakras atsirėmė į krūtinę.

Daktaras parvertė Chuaną ant grindų, atremdamas į šaldytuvą kuo toliau nuo jo draugelio.

– Jis niekur nepabėgs. Bet dėl visa ko geriau surišk jo rankas, Roni. Ir kito, – pridūrė mostelėdamas į Antrąjį.

Ronis liepė Vernui surišti lipnia juosta meksikiečių rankas ir kojas kaip Keino. Kol senukas triūsė, laikė į juos nukreiptą pistoletą. Chuanas buvo per daug užsiėmęs savo sužeista

koja, kad švaistytų energiją keiksmams, bet Antrojo skausmas nevaržė. Jis tol žėrė litaniją spėjamų ispaniškų nešvankybių, kol Ronis pagrasino užkimšti jam burną, jei neužsičiaups.

Niekas nėjo prie skambančio telefono atsiliepti ir beveik nekreipė į skambutį dėmesio. Tilė, užsimovusi pirštines taip mitriai, kad pati nustebo, uoliai darbavosi – keitė po Sabra permirkusį nuo kraujo vystyklą, kai telefonas staiga liovėsi skambėjęs ir ji išgirdo Ronio balsą: „Ne dabar, mes užsiėmę!" bei dedamo ragelio trinktelėjimą. Paskui jis paklausė:

– Kaip Sabra?

– Nekaip, – atsiliepė per petį Tilė. Jai labai palengvėjo pamačius grįžtantį Daktarą. – Kas ten darosi?

– Chuanas spyrė Keinui į galvą. Tas be sąmonės.

– Niekada negalvojau, kad tam žmogui už ką nors būsiu dėkinga.

– Vernas juos surišo. Džiaugiuosi, kad jie yra... suvaldyti.

Pastebėjo jo veide įtampą ir suprato, kad pablogėjusi Sabros būklė nėra vienintelė įtampos priežastis.

– Ar dėl to, kad jie gali iškrėsti bet ką? Bandydami perimti vadovavimą jie nieko nepraranda.

– Teisybė. Bet kas jiems iš to?

Ar Ronis Deivisonas tikrai pavojingas tokiems kietuoliams *hombres*? Pasvarsčiusi ji tarė:

– Mes nežinome.

– Nežinome. Tai man kelia nerimą. Dar vienas dalykas, – pridūrė jis tykesniu balsu. – Lauke pozicijas užėmė vyrai su šautuvais. Tikriausiai greitojo reagavimo būrys.

– To betrūko.

– Mačiau, kaip jie atvažiavo ir pasislėpė.

– Ar Ronis juos matė?

– Nemanau. Tas mano šūvis visus sunervino. Galbūt jie tikisi blogiausio. Gali šturmuoti pastatą, bandyti įeiti per stogą ar panašiai.

– Ronis pasiustų.

– Tai ir noriu pasakyti.

Vėl suskambo telefonas.

– Roni, atsiliepk, – sušuko jam Daktaras. – Paaiškink jiems, kas atsitiko.

– Tik kai žinosiu, kad Sabrai viskas gerai.

Nors Tilė anaiptol nebuvo medicinos specialistė, Sabros būklė jai atrodė kritiška. Tačiau, kaip ir Daktaras, nenorėjo dar labiau gąsdinti Ronio.

– Kur Katerina? – silpnu balsu paklausė mergina.

Daktaras, padaręs viską, kad sustabdytų atsinaujinusį kraujo plūdimą, nusimovė pirštinę ir nubraukė jai nuo kaktos plaukus.

– Ja puikiai rūpinasi Gledisė. Užmigdė liūliuodama. Ta mergytė, regis, tokia pat narsi kaip jos mama.

Atrodė, kad ji neturi jėgų net nusišypsoti.

– Mes iš čia neišsikapstysime, tiesa?

– Nekalbėk taip, Sabra, – piktai sušnibždėjo Tilė, stebėdama kraujospūdį matuojančio Daktaro veidą. – Nedrįsk taip galvoti.

– Tėtis nenusileis. Ir aš nenusileisiu. Ir Ronis. Dabar jis net negali. Jei pasiduotų, jį tuoj pasodintų į kalėjimą.

Jos įkritusių akių žvilgsnis klaidžiojo nuo Tilės prie Daktaro.

– Pakvieskite čia Ronį. Noriu su juo pasikalbėti. Dabar. Nenoriu daugiau laukti.

Nors mergina nepaminėjo jų susitarimo nusižudyti, jos ketinimai buvo aiškūs. Iš nevilties ir rūpesčio Tilei suspaudė širdį.

– Mes negalime leisti jums taip pasielgti, Sabra. Pati žinai, kad tai neteisinga. Tai ne išeitis.

– Prašau mums padėti. Mes šito norime.

Paskui Sabros akys savaime, prieš jos valią, užsimerkė. Vėl atsimerkti pritrūko jėgų, ir ji nugrimzdo į snaudulį.

Tilė pažvelgė į Daktarą.

– Blogai, ką?

– Labai blogai. Spaudimas krinta. Pulsas tankus. Ji nukraujuos.

– Ką mums daryti?

Niūriai žiūrėdamas į išbalusį, ramų merginos veidą jis kurį laiką mąstė, paskui pasakė:

– Tuoj sužinosi, ką ketinu daryti.

Jis atsistojo, paėmė nuo lentynos pistoletą, apėjo *Frito-Lay* stendą ir prisiartino prie Ronio, laukiančio naujienų apie Sabros būklę.

13 skyrius

– Kodėl jie nekelia ragelio? – Įvykiai pakeitė Dendžiui būdingą maurojimą į ploną kvykimą. Jis nesitvėrė savo kailyje.

Iš tiesų šūviai visiems furgone įvarė baimės. Kone kilo panika. Koulas Deivisonas puolė į lauką ir po minutėlės grįžo rėkdamas ant Kelovėjaus, kam šis iškvietė greitojo reagavimo būrį:

– Jūs pažadėjote! Sakėte, kad Ronis nenukentės. Jei darysite jam spaudimą, jei pajus, kad juos apsupote, gali... gali pasielgti panašiai kaip tuomet.

– Nurimkite, pone Deivisonai. Imuosi visų reikiamų atsargumo priemonių. – Kelovėjus laikė prie ausies ragelį, bet kol kas jo skambutis į parduotuvę nesulaukė atsakymo. – Ar kas nors ką nors mato?

– Kažkas juda, – atsiliepė vienas agentas. Per ausines jis susisiekė su kitu agentu lauke, apsiginklavusiu žiūronais. – Neįmanoma suprasti, kas ką daro.

– Nuolatos mane informuokite.

– Klausau, pone. Ar pasakysite vaikinukui apie Huertą?

– Kas jis? – norėjo žinoti Dendis.

– Luisas Huertas. Vienas iš dešimties labiausiai ieškomų nusikaltėlių. – Savo agentui paaiškino: – Ne, jiems nesakysime. Tai gali visus išgąsdinti, Huertą taip pat. Iš jo galima tikėtis visko.

Telefonu atsiliepė Ronis.

– Ne dabar, mes užsiėmę!

Kelovėjus smarkiai nusikeikė, kai įsiutusį Ronio balsą pakeitė pypsėjimas telefone. Nedelsdamas vėl surinko numerį.

– Ar vienas meksikietis viduje yra iš FTB ieškomų asmenų dešimtuko sąrašo? – Koulas Deivisonas vis labiau nesusigaudė. – Kodėl jo ieškoma? Ką jis padarė?

– Jis slapta veža meksikiečius per sieną, žadėdamas jiems leidimą dirbti, gerai apmokamą darbą, o paskui parduoda į vergovę. Pernai vasarą Pasienio tarnyba gavo neoficialios informacijos apie pervežimą ir vos jo nenutvėrė. Huertas ir du jo parankiniai, supratę, kad tuoj bus suimti, paliko furgoną Naujosios Meksikos dykumoje ir kaip tarakonai išsilakstė. Visiems pavyko pasprukti. Furgono niekas nerado tris dienas. Keturiasdešimt penki žmonės – vyrai, moterys ir vaikai – buvo iš lauko užrakinti. Karštis furgone tikriausiai siekė 80 °C ar daugiau. Huertas ieškomas dėl keturiasdešimt penkių žmonių nužudymo ir įvairių kitų sunkių nusikaltimų. Beveik metus jis slapstėsi kažkur Meksikoje. Ten policija su mumis bendradarbiauja ir nori jį sugauti ne mažiau negu mes, bet jis gudrus lapinas. Yra tik vienintelė priežastis, dėl kurios jis rizikuoja būti demaskuotas. Pinigai. Dideli pinigai. Vadinasi, jei jis čia pasirodė, kažkur netoliese yra žmonių siunta, kurią jis parduos.

Atrodė, kad Deivisonas tuoj susivems.

– O tas žmogus su juo?

– Aš įsitikinęs, kad vienas iš jo apsaugininkų. Jie pavojingi, nuožmūs vyrai, kurių verslas – prekyba žmonėmis. Tik negaliu suprasti, kodėl jie neginkluoti. O jei ginkluoti, kodėl iki šiol neprasiskynė kelio išeiti.

Dendžio krūtinė išsipūtė ir supliuško, išleisdama panašų į raudą garsą.

– Klausyk, Kelovėjau. Aš mąsčiau.

Net laikydamas prie ausies prispaustą telefoną Kelovėjus įdėmiai sukluso, ką sako Raselas Dendis. Įtarė, kad Dendis

įkaušęs. Visą vakarą gurkšnojo iš gertuvės. Atrodė nepaprastai susijaudinęs, tuoj nebeišlaikys graudulio. Nebe tas karingas įkyruolis.

– Klausau, pone Dendi.

– Tik saugiai juos iš ten išveskite. Tai dabar svarbiausia. Pasakykite Sabrai, kad ji gali pasilikti kūdikį. Aš nesikišu. Ta vaizdajuostė su mano dukra... – Jis atgalia ranka perbraukė ašarotas akis. – Supratau. Daugiau niekas nebesvarbu. Noriu matyti savo dukrą saugiai iš ten išgabentą.

– Toks ir mano tikslas, pone Dendi, – užtikrino jį Kelovėjus.

– Sutikite su visais vaikino reikalavimais.

– Aš dėl jo derėsiuosi, kiek tik leis mano galimybės. Bet pirmiausia reikia, kad jis su manim kalbėtų.

Telefonas nesiliovė skambėjęs.

– Roni?

Vaikinas nežinojo, kad Daktaras turi pistoletą. Veikiausiai per visą tą sumaištį Ronis slaptą Keino ginklą pamiršo. Daktaras pakėlė ranką – išvydęs ginklą, vaikinas krūptelėjo. Dona iš baimės cyptelėjo, paskui abiem rankom užsidengė burną.

Tačiau Daktaras gniaužė delne pistoleto vamzdį, o rankeną ištiesė Roniui.

– Matai, kaip tikiu, kad nuspręsi teisingai.

Iš pažiūros labai jaunas, abejojantis ir lengvai pažeidžiamas Ronis paėmė ginklą ir įsikišo už džinsų diržo.

– Jūs jau žinote mano sprendimą, Daktare.

– Savižudybė? Anoks čia sprendimas. Sumauto bailio išsisukimas.

Vaikinas, klausydamas tokių stačiokiškų žodžių, nustebęs mirksėjo, bet jie truputį atšaldė jo ryžtą, o to, kaip spėjo Tilė, Daktaras ir siekė.

– Nenoriu apie tai kalbėti. Mudu su Sabra esame apsisprendę.

– Atsiliepk telefonu, – ragino Daktaras ramiu, įtaigiu balsu. – Pasakyk jiems, kas čia atsitiko. Jie girdėjo šūvius. Nežino, kokia velniava vyksta, bet tikisi blogiausio. Nuramink juos, Roni. Priešingu atveju bet kurią akimirką čia gali įsiveržti greitojo reagavimo būrys ir pasipils kraujas, o kai kas galbūt žus.

– Koks greitojo reagavimo būrys? Meluojate.

– Ar aš meluočiau davęs tau užtaisytą ginklą? Vargu. Mačiau, kaip vyrai užima pozicijas, kai tavo dėmesį buvo atitraukę rišami meksikiečiai. Būrys yra čia, jis laukia tik Kelovėjaus ženklo. Neduok jam progos būrį pakelti.

Ronis nervingai pažvelgė pro vitrinos stiklą, bet nieko nesimatė, tik padaugėjo tarnybinių mašinų, jos susigrūdusios užkimšo greitkelį.

– Leisk, Roni, man atsiliepti, – pasiūlė žengdama į priekį Tilė, pasinaudojusi jo neryžtingumu. – Išklausykim, ką jie pasakys apie vaizdajuostę. Jų reakcija gali būti labai mums palanki. Gal jie skambina pasakyti, kad sutinka su visomis tavo sąlygomis.

– Gerai, – sumurmėjo jis, mostu rodydamas į telefoną.

Sustabdyti tą pragarišką skambėjimą buvo tikra palaima.

– Čia Tilė, – pasakė pakėlusi ragelį.

– Panele Makoi, kas šaudė? Kas ten vyksta?

Kelovėjaus tiesumas rodė jo susirūpinimą. Nenorėdama laikyti jo nežinioje, Tilė kuo trumpiau paaiškino, kaip teko pasinaudoti Keino pistoletu.

– Vieną kitą minutę buvo baisu, bet dabar padėtis vėl valdoma. Tie du vyrai, sukėlę peštynes, suvaldyti, – pasakė ji, pavartodama vaizdingą Daktaro žodį.

– Kalbate apie du meksikiečius?

– Teisingai.

– Jie nebepavojingi?

– Vėl teisingai.

– O kur dabar Keino pistoletas?

– Daktaras atidavė jį Roniui.

– Nesupratau?

– Kaip pasitikėjimo ženklą, pone Kelovėjau, – irzliai paaiškino gindama Daktarą.

FTB agentas giliai atsiduso.

– Velniškai didelis pasitikėjimas, panele Makoi.

– Taip reikėjo pasielgti. Jums sunku suprasti, nes jūs ne čia.

– Matyt, – sausai pasakė jis.

Kalbėdama su Kelovėjumi ji viena ausimi klausėsi Daktaro, o šis įtikinėjo Ronį pasiduoti. Girdėjo jį sakant:

– Dabar tu – tėvas. Atsakai už šeimą. Sabros būklė kritiška, aš niekuo daugiau negaliu padėti.

Kelovėjus paklausė:

– Jums jis neatrodo pavojingas?

– Visai nepavojingas.

– Ar kuriam nors įkaitui gresia pavojus?

– Šiuo metu negresia. Negaliu numatyti, kas atsitiks, jei tie ginkluoti vyrukai puls parduotuvę.

– Neketinu duoti tokio įsakymo.

– Tai kodėl jie čia? – Kelovėjus ilgai tylėjo, o Tilei susidarė nesmagus įspūdis, kad jis kai ko nesako, kai ko svarbaus. – Pone Kelovėjau, jei yra kažkas, ką turėčiau žinoti...

– Mūsų širdys suminkštėjo.

– Viską metę išvažiuojate? – Šiuo metu tai būtų didžiausias jos noras.

Kelovėjus į jos pasišaipymą nekreipė dėmesio.

– Vaizdajuostė buvo įspūdinga. Apsidžiaugsite sužinojusi, kad ji suveikė taip, kaip tikėjotės. Poną Dendį sujaudino dukters pasisakymas ir jis pasirengęs nusileisti. Nori, kad viskas baigtųsi taikiai ir nepavojingai. Kaip ir mes visi. Kokia dabar Ronio psichinė būklė?

– Daktaras jį įkalbinėja.

– Kaip jis reaguoja?

– Manau, palankiai.

– Gerai. Tai gerai.

Regis, jam palengvėjo, bet ir vėl Tilei susidarė įspūdis, kad federalinis agentas nesako kažko, ko jai geriau nežinoti.

– Ar manote, kad jis sutiks besąlygiškai pasiduoti?

– Jis aiškiai išdėstė pasidavimo sąlygas, pone Kelovėjau.

– Dendis prisipažins, kad tai buvo pabėgimas, o ne pagrobimas. Suprantama, kiti kaltinimai galiotų.

– Ir jiems turi būti leista auginti savo vaiką.

– Dendis pats tai pasiūlė prieš keletą minučių. Jei Deivisonas su šiomis sąlygomis sutiks, gaus mano asmeninę garantiją, kad nepanaudosime jokios prievartos.

– Perduosiu tą žinią ir susisieksiu.

– Laukiu čia pat.

Ji padėjo ragelį. Ronis su Daktaru į ją pasisuko. Tiesą sakant, įdėmiai klausėsi visi. Atrodė, kad jai suteiktas tarpininkės vaidmuo. Jis Tilę ne ypač džiugino. Tarkim, nepaisant visų geriausių norų, įvyks kas nors labai baisaus. Jei ši aklavietė baigtųsi tragedija, ji jaustų atsakomybę už baisius padarinius visą likusį gyvenimą.

Per pastarąsias keletą valandų Tilės prioritetai pasikeitė. Tai vyko pamažu, ir iki šios akimirkos ji net nesuprato, kad jie keičiasi. Medžiaga televizijos naujienoms buvo nebe svarbiausia. Kokiu metu ji tapo antraeile? Kai pamatė ant savo pirštinėtų rankų Sabros kraują? Kai Chuanas pastvėrė mažąją Kateriną ir jai grėsė pavojus?

Istorijos veikėjai dabar jai buvo daug svarbesni negu pati istorija. Sukurti išskirtinį šios dramos pasakojimą, kuris laimėtų apdovanojimus ir užtikrintų jai puikų darbą, nebebuvo esminis tikslas kaip anksčiau. Dabar ji troško sprendimo, kuris atneštų pergalę, ne sielvartą. Jei ji prakiš...

Jai tiesiog negali nepavykti. Taškas.

– Kaltinimas pagrobimu atšauktas, – pranešė ji viltingai laukiančiam Roniui. – Tau teks atsakyti tik už kitus kaltinimus. Ponas Dendis leidžia Sabrai pasilikti kūdikį. Jei sutinki

su tokiomis sąlygomis ir pasiduodi, ponas Kelovėjus asmeniškai garantuoja, kad nebus panaudota jėga.

– Geras sandėris, Roni, – pasakė Daktaras. – Sutik.

– Aš...

– Ne, nesutik, – veikiau sušvokštė, nei pasakė Sabra. Vargais negalais jai pavyko atsistoti. Stovėti galėjo tik visu kūnu remdamasi į šaldytuvą. Jos akys buvo įkritusios, oda – be kraujo lašo. Atrodė kaip teatre profesionaliai nugrimuotas aktorius, kuris pakyla iš karsto.

– Tai apgaulė, Roni. Viena iš tėčio apgaulių.

Daktaras puolė jos prilaikyti.

– Aš taip nemanau, Sabra. Tėvą paveikė tavo nufilmuotas pasisakymas.

Ji dėkinga prigludo prie Daktaro, bet blausios akys maldaujamai žiūrėjo į Ronį.

– Jei mane myli, nesutik. Aš iš čia neisiu tol, kol neįsitikinsiu, kad galiu būti su tavim amžinai.

– Sabra, o kaip kūdikis? – švelniai paklausė Tilė. – Pagalvok apie jį.

– Tu ją paimk.

– Ką?

– Išnešk ją. Atiduok kam nors, kas ja rūpinsis. Nesvarbu, kas atsitiks mums – Roniui ir man, – svarbu žinoti, kad Katerinai viskas bus gerai.

Tilė pažvelgė į Daktarą tikėdamasi įkvėpimo, bet jo išraiška buvo niūri. Jis atrodė taip pat bejėgis.

– Tada aišku, – tvirtai pareiškė Ronis. – Taip ir padarysim. Leisime jums išnešti Kateriną. Bet patys neišeisime, kol jie neleis eiti. Laisvai ir saugiai. Ne, jokių kompromisų.

– Jie niekada taip nesutiks, – nusiminusi tarė Tilė. – Tai neprotingas reikalavimas.

– Tu įvykdei ginkluotą apiplėšimą, – pridūrė Daktaras. – Už tai teks atsakyti, Roni. Tačiau dėl lengvinančių aplinkybių

turi šansą būti atleistas nuo bausmės. Pabėgti būtų blogiausia. Tai nieko neišspręstų.

Tilė žvilgtelėjo į Daktarą svarstydama, ar jis pats klausytų savo patarimo. Prieš trejus metus siūlyti nebėgti buvo galima jam, atsižvelgiant į jo aplinkybes. Tačiau jis nepastebėjo jos žvilgsnio, nes dėmesingai klausėsi Ronio, ginančio savo nuomonę.

– Mudu su Sabra prisiekėme, kad mūsų niekada niekas neišskirs. Kad ir kas atsitiktų, pažadėjome vienas kitam likti kartu. Mes kalbėjome rimtai.

– Tavo tėvas...

– Apie tai nekalbėsiu, – nutraukė vaikinas. Pasisukęs į Tilę pasiteiravo, ar ji išneš Kateriną ir perduos tą prašymą.

– O kaip kiti? Ar juos paleisi?

Jis peržvelgė už jos esančius kitus įkaitus.

– Tik ne tuos du meksikiečius. Ir ne šitą, – pasakė apie agentą Keiną, kuris buvo atgavęs sąmonę, bet nuo Chuano spyrio į galvą dar nesiorientavo. – Senukai ir ji gali eiti.

Kai jis parodė į Doną, ši sunėrė savo paukštiškas rankas po smakru.

– Ačiū tau, Viešpatie.

– Aš nenoriu eiti, – pareiškė Gledisė. Ji tebelaikė miegantį kūdikį ant rankų. – Noriu pažiūrėti, kas atsitiks.

– Verčiau darykime, kaip jis sako, – pasakė Vernas glostydamas jai petį. – Galime kitų palaukti lauke. – Jis padėjo Gledisei atsikelti nuo grindų. – Prieš mums išeinant, manau, Sabra nori pasakyti Katerinai sudie.

Senoji ponia prinešė kūdikį prie Sabros, šioji visu svoriu rėmėsi į Daktarą.

– Ar man pranešti Kelovėjui apie jūsų sprendimą? – paklausė Tilė Ronio.

Jis žiūrėjo į Sabrą ir savo vaikelį.

– Pusvalandis.

– Kas?

– Tiek duodu jiems laiko, kad man paskambintų. Jei jie neleis mums po pusvalandžio išeiti, mes... mes įvykdysime savo planą, – pasakė kimiu balsu.

– Roni, maldauju.

– Viskas, panele Makoi. Taip jiems ir pasakykite.

Kelovėjus atsiliepė telefonui vos suskambėjus.

– Aš išeinu su kūdikiu. Tegu šalia stovi medikai. Išsivedu dar tris įkaitus.

– Tik tris?

– Tris.

– O kaip likę?

– Pasakysiu, kai išeisiu.

Ji padėjo ragelį.

Kai Tilė priėjo prie Sabros, mergina verkė.

– Sudie, mieloji Katerina, mano gražute mergyte. Mamytė tave myli. Labai myli. – Ji pasilenkė prie vaiko, visą iščiupinėjo, gėrė jo kvapą. Keletą kartų pabučiavo Katerinos veidelį, paskui ėmė raudoti įsikniaubusi į Daktaro marškinius.

Tilė paėmė kūdikį iš Gledisės, kuri jį laikė, nes Sabra neturėjo jėgų, ir nunešė Kateriną Roniui. Žiūrint į kūdikį, vaikino akys paplūdo ašaromis. Apatinė lūpa nevaldomai drebėjo. Jis labai stengėsi rodytis tvirtas, bet jam visiškai nesisekė.

– Ačiū už viską, ką padarei, – padėkojo jis Tilei. – Žinau, Sabrai patiko, kad tu šalia.

Tilės akys maldavo.

– Juk tu taip nepadarysi, Roni. Netikiu, kad galėtum atlenkti gaiduką ir užbaigti Sabros ir savo gyvenimą.

Jis nieko neatsakė, tik pabučiavo kūdikio kaktą.

– Sudie, Katerina. Aš tave myliu. – Paskui mėšlungiškai nustypčiojo už prekystalio atidaryti elektrinės durų spynos.

Pirmiausia Tilė leido išeiti kitiems. Prieš eidama pro duris ji žvilgtelėjo per petį į Daktarą. Jis buvo vėl paguldęs Sabrą ant grindų, bet pakėlė galvą, tarsi Tilės žvilgsnis būtų jį pa-

šaukęs. Jų akys susitiko tik sekundės dalelytei, bet tas laikas ir sąlytis neabejotinai buvo svarbūs.

Paskui ji išsmuko pro duris ir išgirdo, kaip už jos spragtelėjo spyna.

Iš tamsos atskubėjo medicinos seserys. Matyt, kiekvienam įkaitui buvo paskirta po porą. Apsupo Verną, Gledisę ir Doną, apibėrė klausimais, į kuriuos Gledisė atsakinėjo aiškiai irzliu tonu.

Priešais Tilę išdygo vyras ir moteris vienodais medikų chalatais. Moteris siekė paimti Kateriną, bet Tilė jos dar nepaleido.

– Kas jūs?

– Daktarė Emilė Garet. – Ji prisistatė esanti Midlando ligoninės naujagimių skyriaus vedėja. – O čia – daktaras Lendris Džailsas, akušerijos skyriaus vedėjas.

Patikėjusi prisistačiusiais, Tilė pasakė:

– Nors jums buvo pasakyta priešingai, tėvai nenori, kad kūdikis būtų atiduotas įvaikinti.

Daktarė Garet atrodė tokia nuoširdi ir tvirta, kokios Tilė tik galėjo tikėtis.

– Puikiai suprantu. Lauksime, kol atvyks motina.

Tilė pabučiavo Katerinai galvytę. Su šiuo kūdikiu ją siejo ryšys, kokio ji galbūt niekada gyvenime neturės su jokiu kitu žmogumi: buvo jos gimimo, jos pirmojo įkvėpio liudininke, girdėjo jos pirmąjį riksmą. Ir vis dėlto jausmo gilybė ją stebino.

– Gerai ja pasirūpinkite.

– Duodu žodį.

Daktarė Garet paėmė kūdikį ir nubėgo prie laukiančio sraigtasparnio, kurio propeleris jau sukosi keldamas smarkų vėją. Daktarui Džailsui teko šaukti, kad per tą triukšmą būtų išgirstas.

– Kaip jaučiasi motina?

– Blogai. – Tilė glaustai papasakojo apie sąrėmius ir gimdymą, paskui apsakė dabartinę būklę. – Daktaras labiausiai jaudinasi dėl kraujavimo ir galimos infekcijos. Sabra vis labiau silpsta. Jis sakė, kad krinta kraujo spaudimas. Iš to, ką jums pasakiau, ar galite ką nors Daktarui patarti?

– Vežti ją į ligoninę.

– Stengiamės ją įkalbėti, – niūriai tarė ji.

Žmogus, einantis prie jų plačiais, ryžtingais žingsniais, galėjo būti tik Kelovėjus. Buvo aukštas ir lieknas, bet net vienmarškinis kėlė pagarbą.

– Bilis Kelovėjus, – patvirtino jis, priėjęs prie daktaro Džailso ir Tilės. Jie paspaudė vienas kitam ranką.

Prie jos bėgte atpūtavo kreivakojis Galis.

– Jėzau, vaikuti, jei šią naktį nemirsiu nuo širdies smūgio, tai gyvensiu amžinai.

Tilė jį apkabino.

– Visus mus pergyvensi.

Augančios žmonių grupės pakraštyje ji pastebėjo kresną vyrą baltais marškiniais su pilkšvais spraustukais. Rankose jis laikė kaubojišką skrybėlę, panašią į Daktaro. Nespėjus jai prisistatyti, jis nemandagiai buvo nustumtas alkūnėmis į šalį.

– Panele Makoi, noriu su jumis pasikalbėti.

Ji bemat atpažino Raselą Dendį.

– Kaip mano duktė?

– Ji miršta. – Nors toks tvirtinimas atrodė per žiaurus, Tilės užuojauta milijonieriui buvo išsekusi. Be to, jei ji nori šią beviltišką padėtį pakeisti, privalo kirsti iš peties.

Kipas stovėjo užpakalyje, įamžindamas šį kupiną įtampos pasitarimą vaizdajuostėje. Prožektorius virš kameros akino. Pirmą kartą per savo karjerą Tilė bjaurėjosi ta šviesa, brovimosi į asmeninį gyvenimą simboliu.

Tiesus jos atsakymas į Dendžio klausimą trumpam jį suglumino, bet suteikė Kelovėjui galimybę išvesti į priekį ir pristatyti kitą žmogų.

– Koulas Deivisonas – Tilė Makoi. – Ronis neabejotinai panašus į tėvą.

– Kaip jis? – susirūpinęs paklausė jis.

– Tvirtai nusistatęs, pone Deivisonai. – Prieš pasakodama toliau ji pažiūrėjo į vieną ir į kitą tėvą. – Tie jaunuoliai kalba rimtai. Jie davė priesaiką ir ketina jos laikytis. Dabar, kai jie žino, kad Katerinai pavojus negresia ir ji medikų rankose, niekas nebegali sukliudyti jiems įvykdyti susitarimą ir nusižudyti. – Ji tyčia parinko žodžius, pabrėžiančius padėties rimtumą ir skubą.

Kelovėjus išlaikė profesinį nešališkumą ir prabilo pirmas:

– Šerifas Montezas sako, kad tas Daktaras yra stambus, raumeningas vyras. Ar jis negalėtų iš Ronio atimti ginklą jėga?

– Ir rizikuoti, kad bus dar aukų? – retoriškai paklausė ji. – Visai neseniai du vyrai bandė panaudoti jėgą. Viskas baigėsi kraujo praliejimu. Aš tikrai nesiūlyčiau Daktarui to imtis. Jis bando Ronį įtikinti viską baigti taikiai. Jei jis staiga pultų, prarastų visą įgytą vaikino palankumą.

Kelovėjus perbraukė ranka per retėjančius plaukus. Jis žiūrėjo, kaip sraigtasparnis su daktare Garet ir kūdikiu atsiplėšia nuo žemės.

– Įkaitams negresia pavojus? – paklausė jis.

– Neturėtų. Nors meilės tarp Ronio ir agento Keino arba meksikiečių nerasi nė su žiburiu.

Visi apsikeitė nerimastingais žvilgsniais, bet nespėjus Tilei paklausti, ką tie žvilgsniai pranašauja, Kelovėjus pasakė:

– Kitaip sakant, Ronis su Sabra derasi dėl savo gyvybės.

– Būtent, pone Kelovėjau. Mane siuntė jums pranešti, kad turite pusvalandį laiko nuspręsti.

– Ką nuspręsti?

– Suteikti jiems malonę, duoti laisvę eiti savo keliu.

– Tai neįmanoma.

– Tada ant jūsų sąžinės gulės dviejų vaikų mirtis.

– Jūs protinga moteris, panele Makoi. Suprantate, kad negaliu numuilinti tokio atvejo su įtariamu sunkiu nusikaltėliu.

Ją užgulė sunkus beviltiško pralaimėjimo jausmas.

– Žinau, garbės žodis, suprantu, kokia jūsų padėtis, pone Kelovėjau. Aš tik pasiuntinė. Perduodu jums, ką sakė Ronis. Instinktyviai jaučiu, kad padarys taip, kaip sako. Net jei jis dumia akis, tai Sabra kalba rimtai.

Ji primygtinai žiūrėjo į Dendį.

– Jei ji negali būti su Roniu, laisvai su juo gyventi, tikrai nusižudys. Jei iki tol mirtinai nenukraujuos.

Kelovėjui Tilė pasakė:

– Deja, aš jaučiu instinktyviai. Sprendimas priklauso ne nuo manęs. Jums spręsti.

– Ne visai, ne vien jam, – pareiškė Dendis. – Ir aš turiu teisę pasakyti. Kelovėjau, dėl Dievo, pažadėk tam vaikinui bet ką. Tik ištrauk iš ten mano dukterį.

Kelovėjus pasitikrino rankinį laikrodį.

– Pusvalandis, – guviai pasakė, – laiko nedaug, o man reikia daug kam paskambinti. – Jie visi patraukė prie furgono, stovinčio betonuotoje automobilių aikštelėje.

Galis pirmasis pastebėjo, kad Tilė neskuba eiti su kitais. Jis atsigręžė ir smalsiai į ją pažiūrėjo.

– Tile?

Ji ėjo atgal.

– Aš grįžtu.

– Tu rimtai? – Galio šūksnis atspindėjo visų, žiūrinčių į ją su tikra baime, nuostabą.

– Negaliu palikti Sabros.

– Bet...

Ji ryžtingai papurtė galvą nespėjus Galiui garsiai užprotestuoti. Eidama tuo pačiu keliu atgal ir didėjant atstumui tarp jų, pasakė:

– Lauksime jūsų sprendimo, pone Kelovėjau.

14 skyrius

Tilė prastovėjo prie parduotuvės durų pusantros minutės, kol išgirdo atrakinant spyną. Jai įėjus, Ronis neramiai ją nužvelgė.

Ji išsklaidė įtarimus:

– Neatsinešiau slapto ginklo, Roni.

– Ką sakė Kelovėjus?

– Svarsto. Sakė, kad turi kai kam paskambinti.

– Kam? Kodėl?

– Manau, kad jis neturi teisės suteikti tau malonę.

Ronis kandžiojo apatinę lūpą, kuri jau buvo taip iškankinta, kad virto atvira žaizda.

– Aišku. O kodėl grįžai?

– Pasakyti tau, kad Katerina labai gerose rankose. – Ji papasakojo apie daktarę Emilę Garet.

– Papasakok Sabrai. Jai tai bus svarbu.

Jaunosios motinos akys buvo pusiau užmerktos. Kvėpavimas paviršinis. Tilė abejojo, ar ji viską suvokia ir girdi, tačiau papasakojus apie naujagimių specialistę Sabra sušnibždėjo:

– Ar ji maloni?

– Labai. Kai su ja susipažinsi, pati pamatysi. – Tilė pažvelgė į Daktarą, bet jis matavo Sabros kraujospūdį smarkiai suraukęs antakius į jai pažįstamą gilią raukšlę. – Kitas labai malonus daktaras laukia, kol galės pasirūpinti tavimi. Jo pavardė Džailsas. Tu nebijai skristi sraigtasparniu, tiesa?

– Kartą skridau. Su tėčiu. Buvo smagu.

– Daktaras Džailsas čia pat, nori skubiai nugabenti tave į Midlando ligoninę. Katerina apsidžiaugs tave pamačiusi. Ji tikriausiai bus išalkusi.

Sabra nusišypsojo, paskui užsimerkė.

Pagal nebylų susitarimą Tilė ir Daktaras grįžo į savo įprastas vietas. Sėdint ant grindų atsirėmus į šaldiklį, ištiesus prieš save kojas, stebint, kaip sekundinė laikrodžio rodyklė mažina Ronio nustatytą laiką, buvo tinkamiausias metas Daktarui paklausti to, ko Tilė iš jo ir tikėjosi.

– Kodėl grįžai?

Net numanydama, kad jis klaus, Tilė neturėjo aiškaus, iš anksto sugalvoto atsakymo.

Praėjo nemažai laiko. Jo smakras – pastebėjo ji – dėl dygstančios barzdos patamsėjo, mat buvo praėjusios kokios dvidešimt keturios valandos nuo to laiko, kai jis skutosi. Raukšlių tinklelis apie akis atrodė ryškesnis negu anksčiau, aiškus nuovargio ženklas. Drabužiai, kaip ir jos, buvo nešvarūs, su kraujo dėmėmis.

Kraujas yra rišamoji medžiaga, suprato ji. Nebūtinai susimaišęs dviejų individų kraujas, kuris užmezga neatšaukiamą, beveik mistišką jų ryšį. Žmones jungia bet kieno pralietas kraujas.

Prisiminkime žmones, išgyvenusius lėktuvų katastrofas, traukinių avarijas, gamtos stichijas ir teroristų antpuolius, kurie užmezgė ilgalaikes draugystes dėl drauge patirtos traumos. Karo veteranai tarpusavyje kalbasi taip, kad nedalyvavę tame kare ir nepatyrę panašaus siaubo jų kalbos nesupranta. Pralietas kraujas per sprogimą Oklahoma Sityje, šaudymas mokyklose ir kiti neįtikėtini dalykai sulydė anksčiau nepažįstamus žmones taip tvirtai, kad jų ryšiai niekada nenutrūks.

Likę gyvi turi bendrą pagrindą. Jų tarpusavio ryšys retas ir unikalus, kartais klaidingai aiškinamas ir neteisingai suprantamas, bet beveik visuomet nepaaiškinamas tiems, kurie su tokiomis baimėmis nėra susidūrę.

Tilė taip ilgai neatsakė, kad Daktaras klausimą pakartojo:

– Kodėl tu grįžai?

– Dėl Sabros, – atsakė ji. – Likau vienintelė moteris. Pamaniau, kad jai manęs gali prireikti. Ir...

Jis pakėlė kelius, užsirėmė ant jų rankomis ir žiūrėjo į ją kantriai laukdamas, kol ji užbaigs mintį.

– Ir negaliu pakęsti ką nors pradėjusi nebaigti. Buvau čia, kai viskas prasidėjo, todėl nusprendžiau palūkėti, kol baigsis.

Ne viskas taip paprasta. Priežastis grįžti buvo sudėtingesnė, bet ji nemokėjo paaiškinti Daktarui savo daugiasluoksnio grįžimo motyvų, kadangi net jai pačiai jie nebuvo aiškūs. Kodėl ji ne su visais, nedaro reportažo iš įvykio vietos pasinaudodama šioje istorijoje savo neįtikėtinu įžvalgumu? Kodėl neįrašinėja garso, kuris lydėtų Kipo nufilmuotus vaizdus?

– Ką tu veikei šiose vietose? – Nutraukė jos apmąstymus Daktaro balsas.

– Rocho Lygumų teritorijoje? – nusijuokė ji. – Atostogavau. – Ji paaiškino, kaip važiuodama automobiliu į Naująją Meksiką per radiją išgirdo apie tariamą pagrobimą. – Paskambinau Galiui, šis pavedė man gauti interviu iš Koulo Deivisono. Pakeliui į Herą pasiklydau. Sustojau čia pasinaudoti tualetu ir paskambinti Galiui dėl kelio.

– Kalbėjai su juo, kai aš įėjau?

Tilė pažiūrėjo į jį įdėmiau, klausiamu žvilgsniu. Jis truktelėjo petį.

– Pastebėjau tave, rymančią prie telefono automato.

– Pastebėjai? A. – Jų akys susitiko ilgam, ir jai prireikė nemažų pastangų atsiplėšti nuo jo žvilgsnio. – Šiaip ar taip, baigus pokalbį telefonu ir perkant kelionei užkandžius, įeina... kas gi daugiau – Ronis su Sabra.

– Tai bent istorija.

– Negalėjau patikėti savo sėkme. – Ji kreivai šyptelėjo. – Norėti reikia atsargiai.

– Aš atsargus. – Po valandėlės pridūrė: – Dabar.

Šį kartą teko laukti jai, suteikti jam progą išdėstyti savo mintis plačiau arba pakeisti temą. Galbūt kalbėti vertė jos tylėjimas, kaip anksčiau ją vertė kalbėti jo tylėjimas, nes jis susigūžė, tarsi pečius slėgtų sunkūs prisiminimai.

– Kai sužinojau apie Šerės romaną, norėjau, kad ji... – Jis užsikirto, paskui prabilo vėl. – Siaubingai užsiutau, norėjau, kad ji...

– Kentėtų.

– Taip.

Gilus atodūsis ištarus šį žodį liudijo, kad prisipažinimas jam labai palengvino širdį. Tokiam žmogui kaip jis, kuris kasdien spręsdavo gyvybės ir mirties klausimus, išsipasakoti nelengva. Reikia turėti visagalio kompleksą, kad užtektų drąsos ir atkaklumo kovoti su tokiu nenugalimu priešu kaip vėžys. Pažeidžiamumas, koks nors silpnumo ženklas su tokios asmenybės bruožais nesuderinami. Ne, daugiau nei nesuderinami. Nepakenčiami.

Tilei paglostė savimeilę, kad jis pripažino savo silpnumą, leido jai žvilgtelėti į savo labai žmogišką pusę. Jos manymu, tam pasitarnavo kraštutinės aplinkybės. Tarsi atliekant išpažintį mirties patale, jam galbūt atrodė, kad tai paskutinė galimybė atsikratyti kaltės jausmo, persekiojusio per nepagydomą žmonos ligą.

– Vėžys nebuvo bausmė už jos neištikimybę, – švelniai įrodinėjo ji. – Tai tikrai ne tavo kerštas.

– Žinau. Sąmone, sveiku protu suprantu. Bet kai ji labai kentėjo, patikėk, buvo tikras pragaras – tada taip galvojau. Kad užtraukiau jai tokias kančias iš pasąmonės.

– Todėl dabar save baudi atsisakydamas profesijos.

Jis kirto atgal:

– O tu elgiesi kitaip?

– Ką?

– Baudi save, kad žuvo vyras. Dirbi už du, kad kompensuotum, kas prarasta dėl jo mirties.

– Juokinga!

– Nejaugi?

– Taip. Aš daug dirbu, nes man tai patinka.

– Bet tau niekada nebus gana.

Ji vos susilaikė piktai neatsikirtusi. Niekada netyrinėjo psichologinio savo ambicijų pagrindo. Tiesiog neleido sau į tai gilintis. Tačiau dabar, susidūrusi su tokia hipoteze, turėjo pripažinti jos vertę. Ji visada turėjo ambicijų. Buvo asmenybė iš prigimties, visada maksimalistė.

Tik ne tokiu mastu kaip pastaraisiais metais. Ji siekė tikslo iš visų jėgų ir labai nervindavosi patyrusi pralaimėjimą. Jai rūpėjo tik darbas, niekas kitas. Tai nereiškė, kad karjerai teikė pirmenybę prieš kitas gyvenimo sritis; karjera buvo jos gyvenimas. Ar jos nenumaldomas, ypatingas sėkmės troškimas yra sau pačiai užsidėta atgaila už tuos pykčio įkarštyje pasakytus netinkamus žodžius? Ar jos varomoji jėga yra kaltė?

Jie paniro į tylą, kiekvienas paskendo neramiose mintyse, grumdamiesi su savo asmenybės demonais, kuriuos buvo priversti pripažinti.

– Kur Naujojoje Meksikoje?

– Ką? – Tilė atsisuko į jį. – Aa, kalbi apie mano kelionės tikslą? Eindžel Fairas.

– Girdėjau apie jį. Neteko ten būti.

– Kalnų oras ir skaidrūs upeliai. Drebulės. Dabar jos bus žalios, ne auksinės, bet, sako, ten gražu.

– Sako? Pati ten nesi buvusi?

Ji papurtė galvą.

– Draugė savaitei man užleido savo butą.

– Dabar jau būtum ten, įsikūrusi. Gaila, kad iš pradžių paskambinai Galiui.

– Nežinau, Daktare. – Ji pažvelgė į Sabrą, paskui į jį. Atidžiai. Stebėdama kiekvieną jo griežto veido niuansą. Matuodama jo akių gelmę. – Nemainyčiau to, ką čia patyriau, į niekąpasaulyje.

Užėjo beveik nenugalimas noras jį paliesti. Tilė tam atsispyrė, bet nenuleido nuo jo akių. Žiūrėjo ilgai, o jos širdis smarkiai daužėsi į šonkaulius ir visos juslės gauste gaudė nuo malonaus, geidžiamo jo artumo.

Kai suskambėjo telefonas, ji net pašoko.

Nerangiai atsistojo ant kojų, Daktaras taip pat.

Ronis griebė ragelį.

– Ponas Kelovėjus?

Klausėsi, kaip Tilei atrodė, visą amžinybę. Ji vėl pažabojo impulsyvų norą paliesti Daktarą. Norėjo paimti jo ranką ir stipriai už jos laikytis, kaip daro žmonės, laukdami gyvenimą keičiančios žinios.

Galų gale Ronis atsisuko į juos nuleidęs telefono ragelį prie krūtinės.

– Kelovėjus sako susitaręs su Taranto ar panašaus pavadinimo apygardos prokuroru, teisėju ir abiejų pusių tėvais susitikti ir užglaistyti tą reikalą. Sako, kad jei aš pripažinsiu pažeidęs įstatymą ir lankysiu psichologo konsultacijas, galbūt mane nuteis lygtinai ir nereikės sėsti į kalėjimą. Greičiausiai.

Tilė iš džiaugsmo vos neišvirto iš kojų. Ji susijuokė.

– Tai puiku!

– Geras sandėris, Roni. Tavim dėtas, aš jo nepaleisčiau, – pasakė jam Daktaras.

– Sabra, o tu sutinki?

Kai ji neatsakė, Daktaras vos nepartrenkė Tilės puldamas ir klaupdamas prie merginos.

– Ji be sąmonės.

– O Dieve! – sušuko Ronis. – Ar ji mirusi?

– Ne, bet jai reikia pagalbos, sūnau. Skubios pagalbos.

Tilė, palikusi Sabrą Daktaro globai, puolė prie Ronio. Bijojo, kad iš nevilties jis gali nukreipti pistoletą į save.

– Pasakyk Kelovėjui, kad su tomis sąlygomis sutinki. Aš perkirpsiu jiems lipnią juostą, – pasakė ji mostelėdama į Keiną, Chuaną ir Antrąjį. – Gerai?

Ronis nustėręs žiūrėjo, kaip Daktaras kelia ant rankų Sabrą. Kraujas tuojau pat permerkė jo drabužius.

– O Jėzau, o Dieve, ką aš padariau?

– Apgailestausi vėliau, Roni, – griežtai pasakė Daktaras. – Pasakyk Kelovėjui, kad mes išeiname.

Pritrenktas vaikinas ėmė lementi į ragelį. Tilė greitai pasiėmė anksčiau naudotas žirkles ir priklaupė prie Keino. Perkirpo lipnią juostą aplink kulkšnis.

– O rankos? – Jam pynėsi liežuvis. Tikriausiai dukart gavo smegenų sutrenkimą.

– Kai išeisi pro duris. – Ji vis dar būgštavo, kad jis bandys pasirodyti didvyriu.

Jo akys virto siaurais plyšeliais.

– Tu, poniute, giliai įklimpusi į mėšlą.

– Kaip visada, – pašmaikštavo ji ir nuėjo prie meksikiečių. Chuanas žaizdą kojoje kentė stojiškai, bet ji jautė iš jo sklindantį apmaudą. Laikydamasi nuo jo kuo toliau, perkirpo juostą aplink kojas. Buvo nelengva. Vernas puikiai padirbėjo.

Dar didesnį pasibjaurėjimą ji juto tam, kurį pavadino Antruoju. Jo tamsios akys klaidžiojo po ją su neslepiama piktdžiuga, tyčia žvelgė nedviprasmiškai gašliai, todėl jai dar labiau norėjosi palįsti po dušu.

Baigusi šį darbą pasakė:

– Eik pirmas, Daktare, – pamojo durų link. – Gerai, Roni?

– Gerai, gerai. Nugabenk Sabrą pas tą, kuris gali jai padėti, Daktare.

Tilė nuėjo prie durų ir laikė jas atviras. Sabra ant Daktaro rankų atrodė kaip išblukusi skudurinė lėlė. Atrodė negyva. Ronis meiliai palietė jos plaukus, skruostą. Kai ji nesureagavo, jis suvaitojo.

– Laikykis, Roni, ji gyva, – patikino jį Daktaras. – Pasveiks.

– Daktaras Džailsas, – priminė daktarui Tilė, kai šis ėjo pro šalį.

– Supratau.

Po akimirkos jis jau bėgo per automobilių stovėjimo aikštelę, nešdamas sąmonės netekusią merginą.

– Dabar jūs, – pasakė Ronis Tilei.

Ji papurtė galvą.

– Lieku su tavim. Išeisime kartu.

– Jūs jais nepasitikite? – Jo balsas iš baimės buvo plonas ir silpnas. – Manote, Kelovėjus bandys ką nors iškrėsti?

– Nepasitikiu jais. – Ji kryptelėjo galva į kitus tris įkaitus. – Leisk jiems išeiti pirma.

Jis susimąstė, bet neilgam.

– Gerai. Tu, Keinai. Eik.

Nugalėtasis FTB agentas prasliūkino pro juos. Kadangi jo rankos buvo surištos, Tilė vėl laikė atviras duris. Skaudesnis negu du smūgiai į galvą buvo kirtis jo išdidumui. Be abejonės, jam buvo nesmagu susitikti su bendradarbiais, ypač Kelovėjumi.

Ronis palaukė, kol Keiną apsupo minia medikų ir pareigūnų, ir tik paskui mostu pakvietė Chuaną ir Antrąjį prie durų.

– Jūsų eilė.

Dukart bandę pabėgti, dabar jie tarsi nenorėjo išeiti. Slinko pirmyn murmėdami vienas kitam kažką ispaniškai.

– Judinkitės, – nekantriai mojo jiems į duris Tilė. Jai nežmoniškai rūpėjo, kaip sekasi Sabrai.

Chuanas ėjo pirmas, smarkiai šlubavo. Ant slenksčio jis stabtelėjo, šaudė akimis po automobilių stovėjimo aikštelę. Antrasis, kaip pastebėjo ji, praktiškai lipo Chuanui ant kulnų, pilvu beveik liesdamas jo sėdynę, naudodamasis juo tarsi skydu. Jie išėjo pro duris.

Tilė pasisuko pakalbėti su Roniu, kai staiga parduotuvės fasadą nutvieskė akinama šviesa. Greitojo reagavimo būrio vyrai kaip juodi vabalai strimgalviais išlėkė iš netikėčiausių slaptaviečių. Jų skaičius ją apstulbino. Kai buvo išėjusi tartis su Kelovėjumi, matė jų tik trečdalį.

Ronis nusikeikė ir nėrė už prekystalio. Tilė suklykė, bet ne iš baimės, o pasipiktinusi. Ji buvo per daug įniršusi, kad išsigąstų.

Keista, bet įsiveržėliai apsupo Chuaną ir Antrąjį, įsakė jiems gulti veidu žemyn. Sužeistam Chuanui nebuvo pasirinkimo, beliko paklusti. Jis tiesiog susmuko.

Nepaisydamas įspėjimų, Antrasis leidosi kiek įkabindamas bėgti, bet buvo kaipmat sugriebtas ir pargriautas ant betono. Kol Tilė spėjo susivokti, kas atsitiko, viskas baigėsi. Greitojo reagavimo būrio policininkai meksikiečius surakino ir nutempė.

Šviesos užgeso taip pat staiga, kaip ir užsidegė.

– Roni? – Jo vardas sugriaudėjo per garsiakalbį. – Roni? Panele Makoi? – Kalbėjo Kelovėjus. – Neišsigąskite. Jūs buvote labai pavojingų žmonių draugijoje. Mes juos atpažinome pamatę vaizdajuostėje. Jų ieško policija čia ir Meksikoje. Todėl jie ir norėjo pabėgti. Tačiau dabar jie yra mūsų areštinėje. Jums išeiti nepavojinga.

Tilės ši informacija anaiptol nenuramino, ji buvo įniršusi. Kaip jie drįso jos neįspėti apie gresiantį pavojų! Tačiau negalėjo išlieti pykčio dabar. Kelovėjus ir kompanija gaus nuo jos pylos vėliau.

Kuo šaltakraujiškiau ji Roniui pasakė:

– Girdėjai? Viskas gerai. Prožektoriai, greitojo reagavimo būrys su tavim neturėjo nieko bendro. Eime.

Jis vis dar atrodė išsigandęs ir sutrikęs. Šiaip ar taip, iš už prekystalio nėjo.

„Dieve, maldauju, neleisk man dabar padaryti mirtinos klaidos“, – meldė Tilė. Negalėjo per daug jo raginti, bet reikėjo, kad jis pajudėtų.

– Manau, būtų geriausia, jei paliktum pistoletus čia. Padėk juos ant prekystalio. Tada galėsi išeiti iškėlęs rankas, ir jie žinos, kad tu nuoširdžiai nori išspręsti reikalus. – Jis nė nekrustelėjo. – Gerai?

Jis atrodė pavargęs, išsekęs, pralaimėjęs. „Ne, ne, ne pralaimėjęs“, pasitaisė ji. Jei jis tai laiko pralaimėjimu, gali neišeiti. Gali griebtis, jo supratimu, lengviausios išeities.

– Tu pasielgei nepaprastai drąsiai, Roni, – šnekėjo ji. – Pasipriešinai Dendžiui, FTB. Tu laimėjai. Tau ir Sabrai visą laiką trūko būtent žmonių, ko nors, kas išklausytų ir teisingai su jumis pasielgtų. O tu privertei juos tai padaryti. Tai didelis laimėjimas.

Jo akys nukrypo į ją. Ji nusišypsojo tikėdamasi, kad šypsena neatrodys tokia dirbtinė, kokia atrodė jai pačiai.

– Padėk ginklus ir eikim. Laikysiu tave už rankos, jei nori.

– Ne. Ne. Pats eisiu. – Jis paguldė abu pistoletus ant prekystalio, o kai nusišluostė drėgnus delnus į džinsus, Tilė iškvėpė sulaikytą orą.

– Eikite pirma. Aš – iš paskos.

Ji delsė susirūpinusi dėl jam vis dar lengvai pasiekiamų ginklų. Ar jo paklusnumas nėra triukas?

– Gerai. Einu. Ateini?

Jis aplaižė sukandžiotas lūpas.

– Aha.

Ji nervingai pasuko prie durų, jas atidarė ir peržengė slenkstį. Pastebėjo, kad dangus nebe juodas, o tamsiai pilkas, toks, kad toje pilkumoje galėjai matyti mašinų ir žmonių siluetus. Oras jau buvo sausas ir karštas. Pūtė lengvas vėjelis, kurio gūsis nešdamas smėlį brūkštelėjo jai per odą.

Ji žengė keletą žingsnių, paskui atsigręžė. Ronio ranka buvo ant durų, pasiruošusi jas atidaryti. Rankoje ginklo nebuvo. „Tik dabar nepadaryk kokios kvailystės, Roni. Eini laisvas namo.“

Priekyje ji pamatė jos laukiančius Kelovėjų, poną Deivisoną, Galį, šerifą Montezą.

Ir Daktarą. Jis ten buvo. Stovėjo truputį atokiau nuo kitų. Aukštas. Plačiapetis. Vėjo taršomais plaukais.

Akies kampučiu ji matė greitojo reagavimo būrį, varantį Antrąjį į furgono galą su didele apsauga. Durys užsitrenkė

ir furgonas, žvygtelėjus padangoms, išlėkė iš automobilių aikštelės. Chuanas gulėjo ant neštuvų, kur jam teikė pagalbą medikai.

Tilės žvilgsnis jau buvo pro Chuaną praslinkęs, kai ji pažvelgė į jį dar kartą. Jis ėmė grumtis su medikais, kurie bandė suleisti į jo prirakintos rankos veną vaistų. Kaip pamišėlis su tramdomais marškiniais jis muistėsi, sukinėjo galvą, rankas. Jo lūpos judėjo, kažką šūkavo, ir ji stebėjosi, kodėl jai visa tai keista.

Paskui suprato, kad žodžius jis sako angliškai.

Bet juk jis nemoka angliškai, kvailai pagalvojo ji. Tik ispaniškai.

Maža to, tie žodžiai atrodė nesąmonė, nes jis visa gerkle rėkė:

– Jis turi šautuvą! Tenai! Žmonės! O Kristau, ne!

Tuos žodžius Tilė išgirdo sekundę prieš tai, kai Chuanas nusirito nuo neštuvų, staiga pašoko nuo betono į orą. Jis puolė ant vyro ir pečiu smarkiai trenkęs jam į pilvą parvertė ant žemės.

Tačiau Raselas Dendis jau buvo spėjęs paleisti taiklų šūvį iš medžioklinio šautuvo.

Tilė, išgirdusi kurtinantį garsą, žaibiškai apsisuko ir išvydo parduotuvės durų stiklus, byrančius ant veidu žemyn tysančio Ronio kūno. Vėliau ji neprisiminė: suklykė ar ne. Neprisiminė, kaip lyg vėjas nulėkė iki įėjimo į parduotuvę, kaip nepaisydama stiklų krito ant rankų ir kelių.

Gerai prisiminė girdėjusi Chuaną šaukiantį – jis gelbėjo savo gyvybę: „Martinezas, slaptasis finansų tarnybos agentas! Agentas Martinezas, slaptas darbuotojas!“

15 skyrius

Nuo antiseptikų, kuriais medicinos sesuo tepė jai rankas ir kelius, perštėjo. Stiklo duženos, kiaurai prapjovusios jos kelnių medžiagą, sulindo į kelius.

Tilė visai nepastebėjo įpjovimų, kol moteris mažyčiu pincetu nepradėjo traukti stiklo šukelių. Tik tada ėmė skaudėti. Tačiau toks skausmas buvo menkniekis. Jai labiau rūpėjo, kas vyksta aplinkui, negu tos gautos paviršinės žaizdelės.

Pasodinta ant neštuvų – lipti į greitosios pagalbos automobilį ji atsisakė – bandė pro ją gydančią moterį apsižvalgyti. Pamatė chaotišką vaizdą. Vos prašvitus, daugybės policijos ir kitų skubios pagalbos mašinų šviesos atrodė lyg svaiginantis blykčiojančių spalvotų šviesų kaleidoskopas. Medikai, kurie nepuolė padėti Roniui, rūpinosi ja, slaptuoju agentu Martinezu ir Keinu.

Žiniasklaidai artimesnė prieiga buvo uždrausta, bet žinių tarnybų sraigtasparniai dūzgė virš galvų kaip įkyrūs vabzdžiai. Ant stalkalnio, stūksančio virš Rocho Lygumų lomos, stovėjo televizijos furgonų kolona. Palydovinės antenos, pritvirtintos prie jų stogų, atspindėjo patekėjusią saulę.

Paprastai toks vaizdas būtų džiuginęs Tilės Makoi širdį. Būtų pasijutusi kaip žuvis vandenyje. Tačiau įprastinio adrenalino antplūdžio prieš savo reportažą iš įvykio vietos, žiūrėdama į kameros objektyvą, ji nejuto.

Bandė sukelti įprastinį entuziazmą – nepavyko. Beliko tikėtis, kad žiūrovai nepastebės, o jei pastebės, entuziazmo stoką pateisins iškentėtais sunkiais išmėginimais.

Reportažo fonas, aišku, buvo dramatiškas. Ji šaukė į mikrofoną, kai sanitarinis sraigtasparnis pakilo su Roniu Deivisonu į artimiausią pagalbos centrą, kur jo laukė medikų brigada, pasiruošusi gydyti šautinę krūtinės žaizdą. Stiprus besisukančio propelerio sukeltas vėjas nešė į akis smėlį. Akys ašaroja nuo smėlio, profesionalai neverkia, – nutarė ji.

Vos baigusi savo ekspromtu parengtą įvykių, nutikusių per pastarąsias šešias valandas, santrauką, ji abejingai perdavė bevielį mikrofoną Kipui, o šis pabučiavo jai į skruostą, pasakė „nuostabu“ ir nurūko filmuoti papildomos medžiagos, naudodamasis proga būti arti veiksmo vietos, nes buvo jos bendradarbis.

Tik baigusi darbą ji sutiko, kad medikai apžiūrėtų jos kraujuojančius delnus ir kelius. Dabar, kalbėdama su sesele, ji pasakė:

– Jūs tikriausiai kai ką žinote.

– Deja, panele Makoi, nežinau.

– Arba nesakote.

Moteris santūriai žvilgtelėjo.

– Aš nežinau. – Ji užsuko buteliuko su antiseptiku kamštelį. – Jums tikrai reikėtų vykti į ligoninę ir leisti kam nors apžiūrėti jūsų rankas geresnėje šviesoje. Galėjo likti stiklo šukelių...

– Neliko. Viskas gerai. – Ji nušoko nuo neštuvų. Keliai nuo daugybės įpjovimų buvo sustingę ir skausmingi, bet veidu ji seselei neišsidavė. – Ačiū.

– Tile, ar tu sveika? – Prie jos šnopuodamas priėjo Galis. – Kol nesutvarkė tavo rankų ir kelių, tie šunsnukiai man neleido prieiti. Reportažas atrodo puikiai, vaikuti. Geriausia, ką esi padariusi. Jei tai neužtikrins tau vietos *Devynete*, tada gyvenime nėra teisybės ir aš iš televizijos verslo išeinu.

– Ar girdėjai ką nors apie Ronio būklę?

– Nė žodžio.

– Apie Sabrą?

– Nieko. Nuo to laiko, kai kaubojus perdavė ją daktarui Džailsui ir išskraidino malūnsparniu.

– Beje, Daktaras, ar jis kur netoliese?

Galis jos negirdėjo. Kraipė galvą murmėdamas:

– Būtų jie man leidę trinktelti Dendžiui. Po poros minučių jam gyvenimėlis atrodytų nebemielas.

– Kiek suprantu, jis areštuotas.

– Trys šerifo padėjėjai – bjauriausi tipai, kokius esu kada matęs, – nutempė jį į kalėjimą.

Nors buvo mačiusi savo akimis, vis dar negalėjo patikėti, kad Dendis šovė į Ronį Deivisoną. Pasidalino savo nusivylimu su Galiu.

– Nesuprantu, kaip tai galėjo atsitikti.

– Niekas į jį nekreipė dėmesio. Jis puikiai apmulkino Kelovėjų. Verkė, grąžė rankas. Pripažino, kad neteisingai elgėsi. Leido mums patikėti supratęs savo klaidą, viską atleidęs, neva vienintelis jo noras – kad Sabra būtų saugi. Prakeiktas melagis.

Tilės tramdomi jausmai išsiveržė į paviršių – ji pravirko.

– Tai mano kaltė, Gali. Aš prižadėjau Roniui, kad išeiti jam visai nepavojinga, kad jei jis pasiduos, jam nieko neatsitiks.

– Mes visi tai žadėjome, panele Makoi.

Ji atsisuko į pažįstamą balsą, ašaros bemat nudžiūvo.

– Aš labai ant jūsų supykau, agente Kelovėjau.

– Kaip ką tik paaiškino jūsų kolega, aš pakliuvau ant atgailaujančio Dendžio kabliuko. Niekas nežinojo, kad jis atsinešė medžioklinį šautuvą.

– Ne vien dėl to. Galėjote mane įspėti apie tą žmogėną Huertą, kai išnešiau kūdikį.

– O jei būtumėt žinojusi, kas jis, ką būtumėt dariusi?

Ką būtų dariusi? Ji nežinojo, bet tai atrodė nebesvarbu. Pasiteiravo:

– Ar žinojote, kad Martinezas yra finansų skyriaus agentas?

Kelovėjus atrodė susikrimtęs.

– Ne. Manėme, jis vienas iš Huerto parankinių.

Prisiminusi, kaip sužeistas, supančiotas žmogus metėsi ant Dendžio, ji tarė:

– Jis pasielgė nepaprastai drąsiai. Ne tik atskleidė savo slaptą užduotį, bet ir rizikavo gyvybe. Jei kiti pareigūnai būtų greičiau reagavę... – Ji sudrebėjo pagalvojusi apie jaunojo žmogaus kūną, suvarpytą kolegų kulkų.

– Galvojau apie tai, – niūriai prisipažino Kelovėjus. – Jis nori su jumis pasikalbėti.

– Su manim?

– Ar galėtumėt?

Kelovėjus nuvedė ją prie kito greitosios pagalbos automobilio, pakeliui informuodamas apie Martinezo būklę.

– Kulka perėjo jam per koją nekliudžiusi nei kaulo, nei arterijos. Šiąnakt jam dukart pasisekė. – Jis palydėjo ją į mašinos galą.

Laikiną tvarstį, kurį Daktaras buvo uždėjęs ant Martinezo šlaunies, pakeitė sterilus marlės raištis. Kruvini sportiniai marškinėliai buvo numesti ant krūvos kitų nereikalingų suterštų daiktų. Žiūrint į juos, Tilei suspaudė širdį. Prisiminė, kaip Daktaro rankos dėjo paprastą tvarstį ant jo paties padarytos žaizdos.

Martinezui buvo pastatyta lašinė ir perpiltas kraujas. Tačiau jo akys buvo žvalios.

– Panele Makoi.

– Agente Martinezai. Jūs puikiai atlikote savo darbą. Visus mus apkvailinote.

Jis nusišypsojo rodydamas labai lygius baltus dantis, kuriuos ji buvo pastebėjusi anksčiau.

– Toks slaptojo agento tikslas. Ačiū Dievui, Huertas taip pat apsikvailino. Aš tapau jo organizacijos nariu pernai vasarą. Sunkvežimis su žmonėmis kirto sieną vakar naktį.

– Jis perimtas maždaug prieš valandą, – pranešė jiems Kelovėjus. – Kaip visada, sąlygos viduje buvo apgailėtinos. Užrakinti žmonės iš tikrųjų džiaugėsi patekę į areštinę. Jiems tai buvo išsigelbėjimas.

– Mes su Huertu vežėme juos parduoti kviečius auginančiam fermeriui Kanzase. Huertas turėjo būti areštuotas atlikus sandėrį. Čia mes sustojome užkąsti.

Jis truktelėjo pečiais, tarsi sakydamas, kad visa kita jie žino.

– Džiaugiuosi, kad nė vienas iš mūsų nėjome į parduotuvę ginkluotas. Palikome ginklus automobilyje – tai išskirtinis atvejis. Likimo posūkis ar Dievo pirštas, kaip sakysi. Jei Huertas būtų atsinešęs ginklą, tikrai greitai būtų užviręs pragaras.

– Ar jums gresia pavojus sulaukti atsakomojo smūgio?

Vėl blykstelėjo šypsena.

– Tikiu, kad mano skyrius lieps man vėl išnykti. Jei kada nors mane pamatysite, tikriausiai nepažinsite.

– Suprantu. Dar vienas klausimas. Kodėl bandėte paimti kūdikį?

– Huertas norėjo užpulti Ronį, jį įveikti jėga. Aš pasisiūliau atitraukti dėmesį čiupdamas kūdikį. Iš tikrųjų bijojau, kad jis vaikui ko nors nepadarytų. Tik taip maniau jį apginsiąs.

Tilė suvirpėjo pagalvojusi, kas galėjo atsitikti.

– Jūs atrodėte ypač priešiškas Keinui.

– Jis mane atpažino, – sušuko Martinezas. – Prieš porą metų dirbome prie vienos bylos drauge. Jis nelabai moka laikyti liežuvį už dantų. Keletą kartų vos manęs neišdavė. Privalėjau jį nutildyti. – Žiūrėdamas į Kelovėjų pridūrė: – Manau, kad jam reikia pasitobulinti FTB akademijoje Kvantike.

Tilė nuslėpė šypseną.

– Turime jums padėkoti už keletą kartų parodytą drąsą, pone Martinezai. Gaila, kad už gerus norus gavote kulką.

– Tas vyrukas, Daktaras, pasielgė taip, kaip turėjo pasielgti. Jo vietoje būčiau daręs tą patį. Norėčiau jam pasakyti, kad ant jo nepykstu.

– Jis jau išvažiavo, – tarė Kelovėjus.

Slėpdama nusivylimą ir nepaisydama sužaloto delno, Tilė paspaudė Martinezui ranką ir palinkėjo sėkmės, paskui padedama išlipo iš greitosios pagalbos automobilio, čia rūkydamas cigaretę jos laukė Galis. Kai greitoji nuvažiavo, prie jų prisijungė Gledisė ir Vernas.

Jie aiškiai buvo apsilankę savo ištaigingoje mašinoje, nes vilkėjo kitais drabužiais, kvepėjo muilu ir atrodė tokie žvitrūs ir guvūs, tarsi būtų grįžę po dviejų savaičių poilsio mineralinių vandenų kurorte. Tilė juos vieną po kito apkabino.

– Negalėjome išvažiuoti nepalikę jums savo adreso ir negavę pažado palaikyti ryšį. – Gledisė įteikė jai popierėlį su užrašytu savo adresu Floridoje.

– Pažadu. Ar tęsite savo medaus mėnesį?

– Po to, kai stabtelėsime Luizianoje aplankyti mano sūnaus ir anūkų, – atsakė Vernas.

– Kurie, be abejo, yra penki baisiausi pasaulyje padaužos.

– Na jau, Gledise.

– Aš tik sakau, kaip yra, Vernai. Tikri kipšiukai, pats žinai. – Paskui jos elgesys pasikeitė. Ji nubraukė staiga akyse pasirodžiusias ašaras. – Labai tikiuosi, kad tie du jaunuoliai pasveiks. Kol neišgirsiu, kad jie sveiki, nerasiu sau vietos.

– Ir aš, – Tilė paspaudė smulkią Gledisės rankelę.

Vernas pasakojo:

– Mums reikėjo duoti parodymus šerifui, paskui FTB agentams. Paaiškinome, kad privalėjai trenkti tam Keinui su aitriųjų paprikų skardine dėl jo visiško bukumo.

Galis prunkštelėjo. Kelovėjus sukluso, bet kritikos nekomentavo.

– Dona nenueina nuo televizijos kamerų, – apmaudavo Gledisė. – Pasiklausius, ką ji tauškia, galima pamanyti, kad ji – didvyrė.

Vernas iš savo kelioninio krepšio ištraukė nedidelę vaizdajuostę ir įspraudė Tilei į ranką.

– Nepamiršk šitos, – sušnibždėjo jis.

Tiesą sakant, vaizdajuostę ji buvo pamiršusi.

Gledisė pasakė:

– Mes prasmukome atgal į parduotuvę jos paimti.

– Ačiū už viską. – Tilė vėl susijaudino, kai jie galutinai atsisveikino ir patraukė prie savo prabangios mašinos.

– Medaus mėnuo? – paklausė Galis, kai jie nuėjo.

– Jie buvo nepakartojami. Aš jų pasigesiu.

Jis keistai į ją pažiūrėjo.

– Ar gerai jautiesi?

– Taip. Kodėl klausi?

– Kažkaip keistokai elgiesi.

– Kiaurą naktį nemiegojau. – Ištiesinusi pečius ir atsistojusi kaip įprasta prieš kameras, ji pasisuko į Kelovėjų.

– Manau, turite man daug klausimų.

Furgone Kelovėjus pavaišino ją kava ir bandelėmis, suneštomis Pirmosios baptistų bažnyčios pagalbininkių. Truko gerą valandą, kol jis surinko iš jos visą reikalingą informaciją.

– Tikiuosi, tam kartui užteks, panele Makoi, nors gal turėsime klausimų vėliau.

– Suprantu.

– Ir manęs nenustebintų, jei apygardos prokuroras paprašytų jus dalyvauti, kai pateiksime teisme kaltinimus Roniui Deivisonui.

– *Jei* pateiksite, – tyliai ištarė ji.

FTB agentas nusuko žvilgsnį į šalį ir Tilė suprato, kad jis jaučiasi labai kaltas dėl to, kas atsitiko. Galbūt labiau kaltas negu ji. Pripažino, kad Raselo Dendžio apsimestinis elgesys jį apgavo. Nepastebėjo, kad Dendis grįžo į savo asmeninį sraigtasparnį, kuriuo buvo atskridęs, ir pasiėmė iš ten medžioklinį šautuvą. Jei įvyktų neįtikėtinas dalykas ir Ronis mirtų, Kelovėjui tektų už daug ką atsakyti.

– Ar gavote naujienų apie Ronio būklę?

– Ne, – atsakė Kelovėjus. – Žinau, kad keliamas į sraigtasparnį jis buvo gyvas. Daugiau nieko negirdėjau. Kūdikiui vis-

kas gerai. Sabra įtraukta į sunkių ligonių sąrašą, bet jai geriau, negu tikėjausi. Gavo kelias dozes kraujo. Su ja yra jos motina.

– Nemačiau pono Koulo Deivisono.

– Jam leista lydėti Ronį sraigtasparniu. Jis buvo... na, galite įsivaizduoti.

Jie trumpam nutilo, nekreipdami dėmesio į kitus agentus, kurie tvarkė aplinką. Galiausiai Kelovėjus davė ženklą jai pakilti ir palydėjo į lauką, kur rytas buvo pačiam gražume.

– Sudie, pone Kelovėjau.

– Panele Makoi? – Jau eidama ji atsigręžė. Specialusis agentas Kelovėjus mindžikavo nedrįsdamas kažko pasakyti. – Esu įsitikinęs, kad jums teko sunkus išbandymas. Bet džiaugiuosi, kad turėjome ten tokį šaltakraujį žmogų kaip jūs. Jūs padėjote visiems nepamesti galvos ir elgėtės nepaprastai ramiai.

– Nesu nepaprastai rami, pone Kelovėjau. Gal valdinga, – pasakė šyptelėjusi. – Jei ne Daktaras... – ji smalsiai pakreipė galvą. – Ar jis davė jums parodymus?

– Davė šerifui Montezui.

Jis mostelėjo į šerifą, kurio, atsirėmusio į furgoną paunksnėje, ji nepastebėjo. Šerifas kilstelėjo ranką prie savo plačiakraštės skrybėlės atiduodamas jai pagarbą ir lėtai ėjo artyn, bet nebylus jos klausimas apie Daktarą liko be atsako.

– Mūsų meras pasiūlė jus apgyvendinti vietiniame motelyje. Tai ne *Ritz* viešbutis, – sukikeno jis, – bet maloniai prašome gyventi jame, kiek norėsite.

– Ačiū, bet aš grįžtu į Dalasą.

– Ne tuojau pat, ne dabar. – Prie jų priėjo Galis, o su juo ir Kipas. – Mes grįžtame į sraigtasparnį ir įteikiame šią juostą redaktorei, kad ji galėtų pradėti ją montuoti.

– Skrisiu su jumis ir ką nors pasiųsiu, kad atvarytų mano mašiną.

Tilei dar nebaigus kalbėti, jis papurtė galvą.

– Vietos užtenka tik dviem keleiviams, o man reikia grįžti. Nežinia, ką iškrėtė žinių skyriuje tas prietranka su žiedais

antakyje. Pasinaudok maloniu mero pasiūlymu. Pasiųsime tau sraigtasparnį vėliau su stažuotoju parvairuoti tavo automobilio į Dalasą. Be to, tu smirdi. Praverstų dušas.

– Kai reikia, tu tikrai moki būti žavus, Gali.

Viskas buvo nuspręsta, o ji per daug pavargusi, kad priešintųsi. Jie sutarė laiką ir vietą, kur ji lauks sraigtasparnio, o šerifas Montezas pažadėjo ją ten nuvežti. Galis ir Kipas atsisveikinę nuskuodė prie laukiančio sraigtasparnio, ant kurio šonų buvo spalvotos televizijos pavadinimo raidės.

Kelovėjus ištiesė ranką.

– Sėkmės jums, panele Makoi.

– Ir jums. – Jie paspaudė vienas kitam ranką, bet ji jo ranką sulaikė.

– Minėjote, kad džiaugiatės, jog ten buvau. – Ji kryptelėjo galva parduotuvės link. – Aš džiaugiuosi, kad čia, lauke, buvote jūs, pone Kelovėjau. – Ji sakė tiesą. Esant tokioms aplinkybėms turėti jį vadovu buvo tikra laimė. Vargu ar kitas būtų mokėjęs taip jautriai elgtis.

Išgirdęs komplimentą jis sutriko.

– Ačiū, – skubiai padėkojo, pasisuko ir įlipo į policijos furgoną.

Šerifas Montezas iškėlė lagaminus iš jos automobilio ir padėjo ant savo budinčio policijos automobilio užpakalinės sėdynės. Ji priešinosi, nenorėjo, kad jis ją vežtų.

– Aš galiu vairuoti pati, šerife.

– Nėra reikalo. Jūs tokia išvargusi, bijau, kad prie vairo užmigsite. Jei nerimaujate dėl savo automobilio, pasiųsiu padėjėją jo atvaryti. Mes jį pastatysime prie savo kontoros ir galėsime prižiūrėti.

Keista, jai visai patiko perleisti vadovavimą, nebeapsunkinti savęs sprendimais.

– Ačiū.

Kelionė į motelį ilgai netruko. Šeši kambariai rikiavosi palei stoginę, kuri teikė labai menką pavėsį. Visos durys buvo nudažytos oranžine spalva.

– Registruotis nereikia. Jūs vienintelė viešnia. – Montezas, išlindęs iš už vairo, apėjo automobilį ir padėjo jai išlipti.

Jis turėjo kambario raktą ir atrakino duris. Kondicionierius buvo įjungtas. Pro langelį garsiai ūžė, o viena dalis viduje su pertrūkiais barškėjo, bet tai buvo draugiški garsai. Ant staliuko kambaryje stovėjo vaza su saulėgrąžomis ir pintinė su šviežiais vaisiais bei kepiniais, suvyniotais į rausvą plastiką.

– Ponios katalikės nenusileidžia ponioms baptistėms, – pasakė jis.

– Jūs visi labai geri.

– Ką ten, panele Makoi. Jei ne jūs, galėjo būti kur kas blogiau. Niekas iš mūsų nenorėjo, kad Rocho Lygumos išgarsėtų žudynėmis.

Jis palietė savo skrybėlės kraštą išeidamas ir darydamas paskui save duris.

– Jei ko prireiks, skambinkite į registratūrą. Jūsų niekas nedrįs trukdyti. Gerai pailsėkite. Grįšiu jūsų vėliau.

Paprastai įžengusi į kambarį Tilė pirmiausia įjungdavo televizorių. Ji buvo prisiekusi žinių mėgėja. Žiūrėdavo į ekraną ar ne, visada įjungdavo kanalą, transliuojantį žinias dvidešimt keturias valandas. Su juo užmigdavo ir pabusdavo.

Dabar ji praėjo pro televizorių jo net nepastebėjusi, nešdamasi kosmetinę į mažytį vonios kambarį. Duše vos galėjai apsisukti, bet vanduo buvo karštas ir jo buvo daug. Stovėjo po garuojančia čiurkšle, leido jai kristi tiesiai ant galvos prieš ištrinkdama šampūnu. Ji gausiai išsimuilino savo užsieniniu muilu, parduodamu tik *Neiman* parduotuvėse. Nusiskuto kojas vengdama žaizdų ant kelių. Plaukų džiovintuvu plaukus tik kiek padžiovino, paskui pasilenkė virš kriauklės valyti dantų.

Visa tai buvo nuostabu.

Tai kodėl ji taip šlykščiai jaučiasi?

Ką tik pateikė svarbiausią savo karjeroje reportažą. *Devynetas* dabar beveik jos rankose. Taip tvirtino Galis. Turėtų šo-

kinėti iš džiaugsmo iki lubų. Tačiau jos galūnės apsunko, lyg kiekviena svertų po tūkstantį svarų. Kur dingo euforija, kurią patirdavo po gerai pavykusios istorijos? Jos entuziazmas buvo išsivadėjęs kaip prieš tris dienas atkimštas šampanas.

Miego stoka. Štai kas. Keletą valandų numigusi ji visiškai atsigaus. Bus tokia, kaip visada. Su nauju energijos užtaisu, pasirengusi veikti.

Grįžusi į miegamąjį, išsiėmė iš lagamino berankovę trikotažinę palaidinukę ir kelnaites, apsivilko, prisuko kelioninį žadintuvą, paskui atvertė lovos užtiesalą. Paklodės atrodė švelnios ir viliojančios. Į galvą atėjo mintis, kad nuo jos kraujuojančių kelių ir delnų paklodės gali išsitepti, bet ji numojo ranka.

Kai išgirdo beldimą, pamanė, kad trankosi kondicionierius. Tačiau, beldimui pasikartojus, nuėjo prie durų ir jas atidarė.

16 skyrius

Įėjęs į vidų jis uždarė paskui save duris, nusiėmė saulės akinius ir skrybėlę ir padėjo juos ant stalelio šalia nepraimtos pintinės su gėrybėmis, kurias jai buvo paruošusios Katalikų bažnyčios ponios.

Jis kvepėjo saule ir muilu, buvo ką tik nusiskutęs. Vilkėjo švariais, bet nudėvėtais *Levi's* džinsais su kaubojišku odiniu diržu, baltais marškiniais, avėjo kaubojiškus batus.

Net kinkinys mustangų, traukiančių į priešingą pusę, nebūtų sulaikęs prie jo puolančios Tilės. O gal prie jos metėsi jis. Paskui ji nebeprisiminė, kuris žengė pirmas. Šiaip ar taip, tai buvo nesvarbu.

Svarbiausia, kad jis čiupo ją į visa apimantį glėbį. Jųdviejų kūnai susiliejo ir jie laikė vienas kitą tvirtai apkabinę. Susitvenkusios ašaros liejosi laisvai – jas sugėrė jo marškiniai. Uždėjęs platų delną jai ant pakaušio, jis prispaudė jos veidą sau prie krūtinės, kad prislopintų garsius, trumpus jos raudos protrūkius.

– Ar jis mirė? Ar tu atėjai pranešti, kad Ronis nebegyvas?

– Ne, aš čia ne dėl to. Apie Ronį nieko negirdėjau.

– Manau, tai gerai.

– Manyčiau.

– Negalėjau patikėti, Daktare. Tas garsas. Tas baisus, kurtinantis trenksmas. Paskui pamatyti jį gulintį taip ramiai tarp tų stiklų ir kraujo. Daug kraujo.

– Ššš.

Jis šnibždėjo raminančius žodžius jai pro plaukus į smilkinį. Paskui žodžiai liovėsi ir po jos kaktą, drėgnus akių vokus ėmė klaidžioti tik jo alsavimas ir lūpos. Tilė, pakėlusi galvą, ašarotomis akimis žiūrėjo į jį. Siekdama paliesti jo veidą ji tyliai, geismingai aiktelėjo, ir jis atsiliepė į jos šauksmą.

Po akimirkos jo lūpos atsidūrė ant jos lūpų. Goslios ir atkaklios, jos stengėsi praverti jos burną. Jų liežuviai žaidė, glostėsi, kol jo liežuvis valdingai ėmė tyrinėti jos burną. Tilė apsivijo rankomis jo kaklą. Pirštais braukė per jo plaukus paklususi bučiniui, kuris buvo akivaizdžiai begėdiškai seksualus.

Tarsi paskatintos galingo stimuliatoriaus, jos juslės paaštrėjo. Kiekvienas receptorius pasiekė subtilumo viršūnę. Ji niekada nesijautė tokia gyva, bet truputį išsigando. Kaip vaikas per pirmą savo gyvenime karnavalą, ji apstulbo ir apsvaigo nuo jausmų antplūdžio, jais susižavėjo, leidosi jų užvaldoma, dėl jų nuogąstavo, o kartu troško juos patirti.

Jo diržo sagtis įsispaudė jai į pilvą, bet tai nebuvo nemalonu. Šaltas metalas nuo jos nuogos odos tarp trikotažinės palaidinukės palanko ir kelnaičių sušilo. Stiprus ir savim pasitikintis, jis uždėjo rankas jai žemiau nugaros ir prisitraukė arčiau.

Nubučiavo jai kaklą. Ji pasuko galvą į šoną, o jis kvapu, liežuviu mylavo jos ausies spenelį. Į tą pačią pusę ji lėtai pasisuko visu kūnu, kad jis bučiuotų kaklo šoną, petį. Pakėlęs plaukus, jis pabučiavo į sprandą. Jo lūpų prisilietimas nuėjo maloniais šiurpuliukais per visą nugarą.

Dabar, stovėdama į jį nugara, ji atsirėmė į jo plačią krūtinę, o jo rankos glostė jos priekį. Jis spaudė jos krūtis, laikė apglėbęs delnais, maigė jas, paskui slydo žemyn prie šonkaulių, kuriuos galėjo beveik apimti. Prie klubų jo rankos nurimo.

Degdama iš jaudulio rangėsi kaip katė – begėdiškai, viliojamai. Jis atsakė kišdamas ranką į jos kelnaites, gilyn, giliai tarp šlaunų.

Kai pasiekė centrą, ji sumurmėjo jo vardą, pasuko galvą ir lūpomis ėmė ieškoti jo lūpų.

Jie bučiavosi, bet jo pirštai nesiliovė glostę, skverbęsi gilyn, tyrinėję. Ji pasistiebė, išsilenkė, visu kūnu veržėsi prie jo rankos, kol mentimis atsirėmė į jo raktikaulį, o galva į petį.

Uždėjo savo ranką ant jo, stumdama jo pirštus aukštyn. Tačiau to neužteko. Norėjo būti prie jo arčiau, taip arti, kaip tik įmanoma... ir vis tiek buvo nepakankamai arti.

Staiga apsisukusi, ji prigludo prie jo priekiu. Garsas, kuris pasigirdo iš jo krūtinės, buvo gyvuliškas, jaudinantis. Jis suėmė ją už sėdmenų ir pakėlė sau prie juosmens. Jie atitiko kaip dvi dėlionės pusės. Tobulai. Jaukiai. Net užėmė kvapą. Tilė pakėlė vieną koją ir uždėjo ant jo klubo. Jiems godžiai bučiuojantis, jis glostė jai šlaunies apačią.

Paskui nunešė ją į lovą. Lova buvo tik už kelių žingsnių, bet Tilei, kol jis neišsitiesė greta jos, tai truko visą amžinybę. Ji patogiai įsitaisė po juo.

Suleidęs pirštus jai į plaukus, laikė juos patraukęs nuo veido. Jo žvilgsnis, tiesiog degantis iš geismo, rodos, gėrė jos bruožus.

– Nežinau, kas tau patinka. – Jo balsas buvo kimus. Labiau negu paprastai. Ji norėjo, kad garsas būtų apčiuopiamas, tuomet ji galėtų pajusti jį, trinantį odą, kaip anksčiau papūstą ant jos smėlį.

Pirštų galais ji vedžiojo per jo antakių liniją, tiesią siaurą nosį, lūpų kontūrus.

– Man patinki tu.

– Ko nori, kad daryčiau?

Vieną akimirką ji išsigando, kad vėl pravirks. Jaudulys gniaužė jai širdį ir gerklę, bet ji sugebėjo susivaldyti.

– Įtikink mane, kad esu gyva, Daktare.

Jis pradėjo nutraukdamas berankovę palaidinukę ir pasilenkdamas prie jos krūtų. Bučiavo jas vieną po kitos, švelniai, žaisdamas, siurbčiodamas, kol jas paruošė, pas-

kui pasitelkė liežuvį. Tai stebėdama ji neįtikėtinai įsiaudrino. Vis labiau nekantravo ir kaito. Pilvo apačioje juto spaudimą.

Paskui jo lūpos apžiojo jos kietą spenelį. Švelnus karštis, trūkčiojantys jo burnos judesiai veikė erotiškai ir valdingai. Ji negalėjo ramiai nulaikyti savo kojų ir šlaunų. Kai jos kelis, pasiekęs jo tarpkojį, sustojo ir lengvai bakstelėjo į ten esantį sustandėjimą, iš skausmo ir malonumo jis aiktelėjo.

Staiga jis pašoko nuo lovos. Skubiai nusirengė. Jo krūtinė buvo dailiai apžėlusi. Oda įtempta. Aiškūs, bet ne groteskiški raumenų kontūrai. Plokščias pilvas. Iš stiprių šlaunų šakumo agresyviai kyšojo penis.

Priklaupus vienu keliu jam ant lovos, Tilė atsisėdo. Jos pirštų galiukai nuslydo jo šilkiniais plaukais iki pilvo, kur žemiau driekėsi vėduoklė tankesnių plaukų. Penis buvo šiltas, kietas, gyvas; su švelnaus audinio viršūne. Be menkiausio drovumo ženklo jis leido jai jį tyrinėti.

Paskui apsivijo rankomis jo šlaunis ir prisiglaudė taip, kad jos galva prigludo prie jo krūtinės, o jo lytis atsidūrė tarp jos krūtų. Nepaprastas malonumas.

Tačiau po akimirkos jis sudejavo:

– Tile...

Švelniai paguldė ją ant lovos. Pasilenkęs virš jos, numovė kelnaites. Akimirkai sustojo, su neslepiamu susidomėjimu ją apžiūrėjo. Paskui pasilenkė ir pabučiavo virš jos gaktos plaukų linijos. Tai buvo ilgas, seksualus, drėgnas bučinys, kuris paskatino ją be jokio drovumo siekti patenkinti geismą. Išsitiesė ant jos. Jos šlaunys savaime prasiskyrė. Pakišęs rankas po jos nugara, ją prisispaudė.

O paskui į ją įėjo.

Jų nuogi kūnai gulėjo susipynę, nereikėjo nė paklodės jiems pridengti. Kondicionierius į mažą kambarėlį pūtė šaltą orą, bet jų kūnai spinduliavo karštį.

Tilė tikrai jautėsi karščiuojanti. Tysojo ant jo, padėjusi galvą jam ant krūtinės, vieną ranką permetusi jam per liemenį, keliu patogiai įsitaisiusi jo šakume. Jis kvėpavo lygiai, patenkintas, nerūpestingai glostydamas jai plaukus.

– Maniau, tau suskaudo.

– Suskaudo? – burbtelėjo ji.

– Tu riktelėjai.

Taip. Kai jis į ją brovėsi. Dabar atsiminė. Ji pasuko galvą ir įsikniaubė į jo krūtinę.

– Nes man buvo labai gera.

Jis tvirčiau ją apglėbė.

– Ir man. Kai tu tai darai...

– Ką darau?

– Tai.

– Aš nieko nedarau.

Jis atsimerkė ir nusišypsojo.

– Aišku, darai.

– Darau?

– Aha. Ir tai velniškas malonumas.

Rausdama ji prisiglaudė skruostu prie jo krūtinės.

– Ką gi, ačiū.

– Dėkoti turėčiau aš.

– Aš pavargau.

– Ir aš.

– Bet miego nenoriu.

– Ir aš ne.

Kelias akimirkas jie leido nugrimzdę į malonius prisiminimus. Galiausiai Tilė susidėjo rankas jam ant krūtinkaulio ir parėmė jomis smakrą.

– Daktare?

– Mmm.

– Miegi? Galiu kai ko tavęs paklausti?

– Klausk.

– Ką mes darome?

Jis pramerkė vieną akį.

– Ar norėtum mokslinės terminologijos, mandagios frazeologijos ar pakaks dvidešimt pirmo amžiaus liaudiško stiliaus?

Dėl jo šmaikštavimo ji susiraukė.

– Turėjau omenyje...

– Žinau, ką turėjai omenyje. – Atmerkęs antrą akį, jis pakėlė galvą nuo pagalvės, kad geriau ją matytų. – Tai, ką sakei, Tile, anksčiau. Mes įtikinėjame vienas kitą, jog esame gyvi. Nieko keisto, kad žmonės po gyvybei gresiančių išgyvenimų nori sekso. Arba po bet kokio priminimo, kad esame mirtingi, pavyzdžiui, laidotuvių. Seksas yra esmingiausias patvirtinimas, kad esi gyvas.

– Tikrai? Na, tai, po galais, fantastiškiausias išgyvenimo instinkto patvirtinimas, kokį kada patyriau. – Jis sukikeno. O Tilė nutilo įsigilinusi į save. Ji švelniai nupūtė jo krūtinės plaukus, liečiančius jos lūpas. – Ir tai buvo viskas?

Pakišęs pirštą jai po smakru, pakėlė, kad ji vėl žiūrėtų į jį.

– Tarp mūsų, Tile, viskas būtų sudėtinga.

– Ar tu tebemyli Šerę?

– Myliu su ja susijusius gerus prisiminimus. Nekenčiu skausmingų. Bet jei nori pasakyti, kad manęs nepaleidžia jos vėlė, tai leisk man užtikrinti, kad taip nėra. Mano santykiai su ja – geri, blogi ar jokie – nesukliudytų turėti santykių su kita.

– Ar vestum vėl?

– Norėčiau. Jei mylėčiau moterį, norėčiau bendro gyvenimo, o man tai reiškia santuoką. – Po minutėlės paklausė: – O kokie tavo prisiminimai apie Džoną Melouną?

– Panašūs į tavuosius – karčiai saldūs. Mes turėjome beveik pasakišką meilės romaną. Gal per greitai susituokėme degdami aistra ir gerai vienas kito nepažindami. Jei jis nebūtų žuvęs, kas žino? Galbūt karjeros keliai galų gale mus būtų nuvedę skirtingomis ar priešingomis kryptimis.

– O dabar jis lieka tavo atmintyje kaip daug iškentėjęs Žavusis princas.

– Ne, Daktare. Mano atmintis taip pat nėra įsitvėrusi nepriekaištingos vėlės.

– O tas Džo?

– Tas Džo yra vedęs.

– O jei nebūtų vedęs?

Minutėlę pagalvojusi apie Džozefą Markusą, ji papurtė galvą.

– Tikriausiai kurį laiką draugautume, bet viskas baigtųsi šnipštu. Jis buvo prasiblaškymui, ne įsimylėjimui. Tikrai nieko rimto. Beveik negaliu jo prisiminti.

Ji pasikėlė ir pirštais perbraukė per jo plaukuotą krūtinę.

– Kita vertus, tave aš prisiminsiu. Atrodai lygiai toks, kokį įsivaizdavau.

– Įsivaizdavai mane nuogą?

– Prisipažįstu.

– Kada?

– Manau, vos tau įėjus į parduotuvę. Mintyse sau pasakiau: „Oho! Gardus kąsnelis."

– Aš gardus kąsnelis?

– Labai gardus.

– Ką jūs, ačiū, ponia, – pasakė jis tyčia nutęsdamas žodžius. Nukreipęs žvilgsnį į jos krūtis, pridūrė: – Jūs pati žadinate apetitą.

– Ak, lažinuosi, kad taip sakai visoms merginoms, kurios sėdi tave apžergusios.

Su šypsena jis paėmė jos plaukų sruogą ir pasukiojo ją tarp pirštų. Pamažu šypsena dingo, o kai prabilo, tonas buvo rimtesnis.

– Mums daug ką teko patirti drauge, Tile. Gimimą. Mirties grėsmę. Įtemptas valandas nežinios, kuo viskas baigsis. Tokios traumos žmones veikia. Juos jungia.

Jo žodžiai atkartojo mintis, kurios sukosi jos galvoje anksčiau. Tačiau tai, kad jų abipusę simpatiją jis priskyrė patirtam sukrėtimui, kad kūno geismą menkino tokiu pragmatišku, mokslišku aiškinimu, nebuvo malonu.

O jei jie vakar vakare būtų susitikę kokteilių vakarėlyje? Tada nebūtų buvę jokio užsidegimo, jokios aistros ir jie dabar negulėtų vienoje lovoje. Iš esmės jis taip tvirtina. Jeigu jam tai reiškia tik psichologinio reiškinio iliustraciją ir nieko daugiau, laukti, kol neišvengiamai teks atsisveikinti, nėra prasmės.

„Sveikinu, Daktare. Tu esi mano pirmasis – ir turbūt paskutinis – vienos nakties romanas. Vieno ryto romanas."

Ji sukruto keltis, bet jis, tuo pasinaudojęs, prisitraukė ją ant savęs taip, kad jų pilvai susiglaudė, o jos kojos atsidūrė tarp jo kojų.

– Nors mums grėsė pavojus – parduotuvėje jis grėsė visiems, – aš nuolat neįtikėtinai aiškiai visa tai įsivaizdavau.

Jai užteko jėgų atsiliepti:

– Visa tai?

Jo ranka nuslydo jos nugara žemyn – per sėdmenis, šlaunis, kiek siekė.

– Įsivaizdavau tave.

Jis pasikėlė ją pabučiuoti. Iš pradžių bučinys buvo lėtas ir apgalvotas: liežuviu neskubiai glostė jos burną, o rankomis braukė per nugarą aukštyn žemyn nuo pečių iki šlaunų.

Jai norėjosi murkti. Ir iš tikrųjų sumurkė. Kai jis išgirdo, bučinys suaktyvėjo. Jo rankos apglėbė jos sėdmenis ir tvirtai prispaudė prie savo lyties. Provokuodama ji ant jos pasiūbavo. Jis sušvokštė keiksmažodį, kuris nuskambėjo erotiškai. Rankos nuslydo jos šlaunimis ir jas praskėtė.

Tada vėl atsidūrė joje – sunki, trokštama priespauda. Tenkinanti daugiau nei kūną. Tenkinanti jos labai seniai ignoruojamą poreikį. Teikianti daugiau negu begalinį malonumą. Tenkinanti tikslo ir pilnatvės jausmą, kurio negali duoti net puikiausias jos darbas.

Jie judėjo tobulu ritmu. Ji negalėjo įsiskverbti į jį taip giliai, kaip norėjo, ir jis tikriausiai jautė tą patį. Nes įėjęs savininkiškai laikė prispaudęs, palikdamas gilius pėdsakus ant

jos kūno. Ji įsikniaubė į jo peties duobutę ir grybštelėjo ją dantimis.

Kelias į orgazmą buvo ilgas, lėtas, malonus. Toks pat ilgas, lėtas, malonus atgal.

Tilė jautėsi tokia atsipalaidavusi, prisisotinusi, kad tarsi ištirpo ir tapo Daktaro dalimi. Negalėjo atskirti savo odos nuo jo. Nenorėjo. Net nekrustelėjo, kai jis užtraukė ant jų paklodę ir antklodę. Užmigo vis dar apimta švelnumo, priglaudusi ausį prie jo širdies.

– Tile?

– Mmm?

– Tavo žadintuvas.

Ji piktai sumurmėjo ir giliau sukišo rankas į jo šiltas pažastis.

– Tau reikia keltis. Tavęs paimti atskrenda sraigtasparnis, atsimeni?

Ji atsiminė. Bet nenorėjo atsiminti. Norėjo likti ten, kur yra, mažiausiai dešimtį metų. Tiek reikėtų laiko atsimiegoti už nemiegotą praeitą naktį. Tiek užtektų Daktaro glamonių.

– Nagi, opa. – Jis meiliai pliaukštelėjo jai per sėdynę. – Susitvarkyk, kol čia neatėjo šerifas Montezas.

Dūsaudama ji nuo jo nusirito. Plačiai nusižiovavusi paklausė:

– Iš kur žinai, ką mes susitarėme?

– Jis man sakė. Iš jo sužinojau, kur tave rasti. – Ji nustebusi dėbtelėjo, o Daktaras paaiškino: – Taip, jis žinojo, kad noriu sužinoti. Ar tai norėjai išgirsti?

– Taip.

– Mes su juo draugai. Kartais lošiame pokerį. Jis žino mano istoriją, kodėl persikėliau čia, bet moka laikyti paslaptis.

– Net nuo FTB.

– Jų atsiklausė, ar galiu duoti parodymus jam, ir Kelovėjus sutiko. Pats turėjo darbo iki kaklo. – Jis permetė kojas per

lovos kraštą. – Ar tu nieko prieš, jei pasinaudosiu vonia pirmas? Aš greitai.

– Jauskis kaip namie.

Lenkdamasis paimti trumpikių jis pamatė ją tingiai besirąžančią – atmetusią virš galvos rankas, išrietusią nugarą. Atsisėdęs ant lovos krašto, negalėjo atitraukti akių nuo jos krūtų. Glostė iškilumus.

– Gal aš nenoriu, kad sėstum į tą sraigtasparnį.

– Paprašyk, gal nesėsiu.

– Sėsi.

– Reikia, – pasakė ji ramiai.

Atsiduses jis atitraukė rankas.

– Aha. – Atsikėlė ir nuėjo į vonią.

– Galbūt, – sušnibždėjo sau Tilė, – man pavyks tave įtikinti keliauti su manim.

Ji išėmė iš lagamino liemenėlę ir kelnaites, apsivilko ir jau rengėsi mautis ilgas kelnes, kai pajuto, kad Daktaras į ją žiūri.

Pasisuko, pasiruošusi su šypsena koketiškai pareikšti, kad žiūrėti vogčiomis labai negražu. Tačiau jo veido išraiška to daryti neskatino. Tiesą sakant, jis tiesiog kunkuliavo įniršiu.

Suglumusi jau žiojosi klausti, kas atsitiko, kai jis ištiesė ranką. Ant delno gulėjo diktofonas. Iš kišenės tų kelnių, kurias buvo sumetusi su kitais nešvariais drabužiais ant komodos. Jis jas nukėlė, rado aparatą.

Jos veido išraiška akivaizdžiai išdavė kaltę, nes jis įpykęs nykščiu nuspaudė mygtuką leisti ir tylą perskrodė jo balsas. „Pavyzdžiui, neišlaikiusi žalingo paviešinimo naštos, žlugo ligoninė. Dėl neteisingai paviešintų dalykų, kuriuos sukūrė tokie žmonės kaip tu.“

Sustabdęs juostelę, numetė diktofoną ant lovos.

– Imk. – Su panieka žiūrėdamas į sujauktas paklodes pridūrė: – Užsitarnavai.

– Daktare, paklausyk. Aš...

– Tu savo pasiekei. Turi gerą istoriją. – Pastūmęs ją į šalį, pakėlė džinsus ir piktai įsimovė į juos.

– Ar baigsi tą teisėtą pasipiktinimą ir išklausysi?

Jis mostelėjo ranka į kaltę tvirtinantį diktofoną.

– Prisiklausiau. Ar viską išknisai? Visas pikantiškas mano asmeninio gyvenimo smulkmenas? Stebiuosi, kad taip ilgai užgaišai. Kaip čia nelėkei tuoj į Dalasą montuoti apie mane surinktos medžiagos?

Jis užsisegė kelnių praskiepą ir stvėrė nuo grindų marškinius.

– Ak, štai kas. Pirmiausia norėjai pasidulkinti. Po to, kai paaiškėjo, kad Džo – ar koks ten jo vardas – tave mausto, tavo savimeilei reikėjo atsigauti.

Įžeidimas baisiai įskaudino, ir ji tėškė atgal:

– Kas į kieno kambarį atėjo? Aš tavęs neieškojau. Tu čia atėjai, atsimeni?

Jis keikėsi nerasdamas vienos puskojinės. Įsispyrė į batą be jos.

– Ir ne mano kaltė, kad tu gera medžiaga reportažui, – šaukė ji.

– Aš nenoriu būti medžiaga reportažui. Niekada nenorėjau.

– Ką padarysi, Daktare. Jau esi. Tiesiog esi. Buvai liūdnai pagarsėjęs, o dabar tapai didvyriu. Vakar naktį gelbėjai gyvybes. Ar manai, kad niekas to nepastebės? Šitie jaunuoliai ir jų tėveliai kalbės apie Daktarą. Ir apie kitus įkaitus. Kiekvienas geras reporteris stengsis gauti daugiau informacijos. Net tavo draugas Montezas negalės tavęs apsaugoti nuo viešumo. Būtum išgarsėjęs vis tiek. Tačiau kadangi Daktaras yra atsiskyrėlis daktaras Brendlis Stenvikas, tu tapsi garsenybe. Sensacija.

– Bet tu visus pralenkei, ar ne? – Jis vėl mostelėjo į diktofoną. – Ar po lova nepakištas antras magnetofonas? Gal tikėjaisi įrašyti intymų, seksualiai kutenantį pokalbį?

– Eik po velnių.

– Iš tavęs galima tikėtis visko.

– Aš dirbau savo darbą.

– O aš maniau, kad kalbu asmeniškai. Bet tu tuo pasinaudosi, tiesa? Tai, ką aš įsivaizdavau sakąs tik tau?

– Tu velniškai teisus, pasinaudosiu!

Iš įtūžio jo žandikaulis trūkčiojo. Keletą sekundžių svaidė į ją žaibus, paskui nužygiavo prie durų. Tilė šoko prie jo ir, pagriebusi už rankos, jį apsuko.

– Tai galėjo būti geriausia, kas tau yra gyvenime nutikę.

Jis ištraukė ranką.

– Nesuprantu.

– Tai galėjo tave priversti pažvelgti tiesai į akis, kad pabėgti buvo klaida. Vakar... praėjusią naktį, – ji miksėjo skubėdama išsakyti, kol jis neišėjo, – tu sakei Roniui, kad jis negali pabėgti nuo savo problemų. Kad bėgimas nuo jų nieko neišsprendžia. Bet argi tu nepasielgei lygiai taip? Persikėlei čia ir įkišai galvą į Vakarų Teksaso smėlį, atsisakydamas pripažinti tiesą. Kad esi talentingas gydytojas. Kad galėtum pagelbėti. Kad *pagelbėjai*. Pacientams ir jų šeimoms, susidūrusiems su mirties nuosprendžiu, tu atidėdavai jo vykdymą. Dievas žino, ką galėtum nuveikti ateityje. Tačiau dėl savo išdidumo, pykčio ir nusivylimo bendradarbiais tu šito atsisakei. Kartu su vandeniu iš vonelės išpylei ir kūdikį. Jei ši istorija iškels tave į visuomenės dėmesio centrą, jei yra šansas, kad tai paskatins tave grįžti prie savo darbo, tada kurių velnių turiu dėl to atsiprašinėti?

Jis atsuko jai nugarą ir atidarė duris.

– Daktare? – sušuko ji.

Bet jis tik pasakė:

– Tavęs atvažiavo.

17 skyrius

Tilės kabina žinių skyriuje atrodė kaip po karo. Taip buvo visada, bet dabar labiau negu įprastai. Kolegos ir žiūrovai ją apipylė šimtais žinučių, atvirukų ir laiškų, siuntė komplimentus už puikų Deivisono–Dendžio istorijos išaiškinimą, gyrė ją toje istorijoje už didvyriškumą. Daug laiškų gulėjo dar neatplėšti, sudėti netvarkingomis krūvelėmis.

Pastatyti visoms gėlių puokštėms, kurios jai buvo atsiųstos per pastarąją savaitę, neužteko vietos, todėl ji išdalino jas po viso pastato kabinetus ir posėdžių sales.

Vernas su Gledise paštu užsakė varškės tortą, kurio būtų pakakę pamaitinti penkiems tūkstančiams žmonių. Žinių skyriaus darbuotojai prisikimšo pilvus ir dar jo liko daugiau nei pusė.

Kaip ir tikėtasi, ji atsidūrė dėmesio centre, ir ne tik vietiniu mastu. Pasaulinio garso agentūrų, tokių kaip *CNN* ir *Bloomberg*, reporteriai ėmė iš jos interviu. Įtikinamos žmogiškos aplinkybės, meilės istorija, kūdikio gimimas kritiškomis sąlygomis ir dramatiška atomazga reportaže sužadino televizijos žiūrovų susidomėjimą visame pasaulyje.

Vietinė automobilių įmonė prašė ją filmuotis komercinėje reklamoje; šio pasiūlymo ji atsisakė. Nacionaliniai moterų žurnalai siūlė rašyti apybraižas apie viską: nuo savo sėkmės paslapčių iki savo buto apstatymo. Ji tapo nepaskelbta Savaitės moterimi.

O niekada gyvenime nesijautė didesnė vargšė.

Veltui stengėsi sutvarkyti savo stalą, kai prie jos priėjo Galis.

– Ei, vaikuti.

– Varškės torto likučius nunešiau į kavinę ir palikau ten vaišintis visiems norintiems.

– Man teko paskutinis gabalėlis.

– Tavo arterijos man niekada neatleis.

– Ar jau sakiau, kad nuveikei didelį darbą?

– Visada malonu tai girdėti.

– Puikus darbas.

– Ačiū. Bet jis mane išsunkė. Esu pavargusi.

– Taip ir atrodai. Iš tikro atrodai kaip ištėkštas šūdas. – Ji metė jam per petį nedraugišką žvilgsnį. – Ką matau, tą sakau.

– Ar tavęs mama niekada nemokė, kad kai ko geriau nesakyti?

– Kas tau, vaike?

– Sakiau, Gali, aš...

– Tu ne tik pavargusi. Pažįstu, kai būni pavargusi, o čia ne nuovargis. Turėtum spindėti kaip Kalėdų eglutė. Tu kaip nesava: kur dingo tavo hiperaktyvumas, begalinė energija? Ar dėl to kalta Linda Harper? Ar nukabinai nosį, kad ji tave aplenkė pavogtomis iš tavęs naujienomis?

– Ne. – Ji tvarkingai atplėšė dar vieną voką ir perskaitė sveikinimo laiškelį: „Man jūsų reportažai per televiziją labai patinka. Jūs esate mano sąraše (*sic*) sektinas pavyzdys. Kai užaugsiu, noriu būti tokia kaip jūs. Man taip pat patinka jūsų plaukai."

Galis pareiškė:

– Negaliu patikėti, kad toje garsioje aklavietėje neatpažinai, kad Daktaras – tai Bredlis Stenvikas.

– Hmm.

Nepaisydamas jos apsimesto abejingumo, Galis drąsiai varė savo:

– Pasakysiu kitaip. *Netikiu*, kad neatpažinai daktaro Bredlio Stenviko.

Neabejotinai pasikeitęs Galio balso tonas nebeleido nereaguoti. Ji padėjo laiškelį nuo penktaklasės, pasirašiusios Kimberli vardu, ir lėtai apsisuko su kėde į Galį.

Jis ilgai į ją žiūrėjo. Ji nenuleido akių. Abu tylėjo.

Pagaliau jis perbraukė ranka per veidą, sudribusi oda išsitempė kaip guminė Helovino kaukė.

– Manau, turėjai priežasčių nuslėpti jo tapatybę.

– Jis manęs prašė.

– Štai kaip. – Jis pliaukštelėjo sau per kaktą. – Kaip aš nesupratau? Reportažo objektas sako „aš nenoriu, kad mane rodytų per televiziją“, todėl tu, savaime aišku, svarbią pasakojimo dalį praleidi.

– Tavo žinių transliacijai tai nieko nekainavo, Gali. – Supykusi ji atsistojo ir ėmė mesti į rankinę asmeninius daiktus, ruošėsi išeiti. – Linda ją gavo. Tai kuo tu nepatenkintas?

– Aš nepatenkintas? Ar tu girdėjai mane reiškiant nepasitenkinimą?

– Nuskambėjo kaip nepasitenkinimas.

– Man tiesiog įdomu, kodėl mano žymiausia reporterė buvo tokia liurbė.

– Aš ne...

– Liurbė! Geriausia reporterė. Noriu žinoti kodėl.

Ji staiga į jį atsisuko.

– Todėl, kad tai pasidarė... – liovėsi šaukusi, susivaldė, giliai atsikvėpė ir baigė daug ramesniu tonu, – sudėtinga.

– Sudėtinga.

– Sudėtinga. – Ji nukabino nuo kabliuko už jo nugaros ant sienos kabantį kostiumo švarką ir apsivilko vengdama jo aštraus žvilgsnio. – Panašiai kaip slaptas informatorius Votergeito byloje Gili Gerklė.

– Nieko panašaus į Gilią Gerklę, jis buvo tik informacijos šaltinis. Bredlis Stenvikas buvo svarbiausias veikėjas. Teisminio ginčo objektas. Žaidimas vyko pagal taisykles.

– Šį skirtumą kada nors turėtume aptarti. Kitą kartą. Kai nevažiuosiu atostogauti.

– Tai vis dėlto važiuoji? – Jis žengė jai iš paskos, kai ji išėjo iš savo kabinos ir per žinių skyrių pasuko į užpakalinę pastato dalį.

– Man reikia išvažiuoti labiau negu bet kada. Tu leidai man paimti laisvadienių.

– Žinau, – suniurzgė jis, – bet turėjau kitų minčių. Žinai, ką sumąsčiau? Manau, turėtum parengti bandomąjį *Devyneto* šou. Tas vėžio daktaras kaubojus būtų stulbinantis pirmasis svečias. Tegu jis kalba apie bylą dėl savo žmonos mirties. Koks jo požiūris į eutanaziją? Ar jis taikė jai eutanaziją?

– Turėjo tam priežasčių, bet netaikė.

– Matai? Jau turime provokuojantį dialogą. Galėtum tęsti apie jo vaidmenį ir atsidūrus aklavietėje. Būtų puiku! Galėtume parodyti šį bandomąjį šou savo valdžiai. Galbūt transliuoti vieną vakarą kaip specialų reportažą po žinių. Tai būtų tavo bilietas į *Devyneto* vedėjos kėdę.

– Neskubėk, Gali, – ji pastūmė sunkias duris, vedančias į darbuotojų automobilių stovėjimo aikštelę. Šaligatvis buvo įkaitęs it keptuvė.

– Kaip čia išeina? – Jis išsekė į lauką. – Tai yra, ko tu norėjai, Tile. Dėl ko stengeisi. Verčiau griebk tą laidą, kol kiti nenučiupo. Jie gali atiduoti šou Lindai, ypač išknisę, kad tu žinojai apie Stenviką visą laiką. Atidėk šią kelionę, kol nebus susitarta.

– O paskui negalėsiu išvažiuoti, nes prasidės visokie gamybiniai pasitarimai. – Ji papurtė galvą. – Ne, Gali, važiuoju.

– Nesuprantu tavęs. Ar čia priešmenstruacinis sindromas, ar dar kas?

Nereaguodama į įžeidimą ji nusišypsojo.

– Pavargau šokti, Gali. Nusibodo nuolat nertis iš kailio dėl tarnybinio statuso, nusibodo jo sukelta paranoja. Valdyba žino, ką aš sugebu. Žino apie mano populiarumą tarp žiūrovų, o dabar jis didesnis negu visada. Jie turi informacijos apie mano ilgametį darbą, mano reitingus, apdovanojimus, kurie primintų, kad tam darbui geriausiai tinku aš.

Atidarė automobilio duris ir įmetė į vidų rankinę.

– Kol manęs nebus, man atstovaus įgaliotinis. *Devintas kanalas tiesiogiai* yra viena iš mano sutarties sąlygų. Negaunu šou, nebeatnaujinu sutarties. Per šią savaitę gavau mažiausiai šimtą pasiūlymų dirbti kitur, ir tai leidžia man palikti tokį įgaliojimą.

Pasilenkusi pabučiavo jį į skruostą – iš nustebimo jam atvėpo žandikaulis.

– Aš tave myliu, Gali. Myliu savo darbą. Bet tai yra darbas; jis nebėra mano gyvenimas.

Išvažiuodama iš miesto ji sustojo tik kartą – už prekybos centro prie šiukšlių konteinerio. Įmetė į jį du daiktus: diktofoną su garso kasete ir dviejų valandų juostą su įrašu iš Gledisės ir Verno nešiojamosios vaizdo kameros.

Tilė keikė beviltiškai susipainiojusią meškerę.

– Po perkūnais!

– Nekimba?

Manydama esanti viena, ji pašoko ir tuo pačiu metu greitai atsisuko. Pamačius jį, jai pakirto kojas. Jis stovėjo nerūpestingai atsirėmęs į medžio kamieną: aukštas, lieknas, kaubojišku apdaru puikiai derantis prie raižyto gamtovaizdžio.

– Nežinojau, kad moki meškerioti, – tarė jis.

Ar jis sukorė tokį kelią pakalbėti apie meškeriojimą? Puiku.

– Kaip matai, nemoku. – Ji ištraukė susivijusį valą ir susiraukė. – Bet čia dera žuvauti, nes už vieno namelio teka skaidrus upelis... Daktare, ką tu čia veiki?

– Geros naujienos apie Ronį, ką?

Ronis Deivisonas pažengė nuo kritinės iki geros būklės. Jei sveiks taip sparčiai ir toliau, po kelių dienų bus paleistas namo.

– Labai geros. Ir apie Sabrą geros. Ji jau grįžo į Fort Vertą. Vakar vakare kalbėjausi su ja telefonu. Augins Kateriną

su savo motina. Ronis lankys jas, kiek norės, bet jie nutarė vestuves porai metų atidėti. Kad ir kaip baigsis jo teisinė painiava, nusprendė palaukti, pažiūrėti, ar jų santykiai atlaikys laiko išbandymą.

– Protingi vaikai. Jei viskas bus gerai, susituoks.

– Jie taip tikisi.

– Na, Dendis gali džiaugtis, kad nebus nuteistas už žmogžudystę.

– Taip, bet daugybė liudininkų matė, kad jis kėsinosi nužudyti. Tikiuosi, jie ant jo vers kalnus.

– Aš jiems pritariu. Vos nepražudė kelių žmonių.

Tada pokalbis išseko. Tylą užpildė paukščių čiulbėjimas ir nesiliaujantis, draugiškas upelio čiurlenimas. Kai Tilės širdis nebeatlaikė spaudimo, ji vėl paklausė:

– Ką tu čia veiki?

– Vernas su Gledise man atsiuntė varškės tortą.

– Ir man.

– Didžiulį.

– Milžinišką.

Pasijuto kvailai laikydama rankose meškerės kotą, todėl paguldė jį prie kojų, bet tučtuojau pasigailėjo. Dabar nežinojo, ką daryti su rankomis: jos staiga tapo didelės, krito į akis. Sukišo pirštus į užpakalines džinsų kišenes, delnus paliko išorėje.

– Graži vieta, tiesa?

– Tikrai graži.

– Kada atvažiavai?

– Maždaug prieš valandą.

– Aa.

Paskui vėl ištrūko:

– Daktare, ką čia veiki?

– Atvykau tau padėkoti.

Ji nuleido galvą ir žiūrėjo į kojas. Sportbačiai buvo įklimpę į upelio vagos purvą.

– Ne. Noriu pasakyti, nedėkok. Negalėjau įrašo panaudoti. Turėjau ir vaizdo įrašą. Iš Gledisės vaizdo kameros. Juostos kokybė nebuvo labai gera, bet tokios juostos neturėjo joks reporteris pasaulyje.

Giliai įkvėpusi oro, ji pažvelgė į jį, paskui nuleido akis.

– Tačiau tu juostoje mateisi. Buvo galima atpažinti. Nenorėjau tavim pasinaudoti po to... po to, kas atsitiko motelyje. Vis dėlto tai buvo asmeniška. Negalėjau išduoti tavęs, kartu neišdavusi dalies savęs. Taigi juostas išmečiau. Niekas jų nematė, niekas apie jas negirdėjo.

– Hmm. Na, dėkoju tau ne už tai.

Ji staigiai pakėlė galvą.

– Ką?

– Mačiau tavo reportažus apie aklavietę, ir jie yra nuostabūs. Aš rimtai. Pranoksta žurnalistines laidas. Tu nusipelnei visų gautų liaupsių ir apdovanojimų. Ir esu labai dėkingas, kad mūsų asmeniniai pokalbiai liko asmeniniais. Dėl iškilimo į viešumą buvai teisi. Tai turėjo atsitikti su tavo pagalba ar be jos. Dabar suprantu.

Nors kartą gyvenime ji neturėjo ką pasakyti.

– Aš atvykau tau padėkoti, kad privertei mane giliau pažvelgti į save. Į savo gyvenimą. Koks jis buvo tuščias. Po Šerės mirties ir to, kas buvo paskui, man reikėjo vienumos, laiko ir erdvės viską permąstyti, įvertinti iš naujo. Tai truko... tarkim, šešis mėnesius. Likusį laiką leidau tiksliai taip, kaip tu sakei, – slėpiausi. Save baudžiau. Pasirinkau bailio kelią.

Dabar užgulęs jai širdį sunkumas atsirado ne nuo įtampos, bet nuo jausmų pertekliaus. Gal meilės. Taip, meilės. Norėjo prie jo prieiti, apkabinti, bet ir išgirsti, ką jis pasakys. Be to, jam reikėjo išsikalbėti.

– Aš grįžtu. Praėjusią savaitę buvau Dalase, kalbėjausi su kai kuriais gydytojais ir vėžio tyrėjais, naujais darbuotojais, kurie pritaria mano požiūriui atkakliai kovoti su biurokratija, kurie pavargo nuo nesuskaičiuojamų komisijų ir juridinių

svarstymų, raginau juos pritarti naujam gydymo metodui, kai pacientas kenčia ir visos kitos priemonės yra išnaudotos. Mes norėtume atimti mediciną iš teisininkų ir biurokratų rankų ir grąžinti ją gydytojams. Taigi telkiame grupę, kaupiančią bendrą išteklių fondą, kviečiame įvairius specialistus... – jis įdėmiai pažvelgė į ją. – Tu verki?

– Saulė tiesiai į akis.

– Aa. Tai va. Todėl atvykau tau pasakyti.

Kiek įstengdama dalykiškiau ji mikliai nubraukė ašaras.

– Nereikėjo važiuoti tiek kelio. Galėjai parašyti elektroninį laišką ar paskambinti.

– Tai irgi būtų bailumas. Man reikėjo tai pasakyti asmeniškai, pakalbėti akis į akį.

– Kaip sužinojai, kur mane rasti?

– Nuėjau į televizijos stotį. Pakalbėjau su Galiu, jis prašė tau kai ką perduoti. – Nežymus galvos linktelėjimas reiškė, kad ji klausosi. – Štai ką: „Pasakyk jai, kad nesu bukaprotis. Išsiaiškinau, ką reiškia *sudėtinga*." Ar tau tai suprantama?

Ji nusijuokė:

– Taip.

– Galėtum paaiškinti?

– Galbūt vėliau. Jei pasiliksi.

– Jei priimsi į draugiją.

– Manau, kaip nors pakęsiu.

Jis atsakė šypsena į jos plačią šypseną, bet greitai surimtėjo vėl.

– Mes abu labai rimtai žiūrime į savo darbą, Tile.

– Manau, tai ir yra žavesio dalis.

– Bus nelengva.

– Niekas, dėl ko verta stengtis, nėra lengva.

– Nežinia, kuo tai baigsis.

– Bet žinome, ko tikėtis. Be to, žinome, kad jei nebandysime, tai nieko ir nebus.

– Aš mylėjau savo žmoną, Tile, o meilė gali skaudinti.

– Dar skaudžiau žmogui būti nemylimam. Galbūt išmoksime mylėti vienas kito neskaudindami.

– Dievulėli, kaip noriu tave paliesti.

– Daktare, – sumurmėjo ji. Paskui nusijuokė. – Bredli? Bredai? Kaip man tave vadinti?

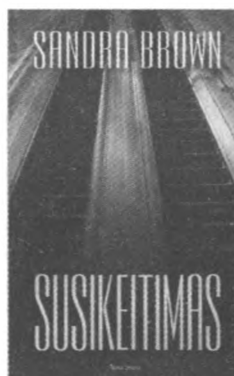
– Tiesiog sakyk „ateik čia“, ir to šiam kartui pakaks.

Paskui jis įveikė juos skiriantį atstumą.

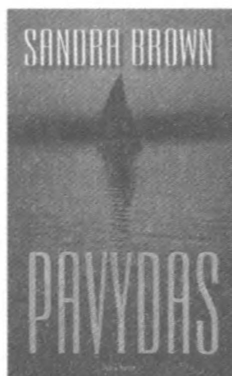
Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

Susikeitimas

Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Pavydas

Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

Spąstai

Dėmesį prikaustančio trilerio centre – samdomo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

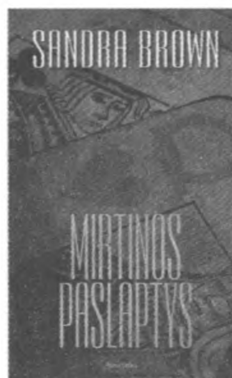
Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page

Šalčio faktorius

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir auganti įtampa.

Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų."

Toronto Sun

„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti."

Library Journal

Nešvarus žaidimas

Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

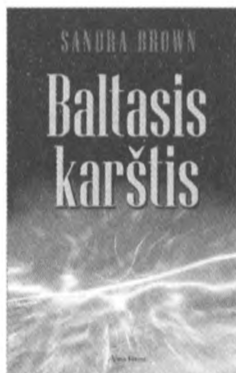
Išskirtinis interviu

Šalies prezidento žmonai pasidalijus įtarimais, kad jos kūdikis galbūt nužudytas, televizijos žurnalistė Berė Treivis ryžtasi išsiaiškinti tiesą. Pagalbos ji kreipiasi į buvusį prezidento patarėją Grėjų Bondurantą. Jau per pirmą pasimatymą ji sužino daug naudingos informacijos ir... pasiduoda jo kerams. Ar padedama Grėjaus ir bičiulio žurnalisto Berė išgelbės pirmąją šalies ponią ir paviešins prezidento paslaptis?

Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

Baltasis karštis

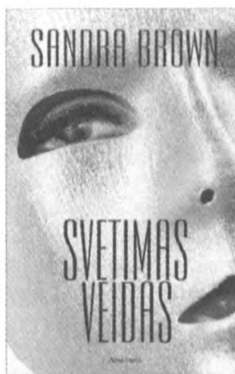
Vienas populiariausių JAV rašytojos Sandros Brown trilerių, kuriame autorė puikiai derina įtampą ir stiprias emocijas.

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

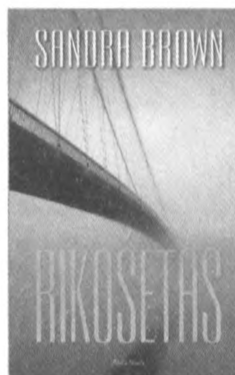

Dūmų uždanga

„Dūmų uždanga" – kone pats „ugningiausias", itin įtempto siužeto Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai pasakojimas apie įžūlų sąmokslą ir apie tuos, kurie išdrįsta jį atskleisti.

Draugai pasirodo esantys priešai, didvyriai virsta nusikaltėliais ir tenka pripažinti, kad visiškai pasitikėti negalima niekuo...

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Svetimas veidas

Po lėktuvo katastrofos smarkiai sužalota Eiverė per klaidą palaikoma žuvusia kandidato į Senatą žmona Kerole. Plastikos chirurgas sudarkytą moters veidą pakeičia Kerolės veidu. Maža to, gulėdama ligoninėje Eiverė sužino, kad kažkas iš būsimo senatoriaus artimųjų planuoja jį nužudyti. Bandydama išgelbėti vyrui, kurį spėjo pamilti, gyvybę, Eiverė turės gyventi kitos moters gyvenimą. Ir rizikuoti savuoju...

Brown, Sandra

Br291 Aklavietė : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Dalia Judita Vabalienė. – Vilnius : Alma littera, 2011. – 208 p.

ISBN 978-9955-38-854-8

Nauja įtampos kupina Sandros Brown knyga suveda daug žmonių neįprastoje vietoje ir neįprastu laiku. Bėganti nuo būsimą jų kūdikį įvaikinimui atiduoti ketinančio merginos tėvo, paauglių porelė užpuola degalinės parduotuvę, iš pradžių ketindama tik apiplėšti ją ir pabėgti. Tačiau padėtis tampa nevaldoma, kai jie paima įkaitus, o merginai prasideda gimdymas... Laimė, vienas iš įkaitų yra gydytojas, o kita – reporterė Tilė Makoi...

Jei norite leistis į romantišką nežinomybę, kupiną įtampos ir jaudulio, Sandra Brown yra jūsų rašytoja. *Stephen King*

UDK 820(73)-3

Sandra Brown
AKLAVIETĖ

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Dalia Judita Vabalienė*

Redaktorė *Rita Markulienė*
Korektorė *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 4500 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“, Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown
(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė daugiau kaip 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai: „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Ambicinga televizijos reporterė Tilė Makoi vyksta į Naująją Meksiką ilgai lauktų atostogų ir per radiją išgirsta apie multimilijonieriaus Raselo Dendžio septyniolikmetės dukters Saros pagrobimą. Paskambinusi redaktoriui sužino, kad Sara laukiasi, kad ją „pagrobė“ jos vaikinas Ronis ir kad juodu greičiausiai traukia į mažą miestelį Naujojoje Meksikoje. Pajutusi galimą sensaciją, Tilė atideda atostogų planus ir leidžiasi ieškoti pabėgėlių. Tačiau, degalinėje sustojusi įsipilti degalų, netikėtai patenka į apiplėšimą, vėliau virstantį įkaitų drama. Paaiškėja, kad užpuolikai – pabėgėlių porelė, kuri Saros tėvo bijo labiau nei įkaitus vaduoti atvykusios policijos, ir pasiryžę verčiau mirti, negu būti išskirti.
Tilė supranta, kad jos rankose – ne tik įdomiausia per visą jos karjerą istorija, bet ir visų šios įkaitų dramos dalyvių, taip pat ir jos pačios, gyvybė. Moteris ryžtasi padaryti viską, kad neįvyktų tragedija...

Fotografas Patrick Demarchelier